

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Kruse, L.
Titel Title:	<u>Dramatiske Værker.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Trykt paa Hofboghandler L. Beekens Forlag, 1818-1820
Fysiske størrelse Physical extent:	4 bd.

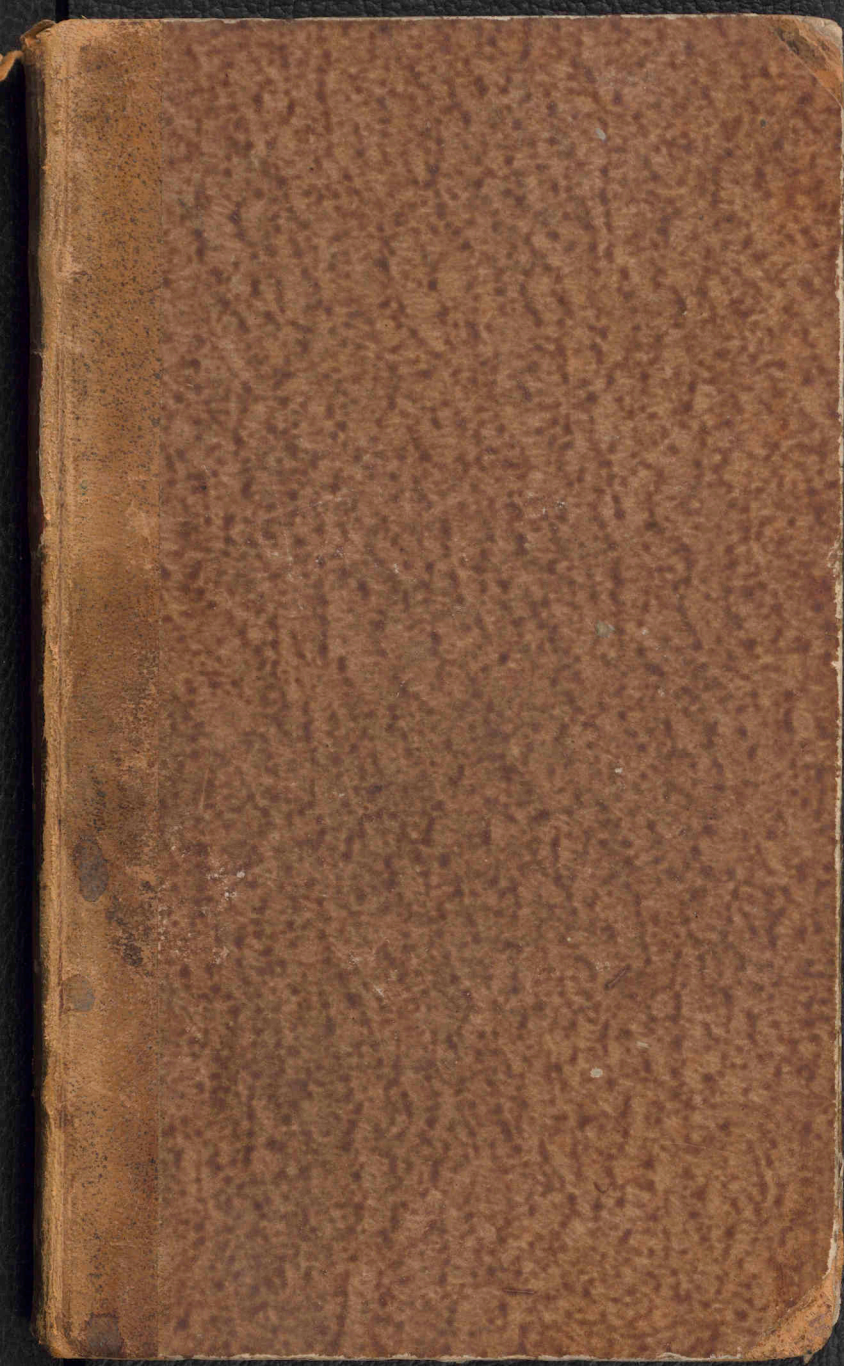
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

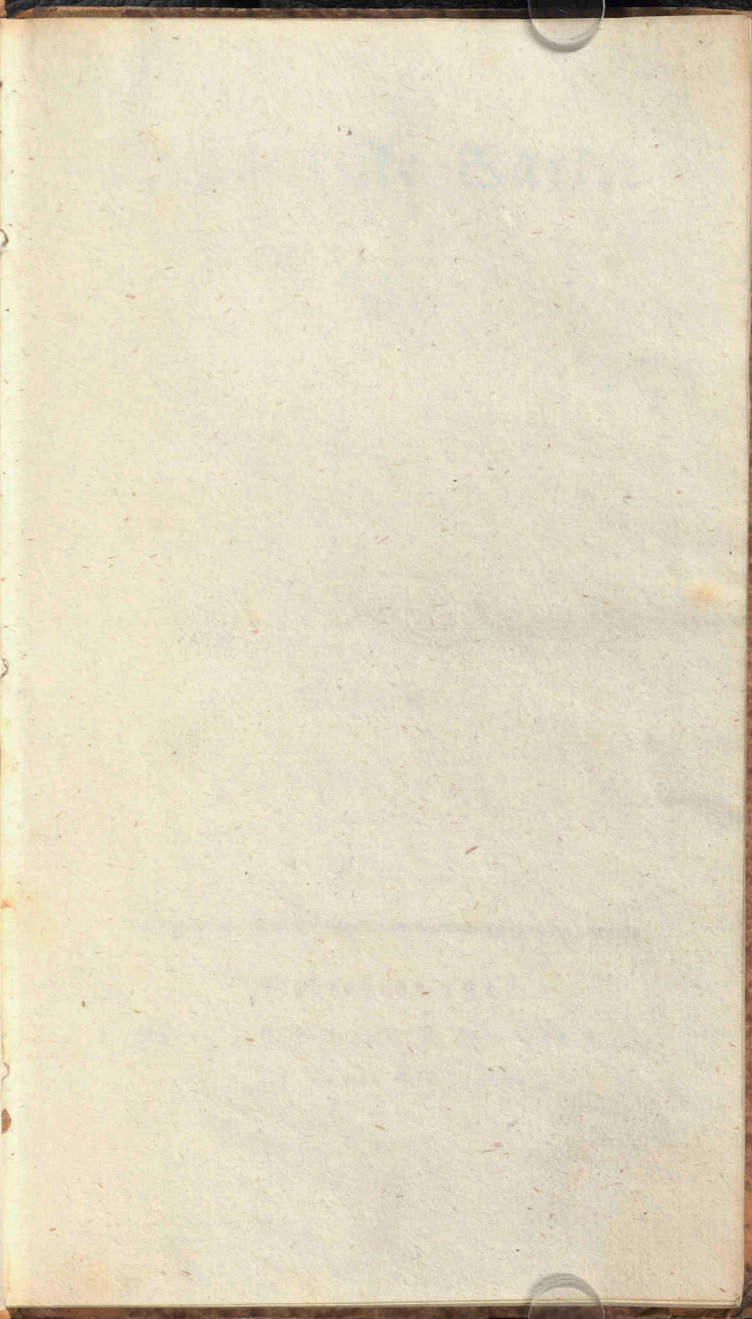
55. - 153

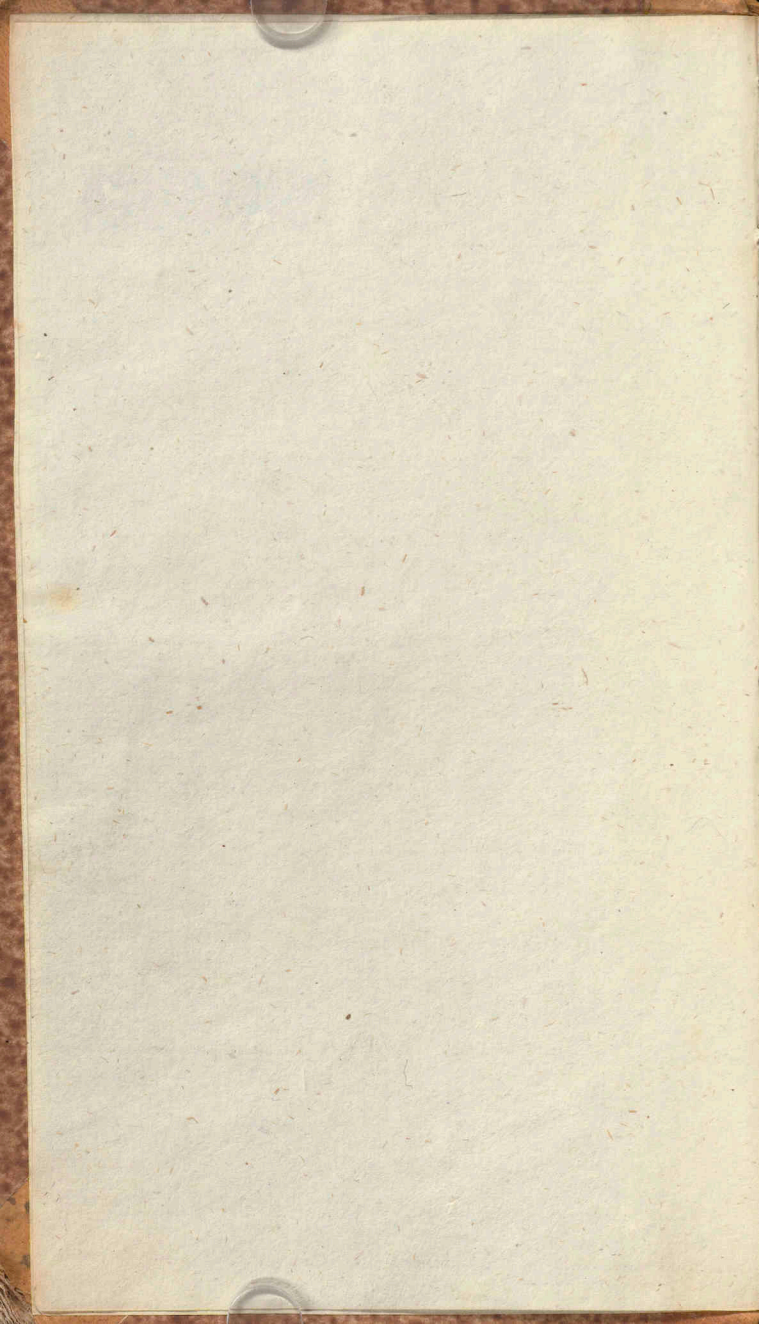
Det Kgl. Bibliotek

130025800606

Dramatiske Bærker

af

L. . K r u s e.

Første Deel.

Kjøbenhavn 1818.

Trykt paa Hofboghandler L. Beckens Forlag
hos P. D. Kjøpping.

Stammliste

1818

1818

1818

Erst von Hofrath Dr. J. J. Schlegel
des H. H. Schlegel.

Lil

Deres Høihed

Prinds Christian Frederik

af

Dannemark.

Al Glæds og Dødt fra Phantasiens Rige,
 Som i mit Sind til Blomst sig monne soie,
 Jeg stræbte, som den stilttes mig for Døie,
 At holde i et jordisk Liv vedlige.
 Men Kiæmpende i Tids og Rummet's Krige
 Jeg ei formaaede at udsjunge nøie
 Den Glæds, jeg skued soelklar i det Høie:
 Min Stemmes Afsmagt monne Synet soige.
 Mit Blik jeg vendte og til Jordens Dale,
 Gaae paa dens Færd, og lytted til dens
 Løse,
 Men atter stæeg det, som en skyesnar Falk!
 Og som en Vie, fra oven og fra neden,
 Fra Tiden snart, og snart fra Evigheden,
 Jeg samlede Hønning til min Blomsterkalk.

Seer dog en Gartner ømt med Faderblikke
Paa Urten, som hans Omsorg troe udfælder,
Fortænker da ei Digteren, som dækker
Sin Lankes Blomst med soelvarmt Lye, at ikke
Dens Blade Nat-Indsekker sønderstikke,
En fremmed Storm, en fiendelig Haand den
brækker;
Og nu, da Han har hele Blomsterækker,
Anstaae Ham vel en ømsom Gartners Skikke!
I Tidens Furer Grøet vel er fundet;
Dog paa Naturens Modergrund oprundet,
Ved Barmens Jld, ved Phantasiens Glands!
Forskjellig heel i Farve, Dufte og Tone,
Viol, Reseda, dunkel Anemone,
Han sanker Blomsterne nu i en Krands.

Fra et hovmodigt Bryst de ei udspringe,
Men et, som har bestaaet sin egen Prøve!
Derfor jeg freidig heller ei vil tøve,
Den til et soelvarmt Gjystelje at bringe:
I Skyggen af hvis brede Ørnevinge
Hver ædel Kunst sin Stræben tryk tør øve;
Hvor Nordens Laager deres Værd ei røve,
Men alle Gydens Toner livligt klinge!
Naar nu jeg i de høie Kunstens Sale,
Hvis Giers Priis lydt Steen og Farver tale
Nedlægger Krandsen uden Gjængt, skönt blye,
Saa miskiend da, O! høie Gjyste! ikke
Om jeg med Stoltshed hæver mine Blikke,
Da selv Du tillod hiin saa høit et Lye.

Til Læseren.

Tyve Aar efter at mit første Skuespil fremstilledes for mine Landsmænd, træder det første Bind af mine samlede dramatiske Værker for Lyset. Uagtet jeg har det Haab, under en friemodig og alvorlig Tragten efter at nærme mig det Billede, som svæver mig for Siælen, ved flere Arbejder fremdeles at lægge, i det mindste, en ærlig Stræben for Dagen, tager jeg dog ikke i Betænkning, paa samme Tid at samle paa eet Sted, hvad hidtil af mine forhen udgivne kun findes enkelt og adspredt. En mægtig Attraae, og frem for alt min Sundhed vil vel atter drage mig paa længere eller kortere Tid bort fra mit Fædreland; Hvo vil da fortænke Digteren, som kun lever i sine Værker, i, at han ønsker, især nu, da hans mere stærkede Die har fundet flere og andre Pletter deri, end mangan Recensent var i Etand til at vise ham, forinden at henlægge disse for hans Landsmænd,

med den Guldendelse, han formaaer at give dem, og efterlade sin Nation denne hans bedste og taknemmeligste Gave, om hans Stierne atter skulde pinke ham bort fra Norden.

Der gives vel for de fleste Mennesker Døds
blikke i Livet, hvori de ere uvis om dem selv og
deres Stræbens Værd. Elige har ogsaa rammet
mig, og i flere Aar har jeg kun sielden sat Pen
til Papiret, eller i det mindste intet offentlig udgi-
vet, saalænge jeg endnu var bestæet i en for mig
uafgiort Prøve om min Bestræbelses Gehalt. Dog
undgik det paa samme Tid ikke mit Dø, at hvor
stærk en Storm, der end fra Grunden oprører et
Lands Bitteratur. Hav, vil alligevel, hvor uhyre end
Gisringen er, hvor vilde og uregierlige Bølgerne
end true med Tilintetgjørelse, naar i Følge Nøds-
vendigheden et beroeligende Vindstille atter indtres-
fer, de før overskyllede Blomsterøer, saafremt Grunde-
volden kun er fast og ædel, ligge stille og smilende
deri som før. Der gaves en Tid i Tydskland, da
Brødrene Schlegel, deres aandsfulde Skole, men

frem for alt deres blinde Tilhængere, *imitatorum pecus*, i det de kun erkjendte den eneste Götthe, ei alene reent traadde Wieland under Sødde, men lode endog haant om Schiller selv. Den fanatiske Orkan, hvori Erkjendelsen af større Fortienester kun syntes at være begrundet i en total Foragt for ringere, er imidlertid draget over der, og har den end for stedse tilintetgjort al blind Forgudelse af den ældre tyske Poesies Magthavere, s. Er. en Wieland, siden han nys er nævnet, og ved en dybere og værdigere Anskuelse af Poesiens Væsen aabnet Diet for de Afveie han var geraadet paa, er hans Navn nu dog, af de selv samme, som reent fordømte ham atter tilkiendt den hæderlige, om end ikke saa glimrende Plads, som en sindigere upartisk Betragtning maatte tilstaae hans mangesidige Bestræbelser.

Med den Overbeviisning, at al Eensidighed bør forjages af det Eklionnes Rige, at enhver, der føler Adkomst i sit Indre til at være Indvaaner deraf, med Glæde og uden Sammenligning vil

lade ethvert Talent vederfares den Ret, det har
 erhvervet sig, og at Ingen fortjener Navn af Kunst-
 ner, der følger en vis angiven Stie eller Dieblig-
 heds Mode, og for at lytte til dennes Bydende
 overhører den indre Stemme, hvormed hans Genius
 tilsaler ham -- vendte mit Mod tilbage, til uforstyr-
 ret at vandre den Vej, som min Phantasies Ret-
 ning, mit Ideal og min videnskabelige Dannelses-
 førte mig paa. Har jeg imidlertid ikke haft den
 Lykke, at en levende eller høirostet Enthusiasme
 har mødt mine Forsøg, har derimod heller ikke en
 saadan mægtet at gøre mig blind for deres Brøst;
 ligesom og undertiden ikke allene Mangelen paa
 Erkiendelse, men de indsigtsløse Bedømmelser,
 der ere bleve nogle af mine, saavel som an-
 dre Arbejder til Deel, de bestaae nu af Roes eller
 Daddel, har foranlediget mig til en dybere Prøvelse
 af disse og den kritiske Aand som vurderede dem;
 hvorved de endog, saafremt de har bestaaet sig deri,
 har faaet et større Værd i mine Øine, end jeg for-
 hen vovede at tillægge dem. Vee ogsaa den Dig-

ter, der uden at føle at hans Digte besidde et Værd, vover offentlig at fremlægge disse. Overalt findes vel neppe nogen strængere og mere competent Dommer over en Digters Arbejder end han selv, naar først den Idee, som begeistrede ham, er vejet tilbage og ingen eenfædig Egenfærlighed har blindet hans Øie for Konstens kritiske Fordringer. Ogsaa ønsker Digteren helst at arbejde for og virke paa rene, ubestufne, men dog videnskabelige Gemytter, som intet System, ikke engang hans eget, og intet Navn forud har indtaget, og som ikke opstiller disse tvende Ting, som nødvendige Betingelser for et Digs Værd, men Gemytter, som med en aaben velvillig Sands overlade sig til den Stemsning, som Digteren selv i sit Værk antyder. Under samme Betingelser er ham Kritik velkommen og gavnlig, naar den kun udspringer fra en ubestuffen Kunstsans og grunder sig paa en reen Anskuelse af Kunsten.

At Forfatteren paa sin stille Skribentbane i sit Fædreland har truffet paa endeel slige Gemytter

anseer han for sin Stræbens skønneste Bøn, for dens bedste Opmuntring.

I Anmeldelsen til dette Bærf lovede jeg, at ledsage nogle af de opførte Stykker med Noter, som deels skulde indeholde en Udsigt over min Skribents bane, deels over den danske Dramatiske Historie, fra den Tid især, da jeg blev bekiendt med den; dette Arbejde voxer mig under Hænderne og indtager et Omfang, der er for stort til at indsluttes eller afbrydes i Noter alene; det vil derfor følge enten før eller ved Bærfets Slutning, som Supplement. Øieblikket lægger desuden mere end eet Baand paa mig i denne Henseende; jeg indskrænker mig derfor til ganske kort at anføre ved hvert Digt især, hvad jeg troer nødvendigt at sige derom. Digtene selv følge med velberaad Hu ikke i nogen Chronologisk Orden, men saaledes, som vilkaarlige Omstændigheder har samlet dem. Det første er:

Enken, et Gørgespil.

Det er skizzeret i Wien 1816, og fuldendt i Rom samme Aar, udarbejdet paa samme Tid i det tydske

og danske Sprog. Fabelen, saavelsom Charaktererne er aldeles min egen Opfindelse; en bekiendt Anekdot, fortalt af Jung Stilling, og paa en heel forskjellig Maade benyttet af Ohlenschläger i en af hans Noveller, ved hvilken Leilighed den og omtales, har givet mig den første Idee til samme. Det var min Hensigt deri at fremstille, hvorledes Phantasiens Magt over et saaret Gemys, der ganske hengiver sig i dens Vold, gjør dette, i det den aabner det for Indvirkningen af en os kun dunskelt bekiendt Aandeverden, til et blindt Redskab for den høvnende Skæbne, skønt under en haard Kamp med mennesselige og blide Følelser, der, efterat den frie Villie først er undertvungen, gaae under i Vanvid. Indtrufne Omstændigheder har forhindret at dette ikke i Folge sin Bestemmelse blev opført. Saisonnen 1817 og 18.

Arichinos Bryllup
 Skrevet 1806, blev opført første Gang ved Saisonnens Aabning i Efteraaret 1808. Det gjorde ingen syn-
 derlig Lykke paa Scenen paa Grunde, som deels

laae udenfor, deels i Stykket selv; til de sidste reg-
 ner jeg en ikke ganske klart fremstillet Gang i In-
 triguen, og vel megen Brede i Behandlingen; det
 skal ikke desmindre være blevet seet med Interesse
 paa flere Theatre i Provindserne, og i Christiania.
 Begge Dele har jeg i denne Udgave stræbt at ret-
 te. Hvorvel nu Skuespil, Skrevne og indrettede til
 Fremstilling paa Skuepladsen, fornemmelig burde
 bedømmes efter den Virkning, de der frembyde, er
 dog denne altid saa afhængig af udvortes saavel
 lokale, som temporaire Omstændigheder, og desuden
 for Opførelsen ligesaa uberegnelig, som efter denne
 undertiden ubegribelig, at vist ingen Kiender antag-
 er denne, som Maalestof for et dramatisk Digts
 Værd, saameget mere som daglige Exempler lære,
 at et Skuespil meget ofte ved en fortrinlig Frem-
 stilling kan være høist indbringende for Cassen uden
 dog at opfylde en selv tarvelig Critiks Fordringer,
 medens et andet, som tilfulde tilfredsstiller den tæn-
 kende Læser, fra Scenen ikke kan maale sig med
 hiint; imidlertid vil dog Ingen, der fortjener Navn

af Digter, betænke sig paa hellere at vedkiende sig det Sidste end det Første; derfor bestemmer altid den Interesse, som et Stykke ved Læsningen formaaer at opvække, dets Gehalt, hvorved ligesaaledes en omhyggelig theatralisk Udrustning, og en eller anden Kunstners Indlings-Maneer kan gjøre Udslaget til dets Fordeel, som det paa den anden Side, kan tabe sin beregnede Virkning ved en uanstændig Ramme, ved en stodesløs Behandling og ved Skuespillernes Mangel paa Fattelvne. Denne Bemærkning være fremsat i Almindelighed, som min erhvervede Overbeviisning, og aldeles ikke med Anvendelse paa nærværende Stykke; hvorvel jeg ved dets første Forestilling forlod Skuespilhuset ved tredje Akts Slutning, uden at oppebie Publikums Dom, som dog i al Fald udfaldt heldigere end min egen. Stykkets, ved en høist søvrig Gang, den Aften dobbelt sølelige Længde, Enkeltes Uvidenhed i deres Roller, og flere Misgreb, som Omstændighederne foranledigede, men langt fra ikke Ubereidvilighed fra Skuespillernes Side, blandt hvilke Hr.

Trydendals heldige Udførelse af Generalens Rolle
 jeg med Taknemmelighed erindrer, forårsagede, at
 Stykket efter faae Forestillinger henlagdes; uden
 at det engang faldt mig, der er meget tilbøielig
 til at søge Aarsagen i mig selv, ind, ved at forkor-
 te det, som nu er skeet, at gibe det et forlænget
 Theaterliv. Først efter en Horatzisk Henlighing,
 efter med et upartisk Blik, at have gienhemgaaet
 det paa nye, stiller jeg det med frit Mod i dette
 Værk paa nye til Skue, uden dog paa Forkorts-
 ningen nær, at have gjort synderlige Forandringer
 deri. Forberlingen med Gylden og Obersten har
 jeg taget af et italiensk Skuespil af Frederici: La
 bugia vive poco, som jeg saae opføres i Leipzig
 1801; og hvoraf jeg beholdt denne Idee, som især
 behagede mig, uden siden at erindre det mindste me-
 re deraf. Den samme er siden gientaget i et lille
 fransk Stykke, som her er opført; jeg troer: de to
 Officierer, og endelig er den atter, nogle Aar efter
 mit Stykkes Opførelse, bragt paa Scenen, ligele-
 des i et fransk Stykke: Kongen paa Scierie;

Ideen skriver sig dog nok fra et spansk Skuespil. Det er imidlertid egentlig kun Stoffets og Charakterernes Behandling, som giver et Skuespil sit Værd, og heri er hvert af Stykkerne yderst forskjellig; ogsaa udgør denne Forvikling kun en Deel af Handlingen i mit Skuespil, hvori den tredje Rival aldeles tilhører mig, saavel som den egentlige Intrigue deri. Endnu er det nødvendigt at bemærke: at Navnet Arichino aldeles ikke maa forlede til den Tanke, at jeg har villet fremstille denne romiske italienske Charakter; som, saaledes betragtet, naturligvis maatte findes mislykket, ligesaa lidet som en fransk Figaro, hvormed den dog har mere Liighed; det var mig blot om en Måske at gjøre, og denne troede jeg beqvæmest paa den benyttede Måde at forefinde. Fra hvad Synspunkt jeg ønsker hele dette Stykke betragtet, har jeg fremsat en i Epilog, som paa Forestillingsaftenen til Indtægt for Forfatteren blev fremsagt af vor alt for tidlig bortrykkede Goersom, som udførte Tyrstens Rolle. Jeg anseer det saameget mere pas-

sende, at ende denne Forerindring med denne, som
 Slutningen deraf aldeles udtaler de Gøllefer, hvorefter
 med jeg overgiver mine Landsmænd denne Samling,

Vort Værk er nu fuldendt og Digtet tier,

Nog førend vi bag disse Skærme træde

Tillader at jeg anden Gang aflægger

Den Rolle, som var mig tildeelt, og bliver

En søie Tid mig selv. Forfatteren,

Min Ungdomsven, har bedet mig forkynde

For denne hæderværdige Forsamling

De Gøllefer, han i sit varme Bryst

Nu føler Trang til at meddele Eder,

Og hver, som med et blidt velbilligt Sind

Er hans fremstilte Forsøg gaaet i Møde.

Det var hans Mening, midt i Krigens Uroe

Og medens Tidens mørke Taager skulde

Den frie Udsigt til en roelig Fremtid,

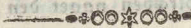
Gaae Dieblikke ved et muntert Billed

Af Eders egen Verden, at forjage

Gra Sindet hvert et Spor af Dagens Byrde

Og til et Smil forvandle Pandens Rynker;
 At vise Eder i et flygtigt Spil,
 Som han har stræbt at ordne til et Heelt;
 Hvorledes Egoismens lave Rænker,
 Skönt listig den sin hele Klygt anvender,
 Ei redde kan den fordringsfulde Dumhed,
 Der skjuler sig i Mascherils Person,
 Men for sit eget Bærf et Offer bliver;
 Mens giennem Rader af Forviklinger,
 I Kamp med Magt, Forsængelighed, Stoltshed,
 Den lumskt tildækte Sandhed dog opdages;
 Fordi det Gode, skönt letsindig, vil
 Ved Kierlighedens Hielp tilsidst dog seire.
 Det er det første af hans tvende Formaal!
 Har Eders indre og udvortes Dje
 Med Interesse fulgt de Berelsnyer
 Hvori hver Carakteer har malet sig,
 Og som tilsammen stræbte mod eet Punkt,
 Mod frie Opløsning i en ønsket Ro,
 Saa har hans Stræben naaet den bedste Seire;
 Dog lokker ham hans andet Formaal meer.

At vinde sine Landsmænds Agt og Tillid
 Foruden Smiger, ved en roelig Stræben
 Mod det hans indre Bryst erkiender Sandt,
 Et altid den Forsatters Maal, som bærer
 Med Agt for sig, Uebødighed for dem;
 Og diæro forkaster han hvert lille Kunstgreb
 Til at opvække Latter eller Laarer,
 Naar Værkets eget Maal ei fordrer det,
 Fra dette Synspunkt er min Ven gaaet ud,
 Men har hans Mod hans Kræfter oversteget,
 Da har han seilet kun af — Agt for Eder!
 Med denne Frygt forene sig hans Tak
 Til alle Eder; som med villig Stemning
 Har hædret ham med et Besøg i Dag,
 Da selv sit Værk, han frem for Eder stiller,
 For ham er dette Nu en hellig Stund,
 Da al den Gave, som ham Muses Skænfte,
 En ringe vel, men dog hans Eiendom,
 Med Fryd, med Frygt, han overgiver Eder.

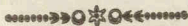

Indhold.

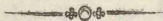
Enken, Gørgespil.

Arlichinos Bryllup, Lystspil.

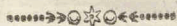
R e t t e l s e r .

Pag. 9 Lin. 9 toedlig.	læs troelig.
Pag. 24 Lin. 9 Hornene.	læs Hornene ?
Pag. 104 Lin. 5 Krig afstaaer	læs Krig af staaer
Pag. 104 Lin. sidste, som jeg bekymred.	læs som jeg, bekymred
Pag. 131 Lin. 2 fra neden, for.	læs for.
Pag. 137 Lin. 2 tungt.	læs tung.
Pag. 222 Lin. 8 Sludre	læs Sludde.
Pag. 243 Lin. 15 at De ikke.	læs at de ikke.
Pag. 226 Lin. 5 ea	læs jeg.
Pag. 323 Lin. 3 Element.	læs Element.
Pag. 345 Lin. 3 fra neden, Deres.	læs Deres
Pag. 352 Lin. 3 fra neden, mærk mig	læs mærk med.

E n f e n,

Sørgespil i 5 Dptoge.

Personerne.

Lady Eleonore Pembroke.

Malvina, hendes Pleiedatter.

Rildale, en Olding.

Arthur, hans Søn.

Eneboeren i Hottelinskov.

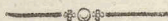
James, en 19aarig Knægt, i Eneboerens Tjeneste.

Morton, en gammel Diener hos Lady Pembroke.

Wart, og

Wartinde.

Jægere.

Scenen er i Landskabet Wales.

Forste Optog.

En Stue i et Forpagter Huus, som endnu staar i Bygning; den bagerste Væg er endnu ikke opført; en svær Vielse understøtter Taget. Væbningen er behængt med store Vassmaatter. Paa den ene Side staar en Loibank, der og halv er omgivet med Vassmaatter, som et Slags Skiermbret; foran, paa et lille Bord, to smaae Vadsække, og en brændende halv udbrændt Lampe, som under Handlingen af sig selv slukkes; det er i Daggrøet. Dagen begynder at bryde ind, dog opløser den kun svagt det dunkle Værelse.

I.

Rildale, en saag gammel Mand ligger syg men paaflædt, en Kappe over Fødderne, paa Loibanken, som i Slummer. James sidder halvsøvende paa en Skammel, ikke langt fra ham; naar Forhængen gaaer op, springer Arthur, der sidder forved den Gamle og ængstlig betragter ham, op, og gaaer nogle Pieblikke taus op og ned i Forgrunden.

Arthur.

Omsider dages det, Nordlysens Glammer
Forsoinde blegt i Morgenrødens Skær.

Hu! Morgen: Kulde isner giennem Bryttet!
 Saa spind da hen du evig lange Nat!
 Med hine skarpe Træk, som Dødens Haand
 Nu, som det lader, stibet hendrager over
 Min Faders Ansigt, har sorgmodig Grublen
 Du vakt hos mig, der uden Ahnelse
 Nød Dieblikkets Gunst, med ingen Tanke
 Tilbage, intet Blik ind i min Fremtid!
 Som Epheu havde jo mit unge Liv
 Opranket sig til hans! — Mig er tildeelt
 Et let, endnu af ingen Lidenstaber
 Fortyknat Blod; et Standpunkt ei i Hviden,
 Ei heller, alt for lavt; kun alt for høit
 For mig slaar Kierlighedens klare Stjerne,
 Der engang skied mig skinnende forbi!
 Vel vogter jeg mig for, at gribe dristig,
 Barnagtig efter den, men mindes vil jeg
 Den evig i en salig sød Hensværmel!
 Og ma a e jeg miste Ham, nuvel! saa drager
 Jeg hen paany til mine Drommes Hiem,
 Til Dig, Italia! i dine Skygger

Skal frøe min Faders Land omsvøve mig.

Englands Kyst og omstrømt efter en Pause.

Det er et taaget Land mit Fødeland!

Jeg kiender det kun lidet, al! jeg frygter

Selv for at kiende det; der svøve mørke,

Usikre Billeder mig fra min Barndom

For Sielen, naar jeg tænker mig tilbage,

Og eensom vorte, uden Ven, jeg op!

Ja! selv min Fader, denne snare Reise,

Som, stiont alt Spor af Sygdom og af Svindel

Var tilstødt ham, han iisom spretog,

Er mig heel uforklarlig! ogsaa seer jeg

Hvor ængstlig tit hans Øie dvæler paa mig

Bed hvert et Onde, retsom om han vilde

Betroe mig noget; gaaer det over, tier

Han dog som før. Nei! siden Sydens Glammer

Opvarmed mig, er jeg ei vel tilmode

I Englands dunkle, Stormopfyldte Skove,

Endskiøndt jeg elsker dem. Dog veed jeg ikke,

Siden paany jeg brittisk Grund betraadte,

Fornemmer jeg rundt om, som Anders Hvissen!

Henfarnes Skygger lig, de svæve blege
 Paa Nordlys Flammerne, og dryppe Lungesind
 I mit, i Endens Soel, saa lette Hierte!
 Mig klager som til Varsel Vindens Suk,
 Og som med Reeb det drager mig tilbage.
 Ja dobbelt føler jeg mig her forladt;
 Og maage han døe, flyer jeg Brittaniens Cletter.

James

i Søve.

O Vee! det fæle Billed!

Arthur.

Hvilket Billed?

I Søve taler han! Vaagn op, god Ven!
 Det er alt Morgen.

James

farer i Veiret.

Herre! Hvad! Hvo kalder?

Nu rigtig — ja.

han har fattet sig, og træder med folsbede Hæn-
 der hen for den Gamle, som han medlidende
 betragter.

Al Gud! endnu ei bedre?

Arthur.

Endnu ei bedre.

James.

Hm! I Dag vil neppe

I komme langt?

Arthur.

Nei, neppe

James.

Foret vild

I Nattens Mulm er I vel ogsaa, Sir

I veed dog hvor I er?

Arthur.

I Landet Vales!

Det veed jeg kun! men Egnen er mig fremmed.

James.

Og hvor gaaer Reisen hen?

Arthur

med et Suk.

Jeg — veed det ikke!

James.

I veed det ei?

Arthur.

Blindt følger jeg min Fader!

Og han er taus, som han er øm og kjerlig!

En klar Anskuelse af hele Livet

Gav han mig tidlig vel; vort Livs Forvikling

Har han dog aldrig skilket mig for Dø!

Hvis han nu døer, staaer jeg forladt og ene,

Vel ganske frie, min egen Villies Herre,

Men som afrevet dog fra hele Verden.

Nu! det forstaaerst Du ei!

James.

O! hvis J kiendte —

Jo! Jo!

med eet, glad.

Han rører sig.

Arthur

Her hen til Kildale.

Min Fader! gaaer det

Dig bedre nu?

Kildale

svag.

Jeg er heel mat, heel mat;

Dog føler jeg ei Smerter, — uden Smerter
Er jo den sidste Stund. Siig mig, hvor er jeg?
Da jeg var ved mig selv, befandt vi os
Midt i en Skov; det lakkede ad Aften.

Arthur.

Du blevst med eet asnægtig; troelig gif jeg
Med Armen om dit Liv, ved Hestens Side,
Med Tanken blot paa Dig! Saa foer jeg vild,
Og søgte kun forgæves Bei i Mørket;
Først ud paa Natten, traf jeg denne Knos,
Der bragte os til dette Huus, hvis Ejer
Gav giestfrie os, alt hvad han kunde give,
Huuslye og Leie! føler du dig bedre
Er Eventyret lykkelig bestaaet.

Kildale.

Jeg føler mig, jeg troer selv — fast for let!
Kun Tungen alt for svær; og Morgenghyss
Gaaer mig med Feberisnen giennem Brystet.

Dog spille udenfor alt Dagens Straaler.
 O! maatte Solens Varme engang kun
 Endnu oplive mig!

Arthur

Her hurtig hen, og griber en Rive, som med andre Markfreds
 Staber staar i Daggrunden.

O! strax min Fader!

Kildale.

Hvad vilst du gjøre?

Arthur.

Rive Bæggen ned,

Som tynd er opført kun, et Lys for Storme!

Heelt uformuende er Husets Eier;

Vi have meer! Saa kan jeg hurtig fløbe,

Før lidet Guld, Dig Solens gyldne Lys.

Kom, James! rast!

Kildale

ved sig selv.

Hans Adelsblod sig røber!

Arthur og James drage, ved Hielp af nogle Riber, Vast-
 maatterne, paa begge Sider af Vielsen ned. Det

bliver klar Dag; Udsigten viser en sunn Skovegn,
med et stort prægtigt gothiskt Slot i Baggrunds
den, ganske belyst af Solen.

Arthur

efter at have seet ud, iler tilbage til Rildale.

O! hvilket herligt Syn udfolder sig!

Opvæg Dig ved denne skønne Udsigt, Fader!

Rildale

stirrer, hæftig bevæget, ud over Egnen.

Er det en Drøm? har jeg og mine Sandser?

Arthur.

Hvi stirrer du saa stivt hen for Dig? Fader!

Hvad har paa eengang grebet saa din Siel?

Rildale.

Saa langt, og nu! — En indre Stemme vaagner

Ved dette Syn, og raader mig at ile;

Thi — af mit Bryst! — Lad os allene! Timen,

Maaskee den sidste, vinker!

James gaar.

Arthur

til James.

Bort! — min Fader!

Tael nu! o! tungt, ret tungt gjørst Du mit Hierte!

Rildale.

Snart skal det lettes, snart udvide sig!

Først siig mig, frem for alting, hvilket Minde

Fra din saa livsfro Ungdom stiller klarest,

Ved dit Tilbageblik, sig for din Siel?

Arthur.

Fornoden er ei lang Betænkning, Fader!

Du mindes dog det Eventyr, dengang

Jeg fulgt af Dig drog fra den høie Skole,

Det er nu to Aar siden.

Rildale.

Lad mig høre

Det af din Mund, at det paa nye ret kræftigt

Mon stille sig for os.

Arthur.

Fra Oxford fulgte

Til Londons Landevei os flere Venner.

Som vi nu midt i Skoven rakte Haanden

Ud til den sidste Afsked, trængte Elrig

Og vildt Alarm medeet til vore Øren,
 Rast styrtede vi frem, og saae ret snart
 En Vogn, af Røvere angreben. Hurtig kom vi
 I Haandgemæng. To blege Fruentimmer
 Saae til med Skælven; Al! den Yngres Skønhed,
 Det milde Engleblis — Du saapest det selv,
 Slog mig, som brat tilforn den hellige Paulus,
 Det store Eyn, da han saae Himlen aaben!
 Vi streed med vilde Mordere. De stakkels
 Forbauste Ynglinge, ei vant til Kamp,
 Paa Liv og Død, gav efterhaanden efter.
 Et helligt Mod beaandede kun mig,
 Snart lyktes det mig, at opflamme deres.
 Af Røverne faldt nogle, Resten flygted';
 Og jeg sank saaret ned, dog som omgivet
 Tæt af et Taagesør, fornam jeg dog
 De varme Læbers Aande; sine Hænders
 Balsamiske Berøring; hendes Hjertes
 Udbrudte høie Angst! al! alt tilsammen
 Gød Lægekraft flug i det lette Saar.
 I London sees vi, hørte svagt mit Øre

En Englestemme tone, — Vognen rusle!
 Men du min Fader! vilde ei til London.
 Vi vendte om til Oxford, snart gik Reisen
 Giernt hen i Eyd. Jeg glemte hende aldrig!
 Dog Vognens gyldne Baaben, deres Følges
 Sølvbrige Dragt, det ædle Præg af Storhed,
 Som strømmed mild, dog med alvorligt Krav
 Paa Hærftrygt, fra begge Dammers Afsyn,
 Holdt det beklemt Bryst i trange Grændser,
 Som sig en ringe Byrd bevidst, formaster
 Sig ei, at nærme sig til Fyrstehøihed.
 Eaa syntes Du og taus at mene, Fader?

Kildale

fom med foldede Hænder, og med et taknemmeligt Blik mod
 Himmelen, har hørt paa ham; med Varme.
 O! ahned', turde jeg dengang selv tænke
 Hvad, nys mig Flart, gav mine Gødder Vinger,
 For seent med et saa glad, saa stort et Budskab
 Gødt at forføne

smertelig.

Al! jeg skal det ikke!

Arthur.

Hvad! Du forstummer pludselig min Fader!

O sig! hvad trykker saa dit Hjerte?

Kildale

fredse svagere, og svagere.

Tiden!

Jeg frygter, den vil blive mig for kort,

Og meget har jeg — Jeg er ei din Fader,

Jeg gav Dig kun en Faders Omsorg, laante

Dig mit, en Borgers ubekjendte Navn.

Dit rager mere høit, meer stolt i Veiret!

Du est Lord Pembrockes ægtefødte Søn.

Den adeligste Elskov tørst Du nære!

Hist ... vilst Du finde ... mellem mine Eger,

Bed en nystilfendt Kiæde, ... hvilken tiene

Dig, til et Pant ... hos den, fra hvem .. den kommer ..

Et Billed af din længstbestemte Brud! ...

Og for din ...

griber sig pludselig, smertelig betaget, hæstigt og betydningsfuldt til Hjertet.

Her ... her ... ak! mit Hjerte! —

døer.

Arthur

forfærdet, efter et Øphold.

Tael!

Hvad mener du med denne Trykken? død!

Det var det altsaa! O min Gud! for tidligt

For mig, og for hans Budskab! ei min Fader!

Og jeg Lord Pembrockes Søn! Lord Pembrocke!

Pembrocke?

Skiont fremmet, svæver mig dog dette Navns

Hoiædle Klang ei ubekiendt for Øret,

Som om jeg havde hørt det længst tilforn!

Og i mit Bryst afvevler med min Smerte

En utaalmodig Trøstshed.

falder:

James! James!

2.

Arthur. James.

Arthur.

peger paa Rildale.

Det er forbi! Hans Reise er fuldendet.

James

Aaer Hænderne sammen. Under det følgende drager han
Baskmaatterne for, saa at Liget tildeels staaes for
Tilskuerne.

Min Herre og Gud!

Arthur.

Mig lod han her tilbage
Dybt i en Jegang, i hvis dunkle Midte
Jeg vil som staaer! Kom, aabne hist hans Sager,
Jeg kan det ei; blande andet vilst Du finde
En lille Capsel, og maaſkee Papirer
Af Bigtighed! Tag mig alt saadant frem.

James

— som har seet i Badsækken, med Capselen.

En Kapsel er der vel, men intet ſkrevet.

Arthur.

Glye mig den! Got! Kald mig dernæst vor Huusvært.

James gaaer.

En hellig Pligt paaligger mig endnu;
Ogsaa — hvorhen? hvor søger jeg Oplysning?
I et saa snævert Rum? i Haanden veier

Det tungt! omfatter det maaskee min Skæbne?
 Min Skæbne? Nei! Jeg er endnu dens Herre!
 Kan endnu vælge en uroelig Storhed,
 Kan vælge mig et dunkelt Levnets No!

aabner Capselen, dog uden at betragte hvad deri findes.
 Et quindligt Billed! indsvøbt i den Klæde,
 Hvortil min Fremtids nye Liv er bundet!
 Den længstbestemte Brud, saa var hans Ord!
 Mig vistnok valgt af et beslægtet Bæsen,
 Paa hvis ukiendte Kierlighed der gives
 Mig nu, i disse Træk, den første Prøve.
 O! var det — Nei umueligt! saadan tør jeg.
 Saa kan jeg ei udtyde mig hans Ord!

viffler Portraiter ud.

Vel! rask det andet Skridt ind i min Fremtid!

betrakter det, forbausset.

Min Gud! hvad seer jeg! det er hende! hende!
 O! maatte derfor jeg ham alt gientage!
 Er det og sandt? Ei Drømme, som bedrage?
 Skal Sorg og Fryd mit Hierte sondertrykke!
 Hift ruger med sin Skræk den blege Død;

Her straal'er klart mit Livs udkaarne Lykke,
Og vækker sødt paany den gamle Glød!

3.

Arthur. James. Bert og Bertinde.

Bertinde

forstyrret.

Å! maae sligt Uheld møde i vort Huus!

Mit hele Legem skjælver!

iler hen til Eget.

Han er hisset!

Bert.

Sir! Kan med Raad og Daad jeg tiene Eder?

Arthur

flyr ham en Børs.

See her! min gode Mand! besørg I alting;

Jeg kan det ei! Paa Guld skal ikke mangle.

James har imidlertid, med Bertindens Hielp, truffet Basts
maatterne aldeles for, og staaer tillige med hende, betragten-
de den Dode, hvilken ikke mere sees, Arthur bliver det vaer:

Ketsaa! unddrager kun den kiære Dode

En tom Nysgierrigheds graadløse Blik!

Som han nu ligger, smilende og roelig,
 Skal han begravet; Ingen fremmet Haand
 Skal røve ham sin ei udslidte Klædning;
 Han bære den, som her, saa og i Graven.
 Jeg selv vil sønlig lægge ham til Hvile,
 Jeg, og hans giestfrie Vert! Kun hurtig, Kiære!
 Nu! Jeg er fremmed her; min gode Mand!
 Hvad kaldes denne Egn, og Slottet hist?

Vert.

Det kaldes Pembroëcastle.

Arthur

forbauset.

Pembroëcastle!

Vert.

Ja Sir! vi er' hiint Herflabs Undersaatte.

Arthur

for sig selv.

Glog derfor Synet ham! — Jeg er ved Maalet!

hoit.

Lever Lord Pembroë paa sit Herresæde?

Bert.

Af! Greven er alt død i mange Aar!

Arthur.

Saa! — Staaer det skønne Slot da tomt og øde?

Bert.

Dybsførgende boer der endnu hans Enke!

Arthur

for sig.

O glade Tidende: Jeg har en Moder!

heist.

Og glæde ingen Børn den ædle Dame?

Bert.

Med Manden misted' hun sin eneste Søn.

Arthur.

Saa undres mig ei hendes lange Smerte!

Bertinden

som har nærmet sig.

Af alle Smertes varer Anger længst!

Arthur.

Hvi saa?

Bert.

Lie Du! opvælt ei onde Eagn,
Som længst er' glemte, for et fremme Dre,

Arthur.

Betroe mig alt! Jeg beder Eder, Kiære!

Bert.

Nu! Folk begribe ei den dybe Kummer,
Som selv de ikke føle, det er Eagen;
Derfor opsnappes hvert henkastet Ord,
Og Fabler smeddes efter som hver tænker.
Engang var der paa Slottet megen Uroe:
Med eet forsvandt dets Herre samt hans Son;
Først længe efter fandtes Grevens Liig.
Nu vil man mene, at Mhylady sørger,
Fordi, dengang da Greven var i Live,
Hun ikke holdt ham værd sin Kierlighed.

Bertinde.

Ei heller veed man, hvor der blev af Sønnen!
Kun Greven hoiler i Familiens Hvælving;
Imedens Enken, saasom Folk fra Slottet
Selv har betroet os, end den Dag i Dag,

Paa hedenst syndig Viis, sorgfuld tilbeder
 I en med Sort betrukken lønlig Gal,
 Den døde Greves der hensatte Hierte.

Arthur.

Jeg gad vel seet den forrigsulde Lady!

Bert.

Sir! det er vanskeligt! I Staden fører

Hun vel et andet Levnet, siges der;

Her er hun utilgiengelig for alle,

Ja selv for os; kun sielden see vi hende

I Sørgestor taus stiede os forbi.

Arthur.

Å! derfor holdes hun maaskee for ond?

Bert.

Bevar os! Nei! hun gjør os idel Gøt!

En glandsfuld Engel staaer imellem hende

Og os; for dennes Dies klare Soelstkin

Maae vel Grevindens mørke Ekhyr vige;

Og see vi ikkun hiin, saa leer vort Hierte!

Den unge Lady er sin Moders Trøst,

Vor Lyst og Glæde, Alles Diesteen!

Arthur. Hun har en Datter?

Bertinde.

Nei! Hun Pleiedatter;
Dog er vel hun sin Moder meer til Pleie.
Langt ud beslægtet med Myladys dog.
Saa siger man, og engang hendes Arving.

en munter Jagtmusik høres i Skoven, noget borte.

Et! hor' I Hornene. Den unge Lady
Gaaer nu paa Jagt; saa er Myladys Billie,
Som gierne seer, at hun opmuntrer sig.
Hun drifker stundom Mælk hos mig; tilgiv mig,
Nu maae jeg ned. Gaamange, som vi ere
Saa beile vi dog til et Blik af hende.

gaaer.

Bert.

Jeg soler mig ret gierne og deri.
Nu skal jeg sørge strax for alting, Sir!

gaaer.

4.

Arthur. James,

Arthur

bestemt, efter en kort Estertanke.

Jeg vil paa Slottet.

James

for sig.

Hvad! bort alle Skrupler!

hoit.

Jeg havde først, ifald J ei fortryder

Derpaa, en lille Bøn.

Arthur.

Du? af tilgiv mig, Kiære!

Jeg tænkte kun paa mig; din Tid er spildt;

vil give ham Penge.

Tag det til Tak,

James

træder tilbage.

Nei! ædle Sir! saa var det

Jo ikke meent; men — sagde J ei nyelig,

At J stod ret allene her i Verden?

Saa gaaer det ogsaa mig; ak! eders Ord
 Traf ret mit Indre; turde jeg kun blive
 Hos Jer bestandig var' vi begge hjulpen!

Arthur.

Du har en Herre jo! har nævnt mig ham
 Som Eneboeren i Hottkinstov;
 Og ham vilst du forlade?

James

alvorlig.

Da jeg nyelig

Saae første Gang en Dødsstunds milde Røe,
 Og saa den Dødes Smil, da faldt paa Hjertet
 Min Herres Uroe mig, og jeg maae gysse
 Ved hans smillose Levnets. Nei! jeg vender
 Ei meer tilbage!

Arthur.

Elsker Du ham ikke?

James.

Nei!

Arthur.

Ei den fromme Mand?

James ryster taus med Hovedet.

Du tiener længe,

Ja Har hos ham; hvad førte eder sammen?

James.

Min Fader selv. Han sagde engang til mig:

Du est mig alt for vild; Gaae! tien den Fromme

Et par Aarstid, saa vil et smukt Exempel,

Og Gensomheden komme Dig til Gode!

Forregnet Fader!

Arthur.

Er han da ei from?

James.

Kan være! af! jeg gyser ved sliig Fromhed!

Arthur

seer ham vist i Dinene.

Hvad er mig Borgen for den Tieners Troesfab,

Com flister Herre blot for Spas?

James.

For Spas?

Ne! blev jeg, dreves jeg vel selv til Mord.

Arthur

rast og fortrydelig.

Af hvem? din Herre?

James

ængstelig.

Nei! af Billedet.

Arthur.

Ogien? Du nævnede nys det Ord i Sovne.

James

trochierret.

Der seer I selv; det lader mig ei Røe!

Arthur.

Nu! hvilket Billed da? Kun fromme findes

Opstillet for et roeligt, haabsfuldt Sind?

James.

Ne! hans er ikke roeligt; troe ei det!

Det stormer ofte voldsomt fra hans Indre.

Han taler ellers lidt, og naar han taler

Da er det med en Mand; troe mig, han finder
Saa ingen Glæde i min Omgang, Sir!

gysler.

Kun i den fæle Malen.

Arthur.

Hvad? han maler?

James.

Gra Ungdom af udever han den Konst,

Saa er hans egne Ord, dog lader ikke

Endnu slig verslig Lidsfordriv han fare.

Al! jeg har aldrig talt derom; jeg frøgted'

Kun alt for snart, men vil af dette Helved

J redde mig, betroer jeg Eder alt.

Nu, som han siger, maler han kun det,

Hvortil hiin Mand ham tvinger. O! J mener

En Helgen vel! Al! Nei! den lede Satan!

Arthur.

Hvad?

James.

Ja! det troer jeg vist! betragter jeg det,

Saa griber mig en Angst, som for den Glemme!

Allene hos det tør jeg aldrig blive!
 Og altid maler han derpaa om Natten
 Med megen Glid, og taler til det, beder
 Og jamrer sig! Saa gaaer det alle Nætter,
 Saa at jeg sover kun med Hjertensangst.

Arthur.

Du arme Knøs!

James,

Ja! saa forgaaer min Ungdom!

nærmer sig ham, med sagte Stemme.

Han tør ei see tilbage; naar han dreier
 Sit Hoved ubetænksomt isner det
 Ham heelt igiennem; dog hvergang han maler,
 Saa synes det, som om, med frygtsomt Blik,
 Han søger bag ved sig de Træk, han tegner.

Arthur

forbauset, med Forsærdelse.

Ei lyver saa en ung Indbildningskraft!

Dybt føler jeg, her i mit Nordens Skove,

Boer det, hvorfor jeg altid gyste — bort!

Al! alt for silde nu! — Kanst Du beskrive
hiint Billed?

James.

Nu, en fornem Herre lader
Det til at være. Dragten er kun anlagt;
Han maler stadigt paa det grimme Ansigt
Og kommer aldrig længer; dog opvække
De fæle Miner og de bleggraae Skgger
En Hjerteangst hos hver; de muntre Farver,
Som himmelblaat og rødt, stjer han at røre.
Det Røde frygter han, og kalder Blod;
Og dog har Billedet her, tværs for Brystet,
En fulsort Streg, ret som et Dødsfaar!

Arthur.

Mueligt

er det et Mord, som nager dybt hans Siel.

James.

Det har jeg ofte tænkt saa hos mig selv.

Arthur

grundende.

Du blier hos mig!

James

Kysser hans Haand.

Det lønne Eder Gud.

Arthur.

Og, i Forretninger est Du udsøkket?

James.

Dem skal jeg nok ved Villm udrette, Sir!)

Arthur.

Nei! Du maae ærlig sige ham Farvel!

Lag mig en anden Klædning nu af Paffen.

James

i det han med Badsækken gaaer noget tilbage, hvor han
aabner den.

En finere?

Arthur.

Den vilst Du neppe finde,

Kun een, som ikke er forslidt paa Reisen.

tager Klæden frem og betragter den, efter en Pause.

Ei blot et Sorgeslor bedækker mig

Min Moders Træl! Fra alle Kanter møde

Mig dunkle Eventyr, der kaste over

Det unge Haabs smilfulde Blik et flamt
 Lykt Glor af Taage, og en iiskold Gysen
 Gaaet giennem mig paa Tærflen af mit Hiem.
 Gæst monne jeg undsløje saa fort en Nat
 Udstraaled ei min Eftkøys Morgenrøde
 Fra den, i dette Billeds gyldne Glænds.

James

har imidlertid aabnet Vadsækken, og taget en prægtig
 Klædning ud deraf, som han betragter forbauset. Der
 paa hænger han den op paa Vælsken i Baggrunden, om-
 trent i Mandshøide, saa at Klædningen bliver ganske syn-
 lig; oven over den befæster han Arthurs Hat, hvorpaa han
 hæfter en forefunden Fiederbusk. Derefter betragter han
 den med Tilfredshed og træder rast hen for Arthur.

En ædel Lord anmelder sig hos Eder!

Arthur

farer op, som af en Drøm og giemmer hurtig Klæden.

Hvad? hvor?

James.

See hist! det er jo Eder selv,
 Som staaet fordoblet, stolt, læn't op til Væggen.

Goreen Jer nu med eders prægtige Skjægge!

Giv flux den Klød og Blod, den siger begge.

Arthur.

Hvortil den Skjærts?

James.

Nu, Sir! i eders Badsæk

Laag denne Klædning! det er Jer, som skjærtses,

Thi jeg har aldrig seet saa riig en Dragt.

Arthur.

I Sandhed! paa det mindste har han været

Forud betænkt. Nu vel! saa ræk mig den.

de gaae begge henimod Dieffen; i det Dieblik, hvor James tager Dragten ned, og Arthur strækker Armen ud efter den, høres et Skud. James lader den forfækket falde, og farer tilbage, Arthur siger forbauset:

Ha! hvad var det?

James

tager Klædningen op, og betragter den.

Det Hul er af en Kugle!

Det kalder jeg at træffe.

Seer ud giennem Abningen.

Hele Jagten
 Strømmer til Huset; de er alt paa Trappen.
 Det foer mig dog i Blodet kan jeg mærke!

Arthur
 smilende.
 Til Lykke var det ikkun nær ved mit.

5.

Arthur. James. Malvina. Bert.
 Bertinde. Jægere som blive i Daggrunden.

Malvina
 i en rlig Jagtskædning, bleg og ude af sig selv, endnu
 i Døren.

Jeg siger Eder: Selv saae jeg ham falde!
 iler frem.

Her er Forbryderen! hvor er nu Offret
 For denne grumme Leeg?

Bertinde.
 For Himlens Ektyld!

Arthur
 nærmer sig hende.

Forjag al Frygt, Milady! eders Skud

Traf blot min Klædning!

forbauset, halv ude af sig selv.

Himmel! seer jeg ret?

Ved Gud! I traf engang mit Hierte bedre!

Malvina

der er sunket paa Knæe, med ophævede folbede Hænder.

Jeg traf en Klædning! har ei udgynst Blod!

Har ei tilintetgjort et kostbart Liv!

Jeg takker Dig, min Gud! for denne Naade!

Arthur

som med drukne Blik har betragtet hende, træder til, og
hæver hende op.

Milady! O, I takker Gud for tidligt;

Ehi sandelig, dybt har I saaret mig!

Og dødeligt er Saaret, hvis ei Himlen,

Der fyldte eders Bryst med Løgekræft,

Forunder mig, at eders Haand den rækker!

Malvina

forbauset.

Hvad! fluffer ei mit Syn mig? det er ham!

Vor kække Frelser, som vi ventede, søgte

Forgiæves dog, i Staden. Nu, han kommer
 Omsider venlig, efter tvende Aars
 Hentalte Timer, for mildt at afshielp
 Os Takkens Byrde, maae i Hiemmens Skove
 Jeg selv nær have dræbt ham! Store Gud!

Arthur

dybtgrundende.

Og Eder skal jeg see i Pembrokecastle?

Malvina

Det har J ikke vidst? J vilde ikke
 Besøge os? Vi skulde altsaa mødes
 Ved sliq en Hændelse!

Arthur

O, Nei! saa synes
 Det Eder kun! Jeg vilde jo paa Slottet —
 At J var der, det vidste jeg vel ikke;
 O! undres ei, saa maatte det jo komme.
 Jeg kunde paa et Haar udtyde alting,
 Laae Traaden ikke sonderrevet der!

han peger hen til Loibenken.

Malvina.

Min Moder vil ret eders Ankomst fryde!
Hun sæt fast ingen her, dog Lady Pembroke
Har i sit Hierte giemt vor Frelfers Værd.

Arthur.

Ja! jeg erindrer mig den blege Lady!
I Sandhed! jeg er Lykkens Skidebarn!
Grant mindes jeg det ædle Afsyn! Eder
Er jo og dyrebar den høie Gru?

Malvina.

O! over alting, alting, ædle Sir!
Dom Selv nu om, hvad jeg er Eder skyldig;
I hendes Liv gav I mig tifold mit!
Hun var min spæde Barndoms sømme Moder,
Og er min skionne Ungdoms troe Veninde!
Paa hende kun beroer mit Held i Livet.

Arthur

med Ild.

Og mit, og mit! høit hæver I mit Haab!
Engang vil hun og blive mig en Moder!
I hendes Haand er og mit Held i Livet.

Malvina

betragter ham forbauset og forvirret; efter et Ophold.

Jeg vil anmelde Eder, ædle Sir!

gaaer hurtig, de øvrige uden Arthur og James
følge.

Arthur

staaer nogle Diebliske, som bedøvet.

Ha! lad mig fatte mig! Er jeg den samme
Endnu som før? I kørte Timers Strøm
Er alt om mig, jeg selv forandret blevet!
Rast, i en stormende Musik hentrevet
Mit Ungdoms Liv forklunger, som en Drom!
For den Nyesødtes Blik nu stumt det hviler,
Som en hensovet Yndlings Skønne Liig,
Mit Hierte kiært, dog af! alt langt fra mig!
Mens sødt en nye Erstatning til mig smiler.

vil gaae.

James.

I glemmer jo den nye Klædning Sir!

Arthur.

Kom, i den friske Luft! Her er mig qvalmt!

Og saa gaaer jeg til Slottet; Du tilbage

At sige op din gamle Tjeneste;

Saa horer Du først heel mig til.

gaaer.

J a m e s .

forfækket, med Riolen paa Armen.

Tilbage?

Nei! Spar mig derfor Sir! Han er alt borte;

Didhen gaaer jeg ei meer. Jeg tør det ikke

Nu, siden jeg har sladdret. Hvo kan vide?

Han holder til med Aanden, og begyndte

Han saa at skændte, og det søle Billed

Oprørte fristende paany mit Blod!—

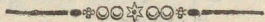
Jeg kunde giøre en Ulykke! Hu!

Det gyser i mig! Jeg et Mord? tilbage

Gaaer jeg ei meer! mig forekommer stadig

Som om det vented mig en rædsom Brøde!

gaaer.

Andet Optog.

En Sal i Pembrokecastle.

I.

Lady Eleonore Pembroke alene.

Hun er beskæftiget med et qvindeligt Arbejde, f. Ex. Fillet, og
lægger det just raskt og uroelig bort, i det hun siger :

Saa snart tilbage, og dog tøver hun?

Forlængst har Hornets Klang alt meldt mig hende.

Jeg er dog ret barnagtig! bort jeg driver

Selv hende jo; og dog ved hendes Gang

Hver Time dobbelt tung og lang mig bliver!

Hun er den Harpe ved hvis Toners Klang

Min Kummer tier, og dens vilde Smerte,

Og nærer Kjærlighedens Euanesang,

Hvorvel den selv forsvandt, dybt i mit Hjerter,

hensynker i Tanker.

O! maae hans Aand i hende mig forblive!

Dog Offer for min Røe hun vorde ei!

Saa haard kan jeg ei være! Nei! O, Nei!
 Slaaer eengang hendes Lime, overgibe
 Til Kierlighed skal hende villig jeg!

reiser sig.

Endnu ei her? For mine Fødder pleier
 Jo ellers dog min hulde Jægerinde
 At lægge fro sit lette Bytte ned.
 Ha! endelig!

2.

Lady Pembroke. Malvina.

Malvina omklædt, i en hvid simpel Dragt, kaster sig taus i Lady
 Pembrokes Arme, der vedbliver forundret.

Hvordan? alt omklædt? Barn!

Nu, bringer Du i Dag mig intet Bilde?

Malvina.

Nei, Fiere Moder! Nei! og aldrig meer!

Tilgiv mig, men er det endog din Villie,

Du faaer dog aldrig meer mig til at jage.

Ei sømmer det sig for den unge Møe

Bilde at udghe Blod, letfindigt lege

Med voldsomt Drab! ak! sliq uqvindelig
 Forretning hævner sig; og i vor Haand
 Sig vender det usømmelige Vaaben
 Imod vort eget Hjerter! Ak! Gud skabte
 Jo Qvindens Haand saa let, til Trøst og Pleie,
 Ei til at myrde!

Lady

forbauset.

Hvad er hændt, min Datter!

Du skælver jo!

Malvina.

Du kiender mig, min Moder!

Jeg handler gierne altid snart og rask,
 Kun alt for rask; bagefter kommer Tanken!
 Da indseer jeg først klart og tydeligt,
 Hvor stræffeligt det havde fundet møde,
 Og dobbelt nu! jeg gaaer ei meer paa Jagt.

Lady.

Forklar mig dog?

Malvina.

Veedst Du det ikke alt?

Vi havde ei endnu begyndt vor Jagt,
Da blev jeg vaer en Høg, som høit i Luften
Forsfulgte tvende Duer; dog som hurtig
Jeg lagde an, jeg snublede; Beværet
Gik løs, og i det andet Stokværk, hos
Den gamle Willm, saae jeg henslyrte — Moder!
Forsærdes ei! det var en Klædning kun,
Dog stod et Skridt derfra dens Eiermand!
Og hvilken? Moder! veedst Du, hvo han er?

Lady

smilende.

Hvor kan jeg det? det synes jo som Vaabnet
Alt havde vendt sig i din Haand?

Malvina.

O Moder!

Spøg ei, thi det er skeet. Ham er det, ham,
Den fiæffe Yngling, som paa Landeveien
Til London redded' os.

Lady

med Liv.

Vor tapre Ridder

Er her i Egnen?

Malvina.

Tit, med barnlig Andagt,

Bad jeg til Gud, om at velsigne ham!

At lade uden At det lette Saar,

Hvorfra hans Blod for os henstrømmet, læges!

Og jeg, jeg selv, jeg trykte løs mod ham!

Et Underværk var nedigt, for at redde

Ham fra min egen Haand! O, bedste Moder!

Omsavn din elskte, Dig gienfødte Datter

Thi var han blevet truffet laae hun død!

Lady

forbauset.

Saa hæftig har jeg aldrig seet dig før?

Malvina.

Før har jeg aldrig seet saa dybt i mig!

Vel! du har altid klart læst i mit Hjerter,

Og frit tilstaaer jeg Dig: jeg elsker Moder!

Lady

truffet.

Du elsker?

Malvina

roelig.

Ja! og som jeg troer, alt længe!

Tit naar vor Tale faldt paa ham, og Du
 Med Varme roeste høit hans Mod, hans Kraft;
 Og altid komst tilbage til de Ord:
 At Lapperhed er Mandens største Smykke,
 At Du kun gavst mig til en modig Yndling,
 Da blev mig altid mere kjær hans Billed!
 Taus, ved min Side, gik det mangen Aften;
 Og treen med Smil i Drømme tit til mig.
 Da tænkte jeg paa ham med roelig Glæde,
 Dog siden jeg i Aanden saae ham død,
 Fast til den Levende min Siel er bundet;
 Det blinde Skud har søiet os tilsammen!

Lady

grundende.

Elsker han dig?

Malvina.

Ja, Moder! jeg tør troe det;
 Brat for hans Glammeblif sank mit til Jorden.
 Han kommer hid! Forbitret udbred han:
 At kun paa Dig beroer hans Held i Livet.

Lady

som har staaet i dybe Tanker, med eet rort og høitidelig.
 Den Stund, hvorfor jeg bæved', er da kommet,
 Skönt dyrebar, skönt selv med Længsel ventet,
 Hvori din Ukylds Stierne menn' opløse
 Min Barms fulsorte Nat! nu tør jeg først
 Betroe dig heelt min Qval: kun den, som elsker,
 Formaaer at fatte Hads jernstærke Magt.

Malvina

forbauset.

Dit Døie brænder! Al! hvad skal jeg høre?

Lady.

Det, som saa vældigt trykker mig til Jorden,
 Og uden Dig alt havde knust mit Bryst!
 Nu vil det lettes, da min Mund tør tale.

griber hendes Haand rask.

Strax vil jeg føre Dig —

standser med eet.

Dog Nei! O! Nei!

Du skalst ei sværge ved det døde Hierte!

Her, ved det levende, som slaaer for Dig,

Du love mig ifkun en evig Taushed!

Jeg vil og kan mod Dig kun være sand.

For Dig tør jeg udfolde heelt mit Indre;

For Verden ei, som vilde selv fordømme

Mig for de bittere Taarer, som jeg græder!

Malvina

forundret.

Com for din Huusbonds Død Du fromt udsøser?

Lady

seer vist paa hende, derpaa siger hun med Udbrud af den
høieste Smerte.

Nei, for hans Liv! thi dybt jeg hader ham.

Malvina.

O! Du forstrækker mig!

L a d y

hæftig.

Swærg mig, at tie!

Malvina.

Betroe Dig frit til mit trofaste Bryst!

L a d y

roeligere.

Sat Dig, mit Barn! Jeg vil ei strømme Dig!

Hvad kan jeg for, at det herinde stormer?

At min før bundne Tunges Dæmning styrter,

Løstrevet nu, ned for Jidstrømmens Magt?

Og jeg vil satte mig!

sidder sig ned.

Kom! sid Dig hos mig,

Engang var ogsaa jeg en yndig Pige;

See Dig i Speilet, og Du seer mit Billed!

To Ynglinger da beiled til min Gunst,

Den eene, riig og stolt, Mylord Pembroke;

Den anden — blid men fattig, Glenmore heed han,

Malvina.

Min Fader! Gud!

Lad y.

Ja, søde Barn! din Fader!

Af ædle Cæder, høi af Adel begge,
 I mange skionne Kunster øvet. Mine
 Forældres Bifald var den Førstes Ret,
 Den Andens Kun — hans Hierte og min Elskov.
 Dog, som alt hine næsten var bevæget,
 Led Stormbud Landet om; de fulgte Begge.
 Den Første bød jeg aabenlyst Farvel;
 Den Anden rakte lønlig jeg min Ring,
 Og ventede stum og bange Krigens Udfald.
 Omfider kom Pembroke med Geier kronet
 Tilbage, bringende det Budskab med
 Om Glenmores Død, og beilede paany.
 Bestormet af de kierlige Forældres
 Gientagne Bønner, Modet sonderrevet
 Heelt ved mit Lab, blev jeg Lord Pembrokes
 Viv.
 Men ved hans Haardhed isned meer mit Hierte,
 Ved den utidige Ekinsyge, hvilken
 Han næerte, som jeg troede, mod den Døde.

Af! Han var ikke død, og snart fornåm jeg
 Det frygtelige Rygte om hans Liv.
 Bleg kasted jeg mig for min Huusbonds Fodder,
 Trøst vilde jeg mig hente i hans Udsagn;
 Af! Trøst var mig jo nu den Elstes Død!
 Men fræk, men lumsk og kold tilstod mig hiin,
 At han med Willie havde stuffet mig,
 For at erholde saa min Haand; han meente;
 At Kierlighed indfundt sig vel med Liden.

Malvina.

O, skrækkeligt!

Lady.

Det Skrækelige kommer! —

Af! vilde Smerter raste i mit Indre.

Han blev og snart min Afstye vaer; jeg raabte

Høit, saa han hørte det, til Gud om Døden

For mig, og for den Frugt, som under Hiertet

Jeg bar, at Faderen ei maatte qvæges

Ved Synet af dens Smilen! af, hans Bløde,

Jeg føelte det, opvakte Had hos mig!

En voldsom Feber bandt mig snart til Leiet.
 Gaa laae jeg engang, heedt af vilde Smertes
 Igiennemstrømmet, bedende til Himlen
 Om min Opløsning. See! da treen for mig —
 Jeg veed ei, var jeg vaagen, eller var det
 Iffun en Drom — en hæsleg, bleg Gestalt;
 Det var ei min Gemal, og dog hans Billed,
 Med Haan det hvislede mig til: Kun trostlig!
 Ved denne Times Trugt fuldmodnes Hævnen.
 Brat foer jeg op, og hørte halo opvaagnet
 Det første Skrig af min nyfødte Søn.

En lang Pause, hvori hun fortvilet stirrer mod
 Jorden, og Malvina skuler sit Ansigt i begge Hæns
 der; endelig fatter Lady Pembroke sig, og bliver
 roligere ved.

Jeg kom mig dog, men Barnet saae jeg sielden;
 Det vorte op sin Faders Diesteen,
 Og aldrig længtes efter det mit Hjerter.
 Saadan opnaaede det den fjerde Sommer;
 Da kom en fremmed Barde her til Slottet;
 Med muntre Sange vidste han, at aabne

Sig ei blot Porten, men og Pembrockes Bryst,
 Var jeg tilstæde, smelted dog hans Harpe
 I mere blide Toner, og i Hiertet
 Opvaagned ved hans Stemmes kiendte Klang
 Dets Gølelzers af! fast hendoede Trolddom.
 Da faldt mit Øie hen paa Bardens Finger,
 Klart glindsed mig min Ring derfra imøde;
 Jeg havde gienkiendt den imellem Tusind,
 Og flux gienkiendte jeg paa den Glenmore,
 Bed Skæg og Dragt noksom formummet ellers.
 Han mærkte det, og gav mig strax tilkiende,
 Skönt hemmelig, i Sangens fine Bæv,
 Hvor stændigt han var sveget med, hvordan
 Han havde, som til Trods, sig valgt en Viv.
 Dog ikkun fort hun nød sit Held; hun døde,
 Ham efterladende en nyfødt Datter.
 Da blev hiint Niddingsværk og kundgiort ham;
 Hid maatte han, eengang han maatte see mig,
 Forsont den Elskede i Sangen hilse.
 Med Veemod savned han den muntre Dreng,
 Som Kiælen holdt sig til den sieldne Sanger.

Da gik min Drom flur i Opsyldelse,
 Thi Barnet rykte overgiben vildt
 Med eet i Bardens Ekæg; det faldt, og Glenmore
 Stod fiendelig for alle. Pembroke ilte
 Som rasende at hente sig et Sværd;
 Og neppe undkom snel den Vaabenløse,
 For fulgt af Tienerskabet, Greven foer
 Mig vild forbi; med frygtelige Geder
 Heit sværgende sin Fiendes Død, han styrted
 I Ekoven ind, i det han hæftig drog
 Sin Søn med sig. Jeg saae dem aldrig mere.

Malvina.

Du saaeft dem ikke meer?

Lady.

I Live Ingen!

Ei min Gemal! min Søn ei! ei Glenmore!
 Dog kommer nu, nu først det Skrækkelige!
 Lang Tid derefter, da alt Løvet faldt,
 Seent, seent i Høsten, fandt man dybt i Ekoven
 Et Ligg, forraadnet halvt, ukiendeligt.
 Jeg ikkun kiendte det; en Barde Klædning

Omhylled det, og dybt sad i dets Hjerter
 Lord Pembrockes Kniv.

Malvina

med et ængstlig Udraab.

Han myrdede min Fader!

Lady.

Ja sikkert, sikkert! O! uhyre Smerte,
 Kun du indgavst mig en saa modig Daad!
 Den, som i Live, lumst var revet fra mig
 Den skulde man ei død berøve mig.
 Ved en Betients utrættelige List,
 Den gamle Mortons, mig endnu hengiven,
 Gav jeg hans Liig den flygtede Gemals
 Forhadte Navn, paa det at jeg for Verden
 Heelt til min Sorg mig kunde overgive.
 Hans Legem hviler nu i Slotskapsellet,
 Der jordet med al Sorgens søgte Pomp;
 Og i den Gal, som Du end ei betraadde,
 Ettaer, i en gylden Cappel giemt, hans Hjerter,
 Nær Morderens med Sørt behængte Billed,
 Og ved dets Side den end blodige Kniv.

Det Fiendtlige har der forsamlet sig,
 At Verden ikke skal forstaae min Smerte;
 Saa nærer alting hist mit evige Had,
 Som Kierlighed Du evig i mit Hjerter!
 Du og mit Held kan aldrig stilles ad;
 Alt har jeg om mig, hvad min Siel begierter!

hun omfavner Malvina.

Malvina.

O, elskte Moder! hvilken Gruer! de leve
 Din Mand, din Søn?

Lad y.

Den sidste er nok død!

Hvor kunde ellers vel den stolte Fader
 Unddrage denne saa høitelskte Pøde
 Saalænge sine Gudsers Overflod,
 Sin gamle Stammes kongelige Rang,
 Om end en ond Bevidstheds Vænder knugede
 Hans eget Hjerter mat? Dog Pembrocke lever,
 Jeg føler det! jeg kiender jo hans Aands
 Ristløse Ondskab. Her i disse Mure
 Lod han mig ingen Ro, hvis han var død;

Han vilde rive Dørre op med Magt,
 Fra Gal til Gal med Suk om Natten stride,
 Med fæle Billeder mit Dje daare,
 Med Sværdet klirre, Lysene udpuste! —
 med Afstøje og Rædsel.

O! man mig ei hans Billed frem for Siælen!
 De bryde op de slettillægte Saar,
 De spændte Aarer føler jeg at briste!

Malvina.

forstræffet.

For Guds Skyld! af, Du bløder jo min Moder!

Lad y

holder sit Dørklæde hurtig for Ansigtet, derpaa be-
 trakter hun det.

Gaa Draaber kun for tusind Hjertesaar!
 Blod vil hans Aand, Blod vil det visne Hjerter;
 Det minder mig derom i disse Draaber!

efter en Pause, bestemt.

Derfor jeg giver Dig kun til den Række,
 Som kan beskytte Dig, din Arvedeel,
 Og tør paatage sig din Faders Hævn.

Malvina.

Hvad? Blod og Hævn! O! søde, blege Moder;
Du farer vild, din Sorg bedaarer Dig!
Blod lædsker med sin Damp kun Livets Had;
Den blege Døde skjer den røde Strøm.
Gjør os kun lykkelig, da er han hævnnet!

Lady bryder ud i Taarer.

Du tier, i dit Døie sittede Taarer!
Bønhør mig, flye de rædselsvangre Mure!
Kom, følg mig til det skotske Høilands Bierge,
Hvor ensom staaer min Faders lille Slot!
Hvortil den rige Arv? hvortil Beskytter?
Gaafremt han elsker, vil han følge os!
Der skal vor Kierlighed klar, med sin Soel,
Belyse mildt din lange Kammers Aften!
Lad os begrave der min Faders Hierte,
Dit bliver roeligt, kommer det til Noe.

Lady

efter en Pause.

Hvordan? Du tier alt! Tael, Brystet smelter
Gaa saligt hen for dine Læbers Klang!

O! vilde Gud, jeg turde følge Dig!
 Dog det tillader ei hans brede Hierte!
 Det har jeg svoret Lydighed og Troelskab,
 Det vil langt andet, naar for det jeg knæler
 Og beder for den Elsktes Noe, da stormer
 Da raser i mit Bryst, det anderledes!
 Bliv om mig Varn! viig ikke fra min Side!
 Jeg er bestødt i en haardnakket Kamp
 Og vakler mellem Livet deelt og Døden.
 Det kommer an nu paa, hvis Magt er stærkest.
 Af! engang slog mit Hierte mildt som Dit!
 De blodige Lanter komme ei fra mit,

3.

De Forrige. Morton.

Morton.

En ung og fremmed Lord er nys ankommen,
 Og —

Malvina.

Det er ham! O, Moder! lad dem spinde,

De mørke Øier fra dit milde Afsyn!
 Lad ei bort! Siensyns skionne Stund, ved Mindet
 Om de Forsvundnes Gruer, vanhelliges!

Lady
 til Morton, som gaar.

Han komme! Ak! hvad gjørst Du med mig, Pige!
 Det i mit Bryst saalænge nært Forsæt
 Skal jeg opgive! ak! og tør jeg det?

4.

Lady Pembroke, Malvina, Arthur
 for hvem Morton aabner Døren, og trækker sig saa tilbage.

Arthur

erklædt i den nye prægtige Klædning, hvoraf Synet synes at
 gjøre et dybt Indtryk paa Malvina; dog bærer han tillige et
 fort Øiers. Han hilser ærbødig, og bliver staaende i nogen
 Traastand, i det han med taus men synlig Bevægelse betragter
 Lady Pembroke.

Lady

som har fattet sig, smilende og venlig.

Ja! det er Ham! det trodsig fælle Blik

Gienkiender jeg, skönt ydmngt blve det hoiler
 Paa to Taknemmelige nu, som bange
 For deres Taks ordrige Strøm! dog vær
 Foruden Frygt; den blive Eder synlig
 Kun i den lykkelige Moders Die,
 Som drømmer sig, i den Haand, som hun skyldes
 Sin Datters Liv, at trykke hendes Sons,
 rækker ham Haanden.

Arthur

griber den hæftig og kysser den.

O! lad mig hilse den med mine Læber
 Den kiære Haand! æ! det er jo saa lidet
 Hvad jeg har gjort! et blindt Tilfældes Fordring,
 Som kaldte mig til Ubekiendtes Hielp.
 Dog nu — nu kommer jeg til Velbekiendte,
 Med Tillid til hiint lille Provestykke,
 For at indvie Eder heelt mit Liv.

Lady

! grib den hæftig og kysser den.

Det vilde J! Ha! er det eders Alvor?

Arthur.

Mit fuldeste. Med Brystet fuldt af Haab,
 Det skønneste, fremtræder jeg for Eder,
 Nu da jeg føler klart, at jeg kan vise
 Mig Eder værdig. Tager venlig mod mig!
 Af! eders fromme Die har alt gjort det,
 Og finder jeg i denne elskte Kreds
 Engang mit Hiem, da har jeg naaet til Maalet.
 Ei daarlige Ungdoms Trods paa Lykkens Gunst
 Har ført mig hid; en gavnmild Elskæbne gav mig
 Et bedre Pant,

nærmer sig Malvina.

Vel gjør først eders Hierte
 Det giældende Mylady, men dog giver
 Det Mod mig til at søge eders Indesl!
 Mit største Held kan kun fremspire venligt
 Af eders Bryst; jeg vil ei takke Gudsvel,
 Ei Rigdoms Glæds derfor!

han træder tilbage, og bøier sig ærbødig for dem begge.

Undskylder mig!

Undskyld mit Blods ustandselige Jil!

Nig river Skæbnens Strøm med Bælde med sig;
Jeg tør ei sætte mig imod dens Løb.

efter en lille Pause til Malvina.

J tier, bredest?

Malvina

Kaster sig i Lady Pembrocks Arme.

Giegede Moder!

Lady.

Dog glemmer J, at mere end med Gødsel,
Og Verdens Glands, J har bestuftet os
Med eders Ungdoms raske Mod, den største
Af Mandens Dyder. Gierne overlod jeg
Til Kierlighedens Krav det hulde Hjerte,
Som slaar saa varmt, saa reent for Eder; men
Bort gamle Navn, og Verden har en Fordring
Paa lige Byrd — Opfyld hvad disse kræve?

Arthur

med Udbrud af Henrykkelse.

Eet Ord er nok dertil! Fra denne Stund
Skal Himlens Lykke strømme til os alle!
Du rækker gavmild mig en kostbar Gave,

Modtag da og fra mig en sielden Skænk,

Dit Hierte vil jo ei ansee den ringere.

Kaster sig rask for Lady Pembrockes Fodder, der
seer forundret paa ham.

Jeg er Lord Pembrockes ægtefødde Søn!

Jeg Lykkelige! Du, Du est min Moder!

Lady

betrakter ham stift, og synker bleg og forfærdet i
Malvina's Arme.

Gud! Nei! umueligt!

Arthur.

Løs mig denne Gaade!

Først fra i Dag af Kiender jeg mig selv;

En gammel Mand, min Barndoms Fosterfader,

En ærlig Borger, døde nys paa Reisen

Med mig hertil; udaandende med Siælen

Min skjulte Herkomst, efterlod han mig

Kun dette søde Billed, af min tidlig

Bestemte Brud, saa var hans Ord, samt denne

Heelsvære gyldne Kiæde; og — ei meer.

leverer begge til Malvina.

Dømmer nu selv! thi jeg har intet andet
 Troeværdigt Tegn, end disse og hans Lüg.
 Lilstæd mig, Moder! nu min første Bøn:
 Lad ved min Faders Side mig bisætte
 Den Dodes Skrin, til Du og Skæbnen river
 Raskt bort det Slør, som dækker mørkt min Ung-

dom.

den Fornæring, hvormed han har betragtet hende
 de bliver til Forferdelse; han springer op.
 Hvi ruller vel med eet saa vildt Dit Die?

L a d y

som stivt og forvirret, halv bevidstløs har betrag-
 tet Billedet, og Røden, som Malvina har rakt
 hende, stamper ude af sig selv i Gulvet.

Ha Morder!

Malvina

hurtig.

Fat dig Moder!

til Arthnr.

Edle Lord!

Lad os alene, til de føle Minder

G

Af sunden Grue, som ubevidst I vakte,
 Forgaae paa nye for Moderglædens Almagt.
 O! gaae! jeg beder Eder!

Arthur.

Jeg adlyder,

Skiont gysende; min Moder overlader

Jeg tryk til Eder's Omsorg! Al! forfærdet

Staaer ogsaa jeg! O! du min dunkle Frygt!

gaaer hurtig.

5.

Lady Pembroke. Malbina.

Lady

har imidlertid stivt og uafadeligt betragtet Riis
 den og Billedet.

Ja! Grevens Riæde, som han altid har!

Dit Billed og! O! jeg seer Pembrockes Ondskab,

Er end os til Fordærv hans Arm udstrakt?

Hans Blod gienkiender jeg i Sønnens Smigger,

Opgiv Du ham!

Malvina

Hvem mener Du, min Moder?

Lady.

Hvem? Ham, som gif!

Malvina.

Betving den bittere Brede,

Som er dit Bæsen fremmet. Glæde ei Liid

Kæst til eet Mærke! Alle kan jo skuffe!

Lady.

Nei! Nei! Jeg tvivler ikke! Saadan trænger
 Det Onde skadesroe, med Falskhed, stedse
 Fiendsk i mit Bryst. Jeg kiender alt for nøie
 Hans Faders Træk! Forynget stod han for mig;
 Jeg saae hans store Dines falske Blikke,
 Hans honningsøde Læbers sedske Smil!
 Opgiv Du ham!

Malvina

Du skuffer selv Dig, Moder!

Betragt ham ret! Han har jo dine Dine,
 Hans Læbers Smil er jo et Træk af Dig!

Din Søn er han! Dit Blod! O! Bredes ikke,
Jeg føler, nu kan vi ei skilles meer!

Lad n

forbauset, men tillige bevæget.

Ei skilles meer, nu ikke meer! Velan da!

Hvis kun een Draabe af mit Hjertes Blod

Glaaer med i hans, kan han ei stufte Dig!

hun gyser.

Dog Pembrockes Blod.!

efter et Ophold, bestemt.

Hjint Hjerte vil jeg spørge!

Det svarer mig jo i mit Egtes Slag.

Malvina.

Du ængster mig! O! Moder! slye det Døde.

Følg Dit, hvor Livets Følelser end bød.

Lad n

alvorlig.

Dig hører jeg, saa maade og hjint jeg høre!

efter en kort Betænkning.

Gaae! Lad min Søn forkynde, jeg tillader

At Liget sættes bi i Gravkapellet;

Ham selv vil snart, ret snart, jeg lade falde.

med et Suk.

Det falder tungt, at vænne mig til ham!

Malvina.

O! søde Trost! Din Varm snart let skal blive,

Og atter om mod vore Kierteegn slaae.

Kysser hendes Haand.

Lady.

Gaae, gaae, mit Barn!

Malvina gaaer, Lady seer efter hende.

Hun kan ham ei opgive!

Jeg føler det, det var langt bedre saa.

Tredie Optog.

En Hummel, riigt udjiret Gal med Sailer, der ere med sorte Klædes Tapeter forbundne med hinanden; i Midten paa Tapetvæggen et Skilderie i gylde Ramme, bedækt med et sort Flor. Under dette et sort overtrukket Bord, som et Alter, hvorpaa en rund gylde Capsel, i Størrelse af et menneskeligt Hierte, og en Jagtkniv; foran nogle sorte Trin, paa den ene Side af Galen tvende Floidøre, paa den anden en lille Tapetdør.

I.

Morton, står efter Malbina.

I det Øøkket opdrages, horer man Morton udenfra aabne Paas-
sen paa Floidørene, derpaa træder han ind og seer sig
langsomt om.

Morton.

I Orden er jo alt.

falder i Tanker og ryster med Hovedet.

Besyderligt!

Malvina, som imidlertid er traadt sagte ind af Fløiddøren,
seer sig veemodig om, nærmer sig derpaa Morton, og læg-
ger sin Haand let paa hans Skulder. Han farer forbaus-
set sammen.

For Guds Skyld! Lady! Er det rigtig Eder?
Hvad vil I her? Ihe denne skumle Gal;
Jeg glemte i min Angst at laase Døren.

Malvina.

Jeg søger kun min Moder. Hendes Stuer
Er fra den anden Side lukket af.
Jeg er saa angst.

Morton.

Det er jeg ogsaa; Lady!

O! siig mig: Kiender I den unge Lord?

Malvina

Jeg Kiender ham. Gud! Eders Stemme hæver!

Morton.

Jeg aner intet godt. I lang Tid saae jeg
Milady aldrig saa. Nys her hun knælte;
I sig fordybet blev hun mig ei vaer,
Men sagte røtte hun de blege Læber,

Og trykte dem tæt til hiin blodige Kniv;

Derpaa hun hæved sig fast som i Drømme;

Gik mig forbi, med aabne stive Blikke,

Ind i sit Bærelse, og ud af Skabet

Tog hun med Jil den gamle Sørgekledning,

Og kyste ømt Vaand, Flor og sorte Sløiser,

Og smykte sig dermed, og sukked lydt:

Jeg Daare! som saa rask bortlagde Dig!

Kom, døf paa nye de Lemmer, du tilhører;

Min Sorg formaaer dog Tiden ei at spække!

Malvina.

Gud staae os bi!

Morton.

Snart kommer hun herhid;

Her vil hun tale med den unge Lord!

Nys skrev han hende til; hun læste Brevet,

Dog har det lidet fun gjort hende roelig,

For Himlens Skyld! afværge hvad Ondt, som truer.

Malvina.

Hvor kan jeg det! Hvad vil hun?

Morton.

Grund derpaa;

Og beed til Gud, at han gi'r Kraft dertil!

Kun hort herfra! Jeg tør ei bide længer,

Jeg maae nu melde: alting er bereed!

O! vær dog dette Huses gode Engel.

gaaer ud af Tapetdøren.

Malvina.

J Angst forgaaer mit Væsen! Ja, afsted!

Jeg kan det ei — fiern dræbtes jeg af Frygten!

Hvad kan min Moder ville, at saa saare

Det ængster mig? Det gielder dem, jeg elsker!

Vide det maae jeg —

seer sig om.

Bag Gardinet kunde

Jeg — lytte? Hvorfor ei? En Engel vil jeg,

De Elftes gode Engel vil jeg være!

Bliv om mig, bad min Moder, og forlader,

Unddrager selv sig mig. Selv har hun sagt mig:

Undflye den plunklige Betænkningss lange angst

Forgiøves Bakken; Skjæbnens sandrue Raad

Som reneſt taler i dit eget Hiertes

Bekjendte Røſt! Keen er min Henſigt! Ja!

Jeg vover det; det, ſom gjør Sindet roeligt,

Er ikke ondt. Min Daad ſkal ſelv hun vide,

Gud ſeer mig jo! Med Mod derhen i Tide!

Hun ſtiuler ſig bag Tapetet.

2.

Malvina ſiult. Lady Pembroke; noget

eſter Arthur. Morton kommer med Lady Pembroke

ud af Tapetdøren, og gaar tværtover Skuepladsen ud af

Fløidøren.

Lady

i dyb Sørgedragt, med Kiæden og et Brev i Haanden,
af dybe Tanker.

Den ſidſte Gang, jeg ſaae Lord Pembroke, var

Han denne Kiæde! Det er den. Vi ere

Paa nye det liſtige Uhytes Bytte!

Dog ſynes Sonnen ubekjendt med Alt,

Og uforklarlig, ſom ham ſelv, er mig

Den fiælle Unglings fromme, blinde Ungdom!

Hendes Fine hvile længe grundende paa Brevet;
paa engang rast.

Hans Fader sveeg jo fræk, med oprækt Vande!

Derfor nu prøvende jeg dybt maae læse

I Sønnens Siel.

vender sig mod Capselen.

Henviisne, elste Herte!

Nyelig har Du indgydt mig Mod og Brede;

Giv mig og Styrke til at efterforske

Heelt strengt, om han er værd min Kierlighed!

hun farer let sammen.

Han kommer!

i det hun søger at fatte sig, med Haanden paa
Brystet.

Evøb du Sandhed! i mit Bryst,

Dig i et Laageflor, at ei hans Die

Seer nogen Dig! Grant maae han ei Dig skue,

Dog kan hans Moder plumpet ei skuffe ham.

Morton aabner Floidorene for Arthur, og sukker
dem i igien efter ham.

Arthur

træder ind, seer sig et Dieblisk overrasket om, ders
paa nærmer han sig ærbødig.

Jeg kaldes til et sorgsultet Sted af Eder,
Som jeg ei bøber meer at nævne Moder!
Sø selv I skænker mig saa kjær en Ret;
Siig: hvad forkynder denne dybe Sorg?
Mit Haab stod til et glædeopfyldt Hierte!

Lady

roligt og strengt.

Det Navn. I har anmasset Eder, river
Sonder det Glor, som monne skuffe Verden.

Saa, som mit Indre er, staaer jeg for Eder!

Tænk efter, før I vælger mig til Moder.

Arthur.

Naturen har alt valgt, som nu mit Hierte;
Hvi dvæler Eders Blik saa mørkt paa mig,
Der ønsker kun at favne Eders Knæ,
Og trygle: Moder! siig, jeg er din Son!

Lady.

I siger det, ei jeg; thi tunge Pligter

Paaligge min Søn! O! tilgib mig Bort! min
 Jeg blev saa ofte, saa ufort bedrager,
 Hvorpaa tør jeg vel troe, erkiende Eder?

Arthur.

Paa Kierlighed og Omhed! paa mit Hjerter!
 Glæde dristig Blid til Pembrockes ædle Blod;
 I mine Aarer skal det ei vanskægte!

Lady vender sig hurtig bort, for at skjule sin Affekt.

veemodig.

J vender Eder bort? Har jeg slet intet
 Som tiener Moderhertet til Beblis?
 Et haabed jeg at finde dog, fuldgyldigt
 For mig, i eders tørte Hjertes Slag;
 I Eder's Dje speilet om i mit! —
 Forgæves dog! Min Moders Hjerter tier,
 Bedrager staaer nu jeg, som en Bedrager!

Lady

bevæget.

Syn's jeg end kold, det gløder dog herinde,
 Jeg dolger ei, en Røst fra Eders Barm
 Gienlyder dybt, hvor strengt jeg end mig værger,

J min! Den flet jo Eder nys imøde!
 Al! — rørte sig mit Blod i Dig kun mægtig,
 Min Arthur!

Arthur

varm.

Gode Lyd! den kom fra Hjertet!
 Det Navn, jeg bærer, nævnte Du, min Moder!
 Hvad kan jeg gjøre? Tæel, her er mit Liv.

Lady

lidt rystet

som har fattet sig, strængere.

Betænk som, Søn! det er ei Borneleeg
 Hvorom det gielder! Kærlig maae du vælge
 Min Kierlighed; da vil jeg elske Dig,
 Ved Gud! jeg vil det! Derfor nu unddrag Dig
 Den muntre Glæde; duk i Sorgens Hav
 Først under, i din Moders bitre Smerter!
 Bevæbne Dig med hendes Had, og hør
 Dit Bryst ved hendes Sorg, saafremt det blødnos;
 Dog ræddes Du for Gruer, saa undskynd hurtig!

Arthur.

Huff Moder! at Du taler med din Søn!

Torventningsfuld seer han Dig kækt i Diet.

Lady

efter en Pause, raak.

Saa see Dig om, og siig mig! hvad Du seer?

Arthur

seer sig langsomt om.

Først seer jeg mig midt i en skummel Stue.

Lady

smertelig.

Saa skummel ei, som dette Hjertes Hvælving!

Arthur.

Et kulsort Glor tæet for en gylden Ramme,

Lady

Tæet for Lord Pembrockes høist veltrufne Billed.

Arthur

raak, i Begreb med at ile derhen.

Hvad? Løt mit Die dvæle paa det? Moder!

Lady

hurtig, med Skraek.

Hvorhen? Jeg kan ei taale Synet af det;

Formaae din Faders døde Træl da meer

End som en Moders heel lifscriffe Smerte?

Arthur

standser, staaer Pinene ned, og siger efter et Ophold:

Et Alter hæver sig paa sorte Trin!

Lady

Uf mine Knæe de ere fast udslidte,

Uf mine Taarers Salt er Klædet mørt.

Arthur

Det bærer intet Kors, ikkun en Kapsel!

Lady

Med gyldne Bægge tyndt omslutter den

Et giennemboret Hierte.

Arthur

raff.

End! min Faders?

Lady

smertelig, med nedslagne Pine.

Den elste, uforglemmelige Mands!

Arthur.

pegende derhen med Stedsel. *Der ligger*

Der ligger og en Jagtkniv, som det synes!

Lady.

End plettet af det bedste Hjertes Blod!

henrevet.

Ik! ingen Klippestrøms selvklare Jis,

Ei Skedevandets evig sultne Bid,

Og ingen Balsom kan reentvætte den!

Kun eet formaaer det: Livsens røde Olie,

Som flyder trygt end i hans Morders Aarer!

Arthur.

Giv mig den, Moder!

han iler rast hen, og griber den.

Lady.

med et blandet Udbrud af Skæk og Glæde.

Gud! han tog den selv!

Arthur.

Nævn mig ham!

Lady.

Du, Du tørst den Døde hæbne?

Arthur.

Jeg vil det.

Lady.

Vil — Saa vist Du est mit Blod ?

Arthur.

Saa vist som i mit Bryst din Smerte gløder.

Lady

fast ham Kiæden om Halsen og omfavner ham.

Saa tag af min Haand Kiæden nu paanæ,

Og vær med den fast slynget til mit Hierte!

Et kostbart Pant forener os i den,

Hiint Billed! — Hvor det end mon komme fra,

Du har erhvervet det med dette Staal!

Kun Den, der viser som min Son sig troe,

Fortiener heelt min Pleiedatters Troeskab.

Arthur

forbauset.

Jeg tænkte ei i denne Stund paa hende,

Saa blodig Daad er Kierligheden fremmet;

Ei kan i denne Grav jeg takke Dig;

Her gielder det den Døde! Nævn hans Morder.

Lady

i dybe Tanker, mørk.

Han kasted' Navnet fra sig, da han flyede!

Dog lever han vist nok, og maae vel findes.

Arthur.

Saa vil jeg da fremædske ham med mit!

Og stiller han sig, skal mit Sværd ham ramme.

Lady.

Med den Snigmorder skalst du ikke søgte!

Ei nævne Dig! Han vilde kun bedaare,

Unddrage Dig paanye din Moders Hierte,

Ja! selv ved denne Kiæde skuffe Dig!

Til Rænker vil han bruge dette Billed

Er det fra ham! — Du veedst ei det Forgangne,

Veedst ei, at den, hvis Kniv sad i hiint Hierte,

Flygted med Dig; Du skylder ham dit Liv,

Og dog bedrager han Dig, mig, os alle!

Derfor jeg gyste da Du nævned Dig!

Derfor jeg frygter end hiin Morders Gualhed,

Og bærer end, ak! for min egen Søn!

Blindt maae Du lide paa mig, skal jeg troe Dig,
Maae sværge ubeting't mig Lydighed!

Arthur.

Saa mørk en Gaade fylder mig med Rædsel;
Men jeg forsager ei, thi jeg tør lide
Paa min og paa Malvinas ømme Moder!
Ved hiint usete dyrebare Billed,
Ved Pembrockes Blod, som nu med Vælde strømmer,
Snart Jis, snart Jld, mig giennem alle Aarer,
Sværger jeg —

Lady

rast og med Afsky.

Holdt! Du est mig alt for hæftig!

Det er ei Pembrockes Blod jeg vil opfordre;
Din Moder lever, staaer for Dig i Smerte,
Og staaer i Dig ved hende Livets Puls,
Vilst barmelig Du førtiene hendes Æmhed,
Saa sværg nu, at haandthæve hendes Ret,
Og hendes Datters Lykke! Hvis fornødent,
Selv med den blodigste Bedrift forsoner
Den Dødes Had! De blege Hævnens Aander

Som her omsvæbe os, som boe og bygge
 I dette sorte Klædes Golder, fryde
 Sig længst til saadan Sed! De fordre den!
 Var i hiint Hierte Gøelse, og mægted
 Det end at mæle, flux det raabte: sværg!
 Af min Mund taler nu den Dødes Stemme:
 Sværg, hvis han fordrer det, at støde blinde
 I den Mands Hierte, som din Moder viser
 Dig, som den Skyldige, hans eget Staal.

Hun river i sin stedse stigende og ubevidste Eidens
 Fab ham Kniven af Haanden, og holder ham den
 hen til Eden.

Arthur

i det han sætter sin Haand paa den.

Jeg sværger —

Malvina

bag ved Tapeterne, med et kort, angstligt, dømt
 pet Skrig.

Ah!

Lady

farer uvilkaarlig sammen, hoist forferdet.

Et! hørte Du det sukke?

Bort! Bort! En Gyfen isner mine Lemmer!

hna iler forfærdet ud giennem Tapetderen.

Arthur

staaer nogle Diebliske, som forstænet, derpaa tager
han Jagtkniven op, som Lady Pembroke har faa-
ret, og siger forbauset.

I Sandhed, underligt!

gaaer langsom ud af Glødderne.

Malvina

kommer langsom, bleg og vakkende frem.

Jeg er allene!

Er jeg og vaagen? Blev ei Dret skuffet?

Var det et Drombærf ei, en Rattenyngel

Gra dette Helveds mørke Dyb, som aabner

Sig rundt om mig? Miskundelige Gud!

Formaaer en Moder det? Blind at henvælte

Den sorte Blodskyld paa en skyldfri Ynglings

Pletløse, uerfarne Liv, og sætte

Mig selv til Priis derpaa. Nei! Nei! O! Nei!

Mig rinder grant ihu hiint Eventyr

Om Qvinden, som med Elfskøvs Trolddom, gjorde

En Konge lykkelig, indtil han engang,
Trods hendes Forbud, sneeg sig ind i Badet,
Og saae den Skionne med en Slangekrop;
Fra den Stund saae han hende aldrig meer!
Gaa gaaer det ogsaa mig! Ak! jeg kan aldrig
See hende meer; men altid, altid vil jeg
Bede for hende! Ja! Guds Finger var det,
At her jeg lyttede. Afværge skulde
Jeg denne Daad! Mod hendes egen Villie
Unddrage hendes Siel fra sliq en Blodskylds
Forvorpne Byrde! Dog — dog tie maae jeg!
Hvi gjør jeg det? Kun hurtig Slut!

Hun farer sammen.

Hvo kommer?

Gud staae mig bi!

hun vakler hen til en Sælle, hvorved hun stiller sig saa at Arthur ikke strax seer hende.

3.

Arthur. Malvina.

Arthur

endnu med Jagtkniven i Haanden. seer sig flygtig om.

Hm! smitter Frygt som Pest da?

Og kan saa let man komme ud af Gatning?

Alting er stille nu, da jeg er roelig.

Min Moder er her ei; saa tør jeg sønlig

Betragte jo de dyrebare Træk.

gaaer hen og drager Floret tilside.

Et heelt alvorligt Hoved! ædel Holdning!

Hans Blik er strængt; flogt, flogt det Træk om

Munden.

Dog dækkes Panden af en dunkel Ekse!

sukker.

Min Moder maae jeg takke, hvis mit Hjerte

Er blødt!

efter et Ophold, alvorligt.

Tu har jeg ret indpræget mig

Hans Ansigt; Fiender den, jeg har at hævne!

drager Floret atter for.

Malvina

træder hurtig og raadvild frem, som han vender
sig for at gaae.

Hør Arthur!

Arthur.

Ha! hvo kalder?

forbanset.

Gud i Himlen!

Malvina! bleg, forfærdet! Hvad er hæendet?

Malvina

raab.

Har Du mig Fier? Bort nu med Blyhed's Elor!

Jeg hører Dig jo til, slye hurtig med mig,

Du skalst ei kiobe mig med sligt et Mord!

Arthur

som forstenet.

Ha! hvad er det? Lael, tael min søde Brud?

Malvina.

Bort maae vi! Langt herfra! Kast denne Blodkniv!
 Een af os begge maae Du give Slip paa!
 Ved Gud! den blodige Daad, hvortil din Moder
 Opfordrer Dig, adskiller os for evig!

Arthur

som fatter sig.

Du est mit Høieste! Dog Pembrockes Navn
 Maae jeg haandthæve i hans Morders Død!

Malvina.

Ham vilst Du ei, kun Brode vilst Du finde!
 Har Navnet Pembrocke alt bedaaet Dig?
 Det rædselsvangre, det blodskrevne Navn!
 Kast rask det bort! Ak! Foster det saa meget?
 Kald Dig som før, hed blot Malvinas Ven!
 Jeg kiender en assides stille Borg!
 Did naaer den Rædsel ei, som her os griber;
 Derfor afsted!

hun griber hans Haand.

Arthur.

Forlade saa en Moder,

Der længst var Dig, det er mig dyrebar?

Malvina.

Al! Hads og Hævns fra Helved stegne Aander

Har udbændt reent af hendes stakkels Hierte

Dets fordums Omhed; de kun hersker her!

De fylde disse Mure; for vi vide

Det selv engang, de blive vor Herrer,

Og er' de det, de slippe Rovet ei.

Vi har kun dette Middel til vor Frelse!

Arthur

tvivlsraadig.

Etray? Uden Afstæed?

Malvina

Jeg kan ei see hende!

Du maae det ei! Kun hurtig Flugt er Redning!

Arthur.

Snart er det Aften, snart en bældørk Nat!

Malvina.

Her er den indbrudt alt med blodig Gruel!

Kanst Du see her mit stakkels Hjerter briste?

Mys skiald jeg for dit Liv; et Helved brænder

Nu i mit Bryst af Angest for din Siel!

Min Arthur! vær barmhertig! Red os alle!

Jeg vil kun være eders gode Engel!

O! havde før mit Skud dog rammet Dig,

Hvis mine Ord nu ramme ei dit Hjerter!

Arthur

bestemt, kaster Kniven.

Belan! jeg følger Dig! Du kanst ei skuffe!

Den Gruer, som Glag i Glag forfølger mig,

Kun i dit rene Blik mig truer ikke.

Dog jeg er fremmed, Kiender ingen Ve!

Malvina.

Kun bort, bort, bort! Ei langt hersra i Skoven

Boer der en Mand, han kaldes Eremiten

I Hottkinskov.

Arthur

forbavset.

Ham vilst Du til?

Malvina.

Paa Jagten

Seer jeg ham tit; han vil vist huse os
Til Morgengry. Min Arthur! lad mig være
Din Bedetraad i denne Wildgang!

Arthur.

Vær det!

Eynet af Dig drog mig jo heelt derind.
Dog der hen? Nu! en Nat gaaer snart! Kom!

Liden

Er gunstig, thi til Liigfærd samles alle!

Blindt følger jeg dit Dies Bedestierne.

de gaae hurtig.

4.

Lady Pembroke.

træder langsom ud af Tapetdøren, og seer sig vaert
som om; det bliver alt mørkere og mørkere.

Nu tier alting jo! Dog syntes mig

Jeg hørte Stemmer! Hvad forfærde mig?

Var det maaskee min Lands selvogne Varsel,
 Som gienlød skuffende lydt fra mit Indre?
 Jeg gif for vidt! Det var jo ei min Hensigt,
 Det var det dræbte Hiertes Billed ene,
 Som stilte sig saa levende for mig!
 De blodige Pletter paa det kolde Jern,
 Som gjorde Blodet mig saa koldt i Brystet,
 At jeg i Hæbneren forglemte Sønnen! —
 Nei! det forbyde Gud!

vender sig mod Capselet.

Hav Medynk! brede Hierte!
 Elig Byrde mægter ikke mit at bære!
 Du varst i Live jo saa mild og færlig,
 Hvor kanst du være i din Død saa haard?
 Ak! Rosenblade har jeg offret Dig,
 Min skønne Ungdoms brat afrevne Glæder,
 Ei selv en Knop nu smykker meer min Barm!
 Sorgen for Dig vil jeg jo evig føle!
 Kun frist saa haardt mig ikke med min Søn:
 Und mig at elske ham foruden Brode!

Man hører udenfor og noget borte, en Sorgemus
 fik, som kommer nærmere; Fakkelskinner sees
 uden for Vinduet, og kaster et skummelt rødt Skin
 paa de sorte Tapeter.

Ha! Liget kommer, Sønnens første Gave!

gaaer til Vinduet.

Seent skrider Toget frem! Det dunkle Skin

Fremmaner hele Livets Sorggestalter,

Og Sorgesangens Lyd fremlokker Taarer!

knæler ved Vinduet.

Her vil jeg knæle! Hine bante Trin,

Har siden ført Tid nu jeg lært at frygte!

O! var jeg dog i hans Sted, som begraves!

Hun skjuler Ansigtet i sine Hænder; Musikken bliver
 svagere og tier omsider ganske; paa engang springer
 hun op, rask.

For hvem monn' jeg vel bede? Hvis det var —

ringer hurtigt.

betænksomt.

Dog — holde for sin egen Søn sig dulgt?

Hvorfor ei? Døden raskt affar ham jo

Tilstaaelsen. Evig var hans Afgud her;

Maaskee en udtænkt Ewig det fromme Levnet!

Det maae jeg vide.

5.

Lady Pembroke. Norton.

Norton.

J har ringet, Lady!

Lady.

Ei sandt! jeg tør jo lide paa din Troestfab!

Norton.

Milady! Eiig kun frygt, hvad J forlanger!

Lady.

Er Dig vor nysankomne Siæst bekiendt?

Norton.

Nei!

Lady.

Han — han er min Søn!

Morton

livelig.

Hvad? Har mit Die
Da seet den ædle Stammes sidste Skud!

Lady

hæftig.

Du glæder Dig! Lord Pembroke er hans Fader;
Dog raader jeg endnu i disse Mure!
Derfor vær taus, min Gamle! taus forret
Den Daad, hvortil jeg ikke selv har Styrke!
Erindrer Du Dig grant Lord Pembrokes Træk?

Morton.

Hvi skulde jeg ei det?

Lady.

Saa stig alene

Og hemmelig, naar Toget er forbi,
Ned i Gravhøvelingen, og aabn' behændig
Den Ubekiendtes Kiste. Hvem endog
Du faaer at see, han være Dig heel fremmet
Eller bekiendt — beret mig alting troeligt!

Morton.

J troer? Mylady!

Lady.

Nei! nei! Intet troer jeg!

Blot, som et Lyn, faldt mig den Tanke ind,

O! bragte Du mig et godt Budskab kun!

Morton.

Jeg vil udføre det, som J befaler!

Hvor bringer jeg Biskeed til Eder?

Lady.

Her!

Morton

ryster med Hovedet.

Herhid? Saa vil jeg bringe Lys tillige!

gaaer.

Lady.

Blier derfor i min Nat det mere lyst?

Siig mig, at Pembroke ligger i sin Grav,

Da bringer Du det bedste Lys mig, Gamle!

Og sagte løser sig den dunkle Knude!

Dog, at ei Blindhed skal paanye betage

Min Aand, som her er alt for høielig,
 Vil jeg det brede Hierte mig unddrage;
 Saa kan mit Sind kun reent bevare sig!
 Hiint, alt for strængt, til Hævn udædsker mig!
 Men maae det nye Haab mig end bedrage,
 Vil jeg, min Søn! dog være sand mod Dig!
 Sorgemusiken lader sig paa nye høre.
 I søde Toner! værer mig til Både!
 Alt, hvad er dødt, monn' Livet kun forraade!

Engler ved Vinduet.

Fjerde Optog.

Samme Værelse.

I.

Lady Pembroke endnu ved Vinduet. Morton
bringer Lys ind, som han sætter paa Bordet paa begge Sider af
Capfelet.

Lady

reiser sig rask, griber ham ved Haanden, og drager ham frem.
Hvad bringer Du mig?

Morton.

Ikke det I venter;

Mylady!

Lady.

Alfaa intet!

Morton.

Jo! O! jo!

Lady.

Gaa tael:

Morton.

Jeg saae et fromt godmodigt Ansigt,
 Hvorpaa en mild Dødsroelighed laae udbredt;
 Dog viste det mig ei bekiendte Træk.
 En ganske Fremmed laae for mig i Kisten,
 Saa som han døde har man henlagt ham;
 Den vante Dragt omflutter end hans Lemmer.
 Jeg vilde atter lade Laaget falde;
 Da blev jeg vaer, som jeg endnu engang
 Besaae ret noie alt, en Sikkellidse
 Omkring den Dødes Hals; formodende
 Der noget skult, trak jeg deri, og dette
 Papir kom derved frem.

Lad n

gribet det.

Nu! flue mig det!

Mit Herte slaaer! Hvad kan det indeholde?

En Lygtemand maaskee, som drager Livets

Ufskre Skridt med soigfuldt Siøglehys

Brat til en Afgrund!

rast og bestemt.

Vel! jeg vover det!

Lyse er dog bedre end et rædsomt Mørke,

Om end det viser klart den værste Gruer.

hun aabner det.

En Ring af Guld og et fuldstrebet Blad!

Lad see!

høist forfærdet.

Almægtige!

Morton

griber hende i det hun er i Begreb med at segne.

J segner; Lady!

Lad y

med Skæk.

Den Ring, hvormed jeg mig Glenmore troloved,

Den, som jeg savned paa den Dødes Siger,

Aftrukket, som jeg meente, af hans Morder,

Paa nye nu kommer fra en Grav til mig!

efter en Pause, med Gysen.

Det Tegn er ikke godt!

Morton.

Retfærdige Himmel!

L a d y

raff og med Mod.

Læs Bladet Du! Paa alting er jeg fattet.

M o r t o n

læser:

"Tilbage er J vendt. Saa brug med Efkiæl

"De tvende Gaver, som forseglet vel

"Jeg skikker Dig! — O! Giv Gud! Du bringer

"Nu Pigens Billed dybt i Arthurs Siel,

"Og siden Ringen han paa hendes Finger!

"Da est Du først min syge Siel til Vaade;

"Lord Pembroke vakt kan da for Hævnen raade,

"J finde mig, ukiendt som før, en Træl

"Foruden Navn, af Hadets Magt omsuset

"J Hottskinskov, i Geneboerhuset."

Hvad? Gud!

L a d y

som forstenet, kan neppe tale.

Ha! Hvad betyder det? Lærl Gamle!

Det Navn har ofte klinget i mit Øre;

Hvad vil det sige?

Morton.

Ei stort meer end Nabnet;
 Saa hedder jo det heelt, forfaldne Jagtslot,
 Som horer Eder til, i Skovens Lykning.
 Fra sidste Krig afftaaer det halv forstyrret;
 Og siden Grevens Bortgang, som paa Jagten
 Tit der udhvilte sig, staaer heelt det øde.
 Der boer kun alt i mange Aar en Fremmed,
 Som af Jorpagteren har leiet det.
 Han forer folkeskue, et eensomt Levet,
 Gior Ingen Ondt, og kaldes Eremiten.
 I Hotteinskov af alle Egnens Folk.

Lady.

Saaest Du ham aldrig?

Morton.

Jeg har mange Gange
 Seet ham gaae mig forbi, med en bredstygget
 Nedslagen Hat, langtvoret Skæg; men Ingen,
 Saabel som jeg bekymred, os om ham.

Lady.

Ha! Skulde Pembroke leve mig saa nær?

Oplysning maae jeg søge nu og Bished.

Kald mine Børn! men hurtig!

Morton.

Strax Mhlady!

han gaaer.

Lady.

Hvad kan mit Livs forhadte Bøddel ville?

Hans Søn Malvinas Billed — Ringen hun?

Jeg gyser! God kan ei hans Hensigt være.

Han kiender dette Bryst, veed, at hun følger

Det heelt, at bedst han rammer det i hende!

med Afstøje.

Dog, ved vor egen Søn! det vil Du? Grumme?

pludselig, med dyb Smerte.

Almægtige! det vilde jeg jo selv!

Jeg har fortrudt det! Ham skal det ei lykkes!

Arthur er god! Han kiender intet til

Sin Fader jo! Hans Bryst kan ei forsale

Sin elskte Brud! Han os ei flusse vil!

Hiin Dævel skal ei ham med Løgn bedrage!

Nu maae han vide alt, hvad selv jeg veed;

Det mindste selv vil jeg ham forelægge,

Vil løse ham fra sin blindtsvorne Cød,

At frit han vælge kan, hvem af os begge

Han følge vil, om Moder — eller Fader!

holder pludselig inde og stirrer paa Gulvet.

Hvad blinker der? Dee mig! den blodige Kniv!

hun tager den op.

Tog han den ei med sig? Hvi ligger den

Nu her saa haant henkastet? Hervedtanke!

Er jeg forraadt?

Morton

træder hurtig ind, bleg og forstyrret.

Barmhiertige Gud! Mglady!

Lad y.

Hvad nu? Hvorfor saa bleg, forstyrret, Gamle!

Hvor er Malvina? Tael! Hvor er min Søn?

Morton.

Forgiebes har man søgt dem overalt

Og Kammerseuen siger — Gud i Himlen!

Lady.

Nu! Læf reent ud?

Morton.

At — at de ere flygtet.

Den unge Lord er blevet seet, ja! Kiendt!

Imens fast alle vare i Capellet,

Goer han til Hest i fuld Galop til Skoven!

Foran paa Sadlen havde han en Pige!

Lady

som forstener.

Umueligt!

Morton.

Som jeg traadde ud af Salen

Gik alt det slemme Nyt fra Mund til Mund!

Lady.

Bedraget altsaa? Nu er alt mig klart!

Med Magt dog har han draget hende med sig!

Hvor stærk end Elskov slaaer i hendes Hierte,

Mig var hun ei istand til at forlade!

Nu træder Drømmen, da min Søn blev født,
 Først med Betydning for mig! O! jeg Daare!
 Som troede den opfyldt! Nu skeer det først!
 Ja! ved hiin Times Frugt fuldmodnes Hævnen!
 i dybe Tanker, langsomt.

Dog hvis? — Den Dødes eller Pembrockes Hads?
 paa engang rask og bestemt.

End har jeg Mod til Kækt at redde hende!
 Kun Vished først! Thi, elsker Du din Frue
 Saa iil derhen, og see og undersøg!

Morton

forferdet.

Hvis Mylord lever der, da anes mig
 Kun idel Ondt! lad mig med Fred i Graven.

Lady

stirrende lige ud for sig.

Og han forlader mig! Jeg staaer heelt ene!

Morton.

Mig Kiender Greven faaer han mig at see!

En Olding kan kun gavne med sit Raad;

Mat er min Gud jo, alt, som mine Tandsler,

Jeg kiender Een, som kan oplyse Eder

Langt bedre, ja! selv lede eders Kundskab!

Lady. *Alse de n*

Hvem mener Du?

Morton.

En ung Knøs mener jeg,

Som stod i Tieneste hos Eremiten;

I Ekoven er han stødt paa eders Een

Og har tilbudet sig at tiene ham.

Han er endnu her, har en Eiskovshandel

Paa Slottet!

Lady. *En 2*

Her paa Slottet?

Morton.

Ketty lider.

Ham og ret godt; dog komme Hænder begge!

Lady.

Der var han før, og tiener Sønnen nu?

Morton.

Det traf sig saadan; Knøsen synes ærlig!

Lady.

Saa synes alle! Vel! Lad ham da komme,

Men ene! Dig vil jeg ei mere see!

Saa fast jeg havde bygget paa din Troeskab!

Morton.

Troe er jeg! Al! hav Medynk med den Gamle!

gaar.

2.

Lady allene.

Troe! Hvo er troe? En Lyd er jo kun Troeskab!

Min Søns Klartrene. Blik har skuffet mig.

Han sovet mig Troeskab! Troeskab sovet jeg selv!

Har jeg og været troe? Jeg var det ikke!

iler hen og omfatter Capselen, i det hun knæler.

Troefaste Hierte! Jeg miskiendte Dig!

Tilgiv min Svaghed! Jeg vil være troe!

Paa nye! Nu fatter jeg først ret din Strænghed,
 Hvorfor mit bløde Hjerter skalo! Du kiendte
 Den hykleriske Ynglings falske Ondskab!
 Udvarende og ømt indgavst Du mig
 Den Daad, hvorved jeg fik din Ring tilbage,
 Hvorvel til Frihed ei — endskjønt fra Graven,
 Men kraftigt mindende mig om min Pligt!

hun sætter Ringen paa Fingeren.

Fra den, som Dig jeg stiller mig ei mere!
 Nu er jeg atter din troefaste Brud,
 Og aander kun for dine Vink at lyde,
 Du vinker nu! Ja! ei maae Pembrockes Blod,
 Jeg foler det, bedrage hendes Hjerter!
 Det maa e jeg redde fra mit Levnets Smerte;
 Saa blind en Drikt beseire maae mit Mod!
 Det sværger jeg, at Noe dit Støv maae finde,
 Og til din Hævn jeg vier mig i Blinde!

hun staar op.

Han kommer! Viis dig Kold og Klygtig nu!
 Hvor er jeg uffel, som maae kiøbe Troefab!
 Dog mange Spørgsmaal ei; rask hen til Maalet!

3.

Lady Pembroke. James. Morton

aabner Døren for ham.

James

seer sig forbauset om.

Min Herre og Gud!

Morton

i det han gaaer.

Sie dog! Der staaer Mylady!

James

halvsagte.

Hert har jeg jo derom!

Lady.

Træd nærmere!

Du hedder?

James.

James.

Lady.

Du heiler til en Pige

Her i min Borg, som er mig kjær, min James!

Vel er hun fattig, men retskaffen, smuk!

James.

J Armod ere vi især os lige,

Forresten er hun langt meer værd end jeg.

Lady.

Nu! Du est og en vakker, modig Knes!

Og jeg vil Eder vel, Dig og din Ketty!

Behager det Dig her i Borgen? James!

James.

Dernede, ja!

Lady.

Jeg havde gierne taget

Selv Dig i Tieneste, dog som jeg hører

Est Du forsørgt.

James

raff.

Er det Eders Alvor?

Mylady! her er jeg!

My Lady

fortrydelig.

Du vilst forlade

Din nye Herre alt?

James.

Nu Herregud!

Jeg traf ham af en Hændelse i Skoven;

Kiær har jeg ham, men fort er vort Bekiendtskab;

Jeg staaer som før forladt, nu han er borte.

Lady

rast.

Saa bliv hos mig! Jeg giver Dig din Pige!

James.

Alvorligt?

Lady

med et skarpt Blik paa ham.

Ja! Samt Gaard og Gods til Medgift!

Gi'r Jer i Eie Eneboeriet!

James

forfærdet.

For Guds Skyld! Nei!

Lady.

Hvad nu?

James.

Der spøge Nander,
Heelt onde Nander! Derfor er jeg flygtet!

Lady

halvt for sig.

Gra ham? O! naar fandt han Hengivenhed?

James.

Spørg ei! Han holder til med Nanderne!

Lady.

Med — Først saa seent indseer jeg alting Klarlig!

vender sig rask til James.

Har aldrig Du seet Gremmede hos ham?

James.

Nei aldrig! Al jo! Gengang dog — et Bud!

De talte lønlig sammen; og modtog han,

Saa vidt jeg kunde see, et lille Billed!

Det er forunderligt! Han stirrer ofte

Heel mørkt derpaa, dog bær' han det i Barmen!

Lady.

Meer saæst Du ei?

James.

O jo! Han skrev, og Brevet
 Gik Budet med sig, samt en gyllden Kæde,
 Og —

Lady.

Det er nok! Har Du ei mærket, om
 Han ventet Fremmede?

James.

forundret.

Det veed I ogsaa?

Nu! af hans Tale har jeg giettet sligt;
 Dog kommer ingen, skøndt hans Hierte længes!

Lady

rast og bestemt.

De ere komne! Jeg — jeg feiler kun!
 Jeg giver Dig din Kættj, Gaard og Gods,
 Hvis Du vilst troe ledsage mig derhen?

James

glad.

Troe vil jeg være, vil ledsage Eder!

Jeg fulgte Jer til Helved for sliG Gave!

Lady.

Saa kom! Men vaersomt! Kanst Du føre mig

Derhen, saa ei Huusherren mærker det?

James.

Det kan jeg!

Lady.

Kunde jeg ukiendt indtræde

Imellem dem, ukiendt udforske — Ja!

Saa gaaer det an! Jeg har jo troe bevaret

Hans brune Bardedragt, har omgiort den,

I helligt Forsæt til en Pilgrimskappe.

Vel! i det helligste, til Hævn og Redning

Isører jeg mig den; Ja! som en Pilgrim

Skalst did Du bringe mig! Han vil ei kiende

Mit Afsyn saa; men Dragten blot skal vække

En Jebergysen i hans Bryst! Afsted!

James.

Nu strax? Om Nattetid Et Uveir truer!

Lady.

Jeg frygter ingen Trudsel udenfra!

Den indre Stemme taler; lyde maae jeg!

Et Uveir stormer, raser i min Barm;

Kun lidet vil jeg mærke til det ydre!

Kom! Sagte!

gaaer hen imod Tapetdøren.

Her igiennem!

standser med eet.

Vie lidt! Slaaen

Vil jeg først flyde for!

slaaer Skuddet for Floiddøren.

Mens jeg er borte

Skal intet fremmet Blik vanhellige

Min Kammers Rum!

standser og betænker sig.

Nu er jeg færdig! Ringen

Er paa sit Sted!

Ålter hen og griber Capselen.

Kom Du nu og med mig,

Troefaste Hierte! ei jeg slipper Dig!

O! kunde Du i dette Bryst Dig sænke!

Troe skal det være, troere end nys!

Afsted! Hen til det græsselige Lys!

Forstyr mig ei paa Veien i at tænke:

Pilgrimen gaaer at ende nu sin Smerte;

griber raak Kniven, som ligger paa Trinene, og

Minster den i sin Varm.

Hvil vied mit Hierte til Du gaaer til Hierte!

gaaer ud af Tapetdøren, James følger.

4.

Et Værelse i det forfaldne Jagtslot, kaldet Eneboerhuset i Horte-
 kinkov; i Baggrunden et stort Vindue, hvorigiennem
 man seer Skoven, saa og forfaldne Mure; paa den ene
 Side af Vinduet en Dør, paa den anden et Stafelie med
 et stort Malerie, som staaer næsten perpendicular mod
 Væggen, bedækket med et graaet Klæde. Paa høire Side
 Indgangsdøren; paa venstre, en Alkove med et Forhang
 for. En Blok af Træ, til at lægge Palleren paa,
 staaer i Midten, paa den en lille brændende Lampe. Tre

fløe uantændte Lamper hænge under Loftet, Det
ordner af og til lige til Optøjet endes.

Eneboeren

Sidder i en Krog, uden at bevæge sig, og stirrer
sive hen for sig; først ved et stærkt Tordenflag farer
han i Veiret, som op af en Drem, og siger
bestemt.

I Lyn staaer Himlen; Tordenen ruller; Kommer
Nu han dertil, saa er mit Helved færdigt!
Hvi tøver jeg? Nu er det Tid at male.

Han griber Valletten, og kyder Blokken hen und-
der den største af Lamperne. Dog er det bedre,
hvis Theatrets Indretning tillader det, at den
alt staaer i Midten. Han betragter Farverne.

Bil og Skarthydens grønne Gæst, formænges

Med dunkelt rødt give det malte Die

Den Helvedglød, hvormed hans eget Blik

Gæst slirrer paa mig? Jeg har søgt forgiæves

At treffe den. Ak! hvis det lykkes mig,

Bliv jeg vel engang færdig! Staaer hans Billed,

Først ganske fuldendt i Trærammen hist

For mine Dine, tør hans Gienfærd ikke
 Meer stille sig tæt bag min Ryg, og hvergang
 Jeg dreier Hovedet, med stive Blikke
 Igiennemlyne mig!

sagtere, med Glæde.

Det staaer alt længer
 Borte fra mig end før, og blegere;
 Jeg har et godt Haab om, at det vil vige!
 Og viger det nu reent, og Gud forunder
 Mig, Glenmores jammersulde, piinte Skygge,
 Ei meer ham selv, ved Kierlighed at smelte
 De vilde Gædres Had i deres Børn!

Da kan jeg døe med Roe, kan tilstaae freidig
 Den Hævner, som oplever da, min Brøde!
 Hvad Kierlighed forbrød, maae den da hævne,
 Og Mordets Vægt, som trykker mig i Støvet,
 Blier med hans Gienfærd mig, skiøndt seent, be-
 rovet!

staaer fordybet i glad Betragtning, men fører
 med eet forfærdet op.

Bort tomme Held! Det Virkeliges Drøken

Omgiver mig jo evig med sin Rædsel,
 Og dobbelt hævner sig mit drømte Haab!
 For Morderen gior Gud ei Underværker;
 Og De, min Smerte venter, komme aldrig!

han gaar et Par Skridt frem.

Det mørknes snart! Lyft maae det være om mig,
 Hvis jeg skal male ham! Han skyer ei Skinnet
 Af Lys, ei Maanens blege Flamme; Solen
 Har selv tit truffet ham, dog kun halv synlig
 Staaer han i Dagens lyse Glænde!

i det han tænder Lamperne, banker det paa den
 yderste Dør.

Det banker
 Paa Porten! James maae det nok være! Skudden
 Kan med eet Træk jo skydes fra.

han drager i en Snor ved Døren, man hører en
 Klokke klinge.

Heel længe
 Lod han i Dag mig vente.

i det han vil gaar hen imod Midten, vender han
 pludselig om, tager en Krystalflaske ud af et lille

Skab, og hælder deraf i et Bæger, som han sæt-
ter paa Blokken.

Jeg vil lave

Min Drik først til! Hiin Gæst af stærke Uter

Med Balmue-Melk let blandet, giver mig

Lilbage til mig selv, og styrker Sindet.

Her maae den staae, at rast jeg den kan gribe

For heelt jeg ligger under for hans Blik!

Nu vil jeg hente Billedet!

i det han vil gaae derhen, banker det paa Inds-
gangsderen.

Det banker

Paa nye! Saa maae det være Fremmede!

han lægger hurtig Pallet og Pensler tilside.

O! var det ikkun dem, jeg længes efter!

aabner hurtig Døren, og siger bedrøvet.

Nei!

5.

Eneboeren. Arthur med Malvina

i sine Arme, hyllet i hans Kæppe.

Arthur.

Fromme Broder! Skæbnen og Uveiret
Foreent har ført os hid! Vil I forunde
Lil Morgengrye os unge Folk et Huuslye?

Eneboer

mørk.

Vær mig Velkommen!

Arthur

Kom os da til Hielp!

Den arme Pige synker for sin Skæbne.

Eneboer

Vi vil staae hende bi!

Arthur har imidlertid taget Rappen af hende;

Eneboeren tager Eloret af, men lader det forsærs
det falde.

Lady Malvina!

Malvina

svag.

Ja! det er mig!

Arthur

griber hurtigt hans Haand,

Kun Taushed, Ven! og Bistand!

Eneboer.

Hvad? J er flygtet? J?

Malvina.

Jeg joges bort.

Dog er mit Hierte derfor ikke lettet.

Eneboer

slaaer Hænderne sammen.

J flygtet, som var alt for Lady Pembroke!

Åh! hendes Livs Coel kaldes J af alle!

Malvina.

Jeg var det! O! det søttner for mit Dø!

Arthur.

Die Broder! Vil med Ord J dræbe hende?

Hun lukker Døet! Har J intet Veie?

Eneboer.

Sat Eder dog! Her staaer en kraftig Drik;

han henter den.

Den gyder Styrke i de matte Lemmer,

De Lidende den bringer Mod i Søvn!

til Malvina.

J kiender mig jo dog?

Malvina

svag.

Vi saaes jo ofte.

O! bragte den min Siel og Roelighed!

Eneboer.

Først Legemet, saa bliver Sindet fattet;

Drik! Saa! Kom nu, Kæst Eder paa mit Leie!

Malvina.

Jeg kan ei hvile!

Eneboer

fører tilligemed Arthur, hende hen til Alkoven.

Driften bringer Roe!

J maae! Kom!

Arthur.

Mod! min Brud!

Eneboer

affides, forfærdet.

Hvad? Helved!

fører hende ind i Alkoven.

Arthur.

Mod! Al! jeg trænger selv dertil. Jeg iler

Jo blindt, forfærdet over Pigens Angst

I hendes Spor, og veed ei, hvad jeg flyer for.

han seer sig om.

Her falder James Død mig og paa Hjertet.

6.

Arthur. Eneboeren.

Eneboer

drager ham med Kunstlet Fatning over paa den

anden Side.

Vær uden Frygt! Fat Eder! Denne Drik

Har vlikt sin Kraft i større Siælesygdom!

J faae Minuter vil hun sove roelig;

Og mildt opløser Sønnen sig i Røe.

han slipper ham, træder et par Skridt tilbage og

figer fast, men dog ængstlig.

Vi staae nu tvende Mænd, Ansigt til Ansigt!

Vær sandrue Yngling! Elske J hverandre?

Arthur.

betrakter ham et Dieblit forundret; roelig.

Et Dieblit har lænket os tilfammen!

Og ingen Trudsels nok saa dunkle Magt

Formaaer at skille vore Væsners Forbund!

Eneboer

ude af sig selv.

Ellig: hvorpaa grunder Du sliig Ret? Forbovne!

Arthur.

Ellig: hvo est Du, som spørger saa forbovent?

Eneboer

Jeg er —

han fatter sig pludselig og vedbliver med lav Stemme.

En høist Ulykkelig, hvis Ret

Skiondt ei erkjendt, dog hellig, kun tør trygle,

Istedet for et Sværd har jeg — knap Laater,
 Et ydmygt Ord — for Ungdoms diærvæ Brede!
 hæver Stemmen.

Dog har jeg Rettigheder, maae Du vide!
 Skiont gravlagt dybt, Du maaner ræstet dem frem
 Ved hine Ord, som let udtalte, true
 Med Undergang et Hjertes sidste Haab!
 Vedst Du om hvem Du beiler? Kiender Du
 Den Priis, hvorfor Du kober hendes Haand?
 Er Dig den Slægt bekiendt, hvorfra hun stammer?
 Og tørst hver hellig, arvet Ret Du trodse,
 Som fræk af elskte Arme river hende?

Art huc

forundret.

Paa sliige Spørgsmaal semmer det at spare;
 Vel ryster mig dit Ord, dog staaer jeg fast. —
 Hun er mig tilfagt af sin Plejemoder!
 Gud selv gav mig en hellig Ret paa hende:
 Jeg reddet hendes Liv af Morderhænder!
 Jeg købte hende modigt med mit Blod!
 Vi elskede hinanden, førend vi

Selv vidste det, før Skæbnen os foreente!
 Nævn mig en større Ret end Blod og Gud?

Eneboer

som under hans Tale gyser hæftig sammen, i
 den høieste Fortvivlelse.

Uf Morderhænder siger Du! — Vel seer jeg,
 Hvis det er saa, klart, at din Ret er hellig;
 Og rundt om aabner sig paa nye mit Helved!
 Jeg maae fortvivle nu om Himlens Naade!
 Og dog — dog er det nu forbi! Betalt
 Er Mordet nu med Mord, med Gift og Staal!
 Uf! Thi et gigtigt Gpyd er Eders Elskov!
 Den gaaer snigmorderst, om ei giennem Hjertet,
 Dog end meer dræbende, dybt til min Siel!
 Du stirrer paa mig! — Hun er Din! Hun er det!
 Dog — nævn, Malvinas Elskte! mig dit Navn!
 Jeg vil velsigne det, endskjønt det bringer
 Svart over mig Forbandelse!

Arthur

høist forbauset,

Skal alting

Gra denne Dag end være mig en Gaade,
 For Ingen skal mit Navn og Sind det være!
 Jeg hedder Arthur, er Lord Pembrockes Søn!

Eneboer

stirrer forfærdet paa ham, med et Skrig.

Evide Gud! Lø jeg og troe det? — Ja!
 Han ligner Begges Billed! — Nei dog! Nei!
 Jeg ventede ham jo med min gamle Ven!

Arthur

river forbauset Kiæden af, og rækker ham.
 Du ventede mig? Tael, tael! Kildale er død,
 Og efterlod til Pant mig denne Kiæde!

Eneboer

griber den begjærlig, iler frem, betragter den
 og synker i Kneæ.

Ja! det er Ham! Almægtige! Som Nøden
 Var størst for mig, bestråler mig din Naade!
 Ved Dig de fandtes! Elske alt hverandre!

Ved Dig! Mit Gieldsbrev har Du sonderrevet!

endnu paa Knæ vender han Hovedet rask om.

Rom til mit Bryst!

dreier Hovedet med Affrye og Rædsel pludselig
tilbage og vægger for sig med Haanden, i det han
springer forskædet op, i den høieste Skræk.

Ha! est Du der endnu?

Saa grumt har Du ei længe stirret paa mig!

I lang Tid est Du ei traadt mig saa nær!

Tør st Du forbyde mig at elske ham?

Vel veed jeg at Du est et hadfuldt Gienføerd!

Tilbage! bort! hen i din Nammes Fængsel!

Klæb Dig paa Lærredet for evig fast,

Med Guds Hielp er din Magt nu her tilende!

drager Beiret,

Det foer igiennem mig! Jeg maae i Lusten!

Af!

flytter ud.

Arthur

allene, seer forfærdet efter ham.

Hvad gaaer for sig her? staaer jeg ved Maalet
Omsider nu? Hvi gyser jeg, som havde
En Aand blæst paa mig med sin Kolde Aande?
Hist staaer et Billed jo! — Ha! vistnok det
Hans Tjener meente; hen til Rammen viste
Gienfærdet han tilbage, som usynligt
For mig, forfærdet ham med synlig Rædsel!
Det maae jeg see! Jeg maae!

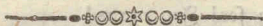
han gaaer rast hen mod Billedet, og drager Kæ-
det tilside, man seer en Ridder i Fegem-sterrelse,
Brystbilledet paa Støttet fuldkommen liig, dog
med et blegt frygteligt Udseende. Gevantet er
kun lysgraat anlagt; Baggrunden mørkere;
Hænderne ganske hvide, kun Ansigtet er særdigt.
Arthur farer tilbage.

Al gode Forsyn!

Min Faders Billed! Nei! Det er ei Blændværk!
Hans Morder har jeg fundet! Ha! nu falder

Min Moders Ord mig ind, heelt grant, til Varsel!
 Dog ogsaa grant mit Løfte, og min Vre!
 Hvor stirrer han paa mig med Flammeblis —
 Hu! Græffeligt! — som fra en anden Verden!
 Det trænger i min Siel! Hold op, jeg fatter
 Dit stumme Bud: til Hævn! Hold op! Jeg lyder!

i det han ude af sig selv trækker Sværdet,
 falder Døkket.

Femte Optog.

Samme Bærelse. Det er Nat. Lamperne brænde, dog skums
melt, ikke saa klare som før. En halv Dunkelhed er uds-
bredt over Scenen. Giennem Vinduet seer man Skovs-
egnen i Maan skin. Maleriet staar endnu ubedækket.

I.

Lady Pembroke. James.

James seer ind af Døren, som han langsomt aab-
ner, derpaa trækker han sig tilbage, og træder
strax efter ind, førende Lady Pembroke med sig.
Hun bærer en Pilgrimsdragt, og en stor Hat,
den goldne Capsel under Armen, er synlig ud-
mattet.

James.

Træt dristig ind, Myladny! Her er Ingen!

J er heel træt!

Lady.

Nei! Kun er dette Hjerte

Mig saare tungt! Det stunder ned mod Jorden,
Og drager mig ned med!

James.

Hvil Eder ud!

Jeg vil see efter, hvor Han Selv monn' være;

J vil ei gierne støde paa ham strax,

Og saa til Dags han pleier ei at sove!

Jeg er her snart igien,

gaaer.

Lady.

Stirrer ubevægelig og dybsindig mod Jorden.

Al! hvorfor holdt han,
Mig stærkt tilbage? Regnen faldt i Strømme;

J Mørket famled vi vildfarende

Paa uvis Stie, om Foden skyled Vandet;

Da trængte sig med eet Guldmaanens Skive

Mildt giennem Skyerne; En Broe af Sølv

Slog lang og smal med Blinken, som af Stjerner,

Sig over Gladen af en dunkel Søe,

Som svulmed midt for os med Bølgebrusen!

En indre mægtig Længsel drev mig til

Slur at betræde den bestiernte Bane;
 Jeg freed alt frem mod den, dog — mere tungt
 Blev Aften i min Arm, og slur greb Knøsen
 Den anden rask, og drog mig hurtig bort!
 Der havde jeg dog været bedre faren,
 End nu, da Ild, Ild brænder i hver Aare,
 Og Hiertet fyldes vildt af Løst til Blod:
 Det søde Vand, snart havde slukket den;
 Ei havde Mund og Hjerter tørstet mere!

efter et Ophold.
 Nu er jeg da ved Maalet! Rask hendraget
 Af indre Angst, det døde Hiertes Bælde!
 seer sig om, bliver Billedet vaer og farer sammen.
 Der staaer han! Ha!

hun sætter med Hæftighed Kapselen paa Blokken,
 drager Kniven ud af Barmen, og gaaer hastig et
 Par Skridt henimod det, derpaa bliver hun med
 eet staaende, i det hun stivt stirrer paa det.

Nei! nei! Det er det Syn —
 Det samme, som med Haan treen hen for mig
 Dengang jeg fødte! Ha! Hvad vilst Du atter,

At saa Du truer, stirrer? Al! Jeg føler
 Det uden Dig, nu Hævnen er faldmoden;
 Dog hjem den rammer — ovenfra det kommer!
 Du skalst ei daare mig, men Du oppuster
 Kun mere vildt mit Hiertes hede Blod!
 Paa Dig, hans Billed, vil jeg hærde Diet,

hun vedbliver at stirre paa Maleriet.

James

kommer tilbage.

End er' vi sikre. Han er dybt i Skoven;
 Og naar han kommer hjem, maae vi først høre
 Den lille Klokke paa den første Dør.
 I havde Ret, Mylady!

holder inde, i det han studser.

Hvad er det?

I hører ei!

seer hen til Maleriet.

O! Bee! den malte Diævel!

Jeg vidste vel han og fik Bugt med Eder!

Jeg skal fordrive ham dog.

sker hen og drager Forhænget for.

Saa!

L a d y

Kommer til sig selv.

Forsvundet!

seer sig mat om.

Ha! James! Du alt igien? Hvor er han Selv?

J a m e s.

I Skoven ligger han paa Knæ og beder;

Ei mørk som før, men med en venlig Mine.

I havde Ret, han har faaet Gremmede!

Den unge Sir, min anden Herre, saae jeg

Dybsindig vandre noget fra paa Marken;

Og her —

bliver Malvinas Slor vaer og tager det op.

Nu hielp os Gud! Et Qvindeslør!

L a d y

i den Tone hoormed man moder det skræffelige,

som man alt var vis paa.

Det er Malvinas! Hvor har I indspærret

Det stakkels Barn? Hvad har I for med hende?

Jeg fatter vel ei Eders onde Anslag;

Men kiender Eder! Hiin har længst alt myrdet,

Nu sigter Sønnen paa sin Moders Hierte!

Den Gamles Ondskab staaer klart paa hans Pande,

Den Unges fiedste, falske Blik indgyder

Forgibt dybt i min Dues sømme Sind!

Med BOLD og JERN slaaer Faderen tildøde,

Men List er Sønnens Sværd! Med Hønning, Ord

Forlokked han min sidste Skat paa Jorden!

O. Vee! Mit Hoved! Af! og saa forladt!

James

rørt.

De to derude angaae mig ei mere,

Af Eder faaer jeg Ketty, og saameget

Dertil! Siig: kan jeg tiene Eder, Lady!

Jeg gjør det gierne!

Lady.

Gierne? En saa ringe

Bildfremmet Kios? Imens min Søn — Nei, ingen

Søn har jeg meer! Dig vil jeg sørge for,

Verige moderlig! Sag alting, alting,

Blot for en Times Troefkab!

James.

fast grædende.

Hede Laarer

Afpresse I mit Dø! I maae lide
Saameget Ondt, og I er dog saa god!

Lady.

Medynk maae røre sig i hvert et Bryst,
Hvis Hjerter ei er Steen, hvis Siel ei søvet!
See! Lady Pembroke trygler hos sin Diener
For hendes Smerters,

peger paa Eapfelen.

Dette Hjertes Skyld,

Om Forsvar kun for hendes arme Datter,
Om Redning af den lede Morders Snarer;
Ehi viid; en Morder boer i dette Huus!

James

angstlig.

Det har jeg længe tænkt!

Lady.

Den bedre Halvdeel

Af dette Liv har han forlængst snigmyrdet,

Nu pønsede hun paa at dræbe Resten!

Det er den høie Tid!

James

med Mine til Flugt.

Saa tovs da ikke!

Lady.

Hvis Du har Mod?

James.

Seig er jeg ikke, Lady!

Kunde jeg blot!

Lady

raff.

Du kanst!

viser ham Kniven.

Se denne Jagtkniv!

Tag den! Et Stød kun af en sikker Arm,

Et Stød kan bringe flux mig Held og Redning,

Dig Læf og Kierlighed, Guld, Overflod!

James

betænkeligt, uden at tage den.

Hvis efter sigt et Mord man kun sov roeligt!

Lady.

Hvad! Hvilket Mord? hans Død er Straf, er
Redning!

Straf for hans onde længst begangne Daad,
Og Redning fra den Gruue, hvorpaa han pønser!

James.

Altsaa ei Mord?

tager Kniven.

Nu vel! Paa Eders Ansvar!

Lady.

Gaa skal min Magt beskytte Dig! O! Kunde
Du læse i min Siels risløse Angst,
Og see det Saar, som tyndt hiint Guld bedækker,
Søle den Ild, som strømmer ud dersfra,
Du vilde myrde, myrde, myrde —

hun vakler.

James

griber hende hurtig.

Noelig!

Jeg vil det jo! I taler over Eder!

Lady

Giv mig Forstanden atter.

James.

Ja, Gud! Ja!

man horer en Dorklokke.

Jeg horer Klokken! Hurtig bort; de komme!

Lady.

Bort? — Nei! Jeg kan det ei!

James

peger paa Vinduet i Baggrunden.

Seer I de Ruder?

J kan igiennem dem see ind i Stuen,

Skiondt intet hore vel!

Lady

som har fattet sig, rask.

Got! Vi behøve

At fatte os! Og Diet er et Dre!

Naar deres grumme Anslag det fornemmer,

Da i en snar og blodig Atterkomst

Vi plukke os min Rednings røde Blomst!

James.

Gaa følg mig da!

De gaae hurtig ud af Bagderen.

2.

Arthur

træder langsom ind af Indgangsdøren, med
Sætning.

Den friske Natteluft

Har venlig afskiølt mit ophiss'de Blod!

Enigmorderst! Kan jeg ei min Fader-hævne,

Og vil det ei. Sandtnok! min Moder meente

Han kunde let forlokke mig. Vel! Hendes

Gaa dunkle Ord, Malvinas Angst, den hele

Blodsoangre Gaade skal her for hiint Billed

Først træde klart for mig, at jeg kan være

Retsfærdig!

nærmer sig Alloven og seer ind der.

Noeligt sover hun! og aner ikke,

At det hun holdt umueligt, alt er fundet!

O! sov hun dog til alting var forbi!

gaaer bort fra Alkoven, og seer hen til Bils
ledet.

Nei! Jeg vil ikke see hans Billed mere!

Med Ektræk kan jeg kun tænke paa en Fader,

Hvis døde Blik udøve slig en Magt!

Hvor roelig var jeg end i Gaar! og nu

Etormer mit Blod! O! kunde jeg henise

Med Dig Malbina til de soundne Dages,

Mit fordringsløse Hjertes stille Lykke,

Tilbage i mit uerkiendte Levnet!

Hvor gierne fastede jeg Navnet Pembroke,

De rige Gudsers usorlangte Glands,

Langt fra mig for en Hytte i mit Enden,

Hvor, ikke ændset, jeg var lykkelig!

O! var dog det Nærværende en Drøm,

Hvor vilde jeg da syndes ved at vaagne!

holder inde.

Han kommer! Himmel! Skænk mig Noe og Sat-
ning!

3.

Arthur. Eneboeren.

Eneboer

træder rast, med glad Hastværk, ind, kaster et

Blik paa Billedet og nærmer sig Arthur.

Du har vistnok forundret Dig? min Arthur!

Arthur.

Ja! Dog ei længe! Jeg har seet hiint Billed.

Eneboer

forbauset,

Saa?

Arthur.

Kiendt det med! Det er Lord Pembrockes

Billed!

Eneboer

med roelig Resignation.

Hans er det — ja!

Arthur.

Min Faders?

Eneboer.

Jaa! Min Arthur!

Arthur.

Uf Eder malt?

Eneboer.

Nu ja!

Arthur.

Saa er J ogsaa

Hans Morder!

Eneboer.

Jaa! Jeg er —

Arthur.

Saa maae J doe!

Eneboer.

Og det! Jeg bærer ingen Frygt for Døden!

Arthur.

For denne Haand!

Eneboer.

Nei! det forbyde Gud!

Dog ei for min, for din Skyld kun; thi gierne
 Gaaer den til Ro, som Livet kun gav Qvaler!
 Han vælter kun sin Byrde paa dens Bryst,
 Som hævnede hans Daad; thi Drab, selv et
 Retfærdigt, ligger tungt paa rene Hjerter!
 Bevar Dit reent, det soner kun min Brøde!

Arthur.

Du søger at besnakke mig, jeg veed det!
 Det skalst Du ei! Mit Navns nedarvte Vre,
 Lord Pembrockes Blod lydt ædsker mig til Hævn!

Eneboer.

Blod er af Støv. Lid ikke paa dets Løffen!
 Mig rev det hurtigt med sig til det Onde!
 Lyt til Guds Stemme i dit Bryst; den talte
 Til mig, og skænkte Dig, et Barn end, Livet
 Da Du i Graad stodst ved din Faders Liig!
 Dræb Hævneren i Sønnen, raabte Blodet!
 Beskiærm og elsk Ufskyldigheden, hvidsted
 Guds Røst i mig! Jeg tog Dig til mit Hjerter!

Arthur

ved sig selv.

Min Moders Ord!

Eneboer.

Alt Had var brat forgiettet!

Min Bod fandt Vindring i min Æmhed for Dig!

Og maae jeg falde for din Haand, jeg elsker

Dig dog! Mit sidste Skjold jeg nu bortlægger,

Dit Billede!

tager det af Brystet, og sner ham det.

Arthur

forbause.

Hvad?

Eneboer.

Min Arthur! Drøb mig nu!

Arthur.

Mit Billede!

Eneboer.

Jeg berøved Dig en Fader,

Hvis Bryst ei Kiendte nogen venlig Drikt,

Som havde søbet hver mild Sølelse
 Hos Dig, saafremt I havde levet sammen.
 Al arvet Haardhed har min Omsorg smeltet;
 Hans Navn er alt, hvad jeg har forbeholdt Dig!
 Hiin Kiæde gienste jeg til Pant derpaa;
 Hvorved Du snart med et forædlet Hjerter
 Skal nyde fro din Fødsels Rettigheder;
 Men Doden har min Daad jo dog fortient!
 Drøb mig, hvis Du tørst lægge Haand paa mig.

Arthur.

Med Ord vilst Du besnære mig! Forgives
 Er deres Kunst, hvor Gierningen selv taler!

Eneboer.

Gior, hvad Du ei kanst lade. Blod er Løs'net
 For Menneskenes Hævn; men Gud kun hæbner
 Med Kierlighed! Jeg vilde dristig gribe
 I hans guddommelige Værk, forsoner
 Det Blod, som slaar i Dig, med Kierlighed!
 Derfor bandt jeg en Engels fromme Billed
 Med Haab til Kiæden; det kom og fra mig!

Arthur.

Fra Dig Malvinas Billed?

Eneboer.

Å! det var jo

Ei nogen Drom! Gud billigte mit Forsæt;

Du har jo selv forkyndet mig hans Veie!

Ja! vee d jeg Eder troe i Kierlighed

Foreent, saa doer jeg gierne! Dræb mig nu!

Arthur.

Hvo est Du, som ved den tilstaaede Gierning

Oprører vildt mit Blod, og atter drager

Med Trolddomsord mig til Dig? Med hvad Ret

Løst over Pigens Haand Du raade?

Eneboer.

Jeg

Er hendes Fader! — Dræb mig!

Arthur

høist forbauset.

Hendes Fader!

Eneboer.

Nu veedst Du Alt! Nu bør det Dig at falte!
 For din Haand stjer jeg Døden kun! jeg sønste
 At kunne soie den reen til min Datters!
 Forhaenget for Alføren bevæger sig.
 Hun kommer! Sat Dig nu!

4.

De Gorrige. Malvina.

Arthur

ster hende imøde.

O! Min Malvina!

Malvina

mild, fuldkommen rolig.

Frygt ei min Arthur! Jeg er meget bedre!

Den vilde Storm i Sindet har nu lagt sig;

Nu veed jeg, hvad jeg vil! Al! ubesindigt,

Har jeg jo atter handlet, og jeg indseer

Med roeligt Sind nu min Forseelse!

til Eneboeren.

Hav Tak for Eders siældne Drik! Den kiølte
 Mit Blød, og bragte mig en roelig Slummer,
 Der løste sig, lidt efter lidt dog op
 I ubestemte Billeder! Jeg kunde
 Selv tænke paa min Tilstand, grunde, prøve!
 Dog snart indfandt sig atter tunge Drømme!
 Mig syntes — Nu! Det var jo kun en Drøm
 Saa tør jeg sige det! — Mig syntes høre
 Min Moder, hæftig, ængstlig, underholde
 Sig med en Ubekiendt! Ak! til at myrde
 Hun tinged ham! Jeg vilde skrigte høit!
 Jeg kunde ei; ei røre mig af Stedet,
 Og bitter Angst befaldt min Siel paa ny!
 Da blev paa eengang mig det rette klart:
 Jeg vender om til min forladte Moder!
 En daarlig Angst har jaget mig fra hende!

Eneboer.

Gjør det, mit Barn!

Arthur.

Vi vende begge om!

Malvina.

Nei! Først maae jeg bevæge hendes Hjerte;

Du kiender ikke Elæbnens grumme Spil.

Arthur.

Det har alt snart udviklet sig for mig!

griber hendes Haand, ømt og bestemt.

Imellem os skal Sandhed stedse herse!

Blid: Jeg har fundet alt Lord Pembrockes Mor;

der!

Malvina

forbanset.

Umueligt! Hvad?

Arthur.

Frygt ei, jeg føler grant,

Malvinas Fader kan min Arm ei ramme!

Malvina.

Hvad nye, blind Rædsels Magt?

Eneboer

træder imellem dem og griber deres Hænder.

Nei! Glenmore lever

Endnu! Al! Jeg — jeg er Lord Pembrockes
Morder!

Malvina.

Lord Pembrock dræbte jo forlængst Glenmore?

Eneboer.

Nei! Glenmore dræbte i sit Jilsind ham!

efter et lille Ophold.

Uføelsom, af en skinsyg Harm forblinder,

Stod han mig efter Livet mine Børn!

Jeg flyede ham, der uden Rist forfulgte.

To Skridt fra mig, skjult bag en Busk jeg hørte

Ham give mig til Priis for Tienersfølgets

Blindt dragne Sværd! De ilte paa hans Gnysen

At søge mig, og lode os allene.

Da mægted jeg ei mere at betvinge

Forsagt og Had og Uffæ! Før jeg vidste

Gast selv deraf, sad Dolken i hans Bryst!

Hans Klædning tog jeg, for at stufte Verden,

Og hylled i min Dragt hans kolde Lemmer;

Jeg efterlod hans egen Kniv i Gaaret!

Malbina.

Nu seer jeg alting klart! O! stakkels Moder!

Eneboer,

Mistanke naaede mig ei paa min Flugt;

Dog blev jeg drevet snart i Skjul af Anger!

Jeg overgav min Ven Kildale hans Arving;

Thi alt jog mig hans Gienfærd hid tilbage,

Og holdt mig bundet her med sine Miner!

Jeg har opfattet det hist i hiint Billed,

Som jeg, med samt min Skæbne overgiver

Heelt til hans Son! Nu gielder hvad er stærkest:

Had eller Kierlighed!

Arthur staar dybsindig stirrende mod Jorden.

Malbina

nærmer sig ham med Æmhed.

Du est Glenmore,

Min heedtbegrædte Fader?

Eneboer,

Lor jeg trykke

Min Datter endelig nu til mit Bryst?

I det han vil omfavne hende, trykker Lady Pembroke, som man af og til seer udenfor Vinduet, saa hæftig mod Ruderne, hvortil hun læner sig, at Vinduet styrter ind. James trækker hende hurtig tilbage, alle vende sig forundret.

Arthur.

Et! Hvad var det?

Eneboer

der hurtig har dreiet Hovedet tilbage, glad, forbauset.

Ha! Skyggen er forsvundet!

Hvad spørge I? Det var en Green, som faldt!

For Eders Ulflyd er det Onde veget!

Malvina.

Nu skal det vige, ja! afsted, afsted!

Gra Pembrokecastle Sorgen og skal svinde!

Nu, Arthur! Gaae vi sammen, uden Skielven,

Thi venligt vil nu alt opløse sig!

Du følger dog, min Fader! for at ende

Vor Moders Smerte, som begrov det fundne

Legem, som Dit, og sørger end for Dig!

Arthur

som truffet af et Lyn.

For ham?

Eneboer.

Hiint Mord har adskilt os. Fornægtende.

Sin Lykke tør kun Kierligheden leve!

Dybt føler jeg, hvis vi kun engang nærme

Os til hinanden, saaer den Dræbtes Had

Magt til at slukke vildt sin Tørst i Blod!

Vi tør ei sees i denne Verden mere.

J være Baandet nu imellem os!

Gaaer! Og besøger mig ret snart med hendes

Befjælselse!

Arthur

rask og bestemt.

Saa giv' da J, som tidlig

Alt har forenet os, nu os først Eders,

At for dens Lyd min sidste Tvivl maae tie!

Eneboer

studser, efter et Dieblies Ophold.

J fordrer det? Vel! For hans Afsyn da,

Min rene Hensigt frygter ei det Vidne!

han drager Forhænget fra Billedet, betragter det alvorligt, gaaer tilbage, og lægger sine Hænder paa deres Hoveder i det de knæle paa hver Side af ham.

Min Anger vandt, den Smerte, som jeg leed!

Jeg tør endnu en jordisk Lykke smage!

De Himmelske, Troe, Haab og Kierlighed

Mildt vende til mit tomme Bryst tilbage!

Dog — vilde Du det største Held mig gibe,

O! Gud! lad denne Stund min sidste blive!

5.

De Forrige. Lady Pembroke.

James.

Ligesom Børnene knæle, viser Lady Pembroke sig ude af sig selv i Døren. Hun vinker James med udstrakt truende Arm, at han med Jagtkniven, som han holder i Haanden, skal giennemboere Eneboeren, og driver ham fremad

i det hun i nogen Trakand følger ham. James
 sniger sig i synlig Angst fremad, naar han er
 bag ved Eneboeren, hæver han Armen, som for
 at iagttage det rette Dieblisk, men bliver saa
 slaaet af hans sidste Ord, at han forfærdet kaster
 Jagtkniven, synker i Knæ og raaber:

James.

Barmhiertighed! Jeg duer ei til Morder!

Jeg kan det ei Mglady!

Børnene fare forfærdet op.

Arthur.

Ha! Min Moder!

James

i det han hurtig springer op, og iler bort.

Al gode Gud! Mig see I aldrig mere!

Eneboer

forfærdet, hæver tilbage og skuler sit Ansigt.

Ha! Lady Pembroke!

Malvina

ængstlig, men ømt.

Moder!

L a d y

med Capselen under Armen.

Ja! Mig er det!

kaster Hatten, og river Dragten op.

J troe vel, at blot J med Mord tør skalte?

Hvi staae J der forstenet for en Qvinde?

Guldfører Bærket! Al'ret bringer jeg!

Hun sætter Capselen med Hæftighed paa Bloks
ten, drager Ringen af Fingeren, og lægger den
paa Capselen.

Fra Gravens Nat jeg bringer Bruderingen!

For dette Hjerter her, som Du har myrdet,

Goreen, Uhyre! deres Hænder nu!

Malvina

nærmer sig angstlig.

O Gud! Min Moder!

L a d y

omfavner hende smertelig.

Mit bedragne Barn!

støder hende med eet hæftig fra sig.

Bort! Du har ogsaa giennembor't mit Hjerter;

Skal det helbredes er ei Tid at nøle!

hun tager Jagtkniven op.

Gee! Hvor han staaer, forstenet, sønderknuset!

Nu, Arthur! er det Tid!

viser ham Jagtkniven.

Tilbageviger

Du, trods din Cød?

Arthur.

Lad først Dig overtynde!

Malvina.

Du farer vild!

Lady.

J ere de Bildfarne!

Vel! Falske Søn! erkjend en Moders Hierte!

Jeg løser Dig fra din for tunge Cød;

Den Frelse søger jeg, hvorfor J bæve!

iler raak hen og støder Eneboeren Jagtkniv
ven i Brystet.

Døe! Morder!

Eneboer

synker til Jorden.

Gud!

Malvina.

Dee! Moder!

synker i Arthurs Arme.

Arthur

som vil springe til.

Ha! For silde!

Lady

lader skælvende Dolken falde, og kaster sig ned
ned over Capfelen.

Jeg kan ei meer! Est Du tilfreds med mig?

Jeg har opfyldt, hvad ei min Søn formaaede!

Eneboer

hæver sig halv, svagt.

Eleonore!

Lady

forfærdet, uden at røre sig af Stedet.

Dee mig! Hvilken Stemme!

Eneboer.

Det er Glenmores! Du hævnede paa ham

Din Egtfælles længst begangne Mord!

Hans Hjerter er det! Hift —

han vender sig mod Billedet; med Udbrud af
Glæde.

Hver Farve blegnet?

Han er forsonet; Nu døer jeg roelig! — Af!

døer.

Lady

springer forskædet og med Afstøve op.

Ha! Hvad er det? Hvad foregik med mig?

Det kommer alt fra det forvorpne Hjerter!

Ei blot i Live har det skuffet mig,

Nei! Det bedrager mig end efter Døden!

hun knæler ned ved Glenmore.

Min Glenmore Du? For min Haand est Du

blegnet?

Saa skulde Hævnen modnes! Mord for Mord!

Det har end nøiere forenet os,

Og aldrig skilles vore Sieler mere!

hun reiser sig.

Saa bød nu, Legem! du for Rødets Brøde!

James styrter ude af sig selv, ind.

James.

Al Helveds Angst har drevet mig tilbage!

Jeg vilde flye! Men fra hver Kant brat fæsted

Den røde Himmel flammer i mit Bryst!

De blodse der, som hist fra Pembrokecastle

Heelt Glottet staaer i Lue! See kun ud!

viser giennem Vinduet, Luften er blodrød.

Giv af Barmhertighed mig Naadestødet!

han synker for Arthurs Fodder, der er sysselsat
med den forfærdede Malbina.

Lady.

halv seende i Affindighed, med dæmpet Stemme.

Jeg veed det nok! Jeg lod jo Lyset brænde!

Det kom og han mig listig til at glemme!

Ei nogen Gud skal Pembrockes Huus betræde

Nu meer! Forbandet er, hvad ham tilhører!

Det flammer op med mine sidste Smertes!

staaer grundende, derefter langsomt, med Ros-
lighed.

Dog mig, mig skal han lade nu i Røe!

med Haab og Glæde.

Jeg veed et roligt, svalt, affides Sted:

Paa Sølvbroen skal jeg Redning finde!

Den milde Kiøling skyer hans Flamme heed,

Men Trøst og Røe for mig der sluttet inde!

Før Jorden bringer mig et evigt Meen,

Jeg vil dens Vold unddrage mig i Tide!

Hvid vaskes der af Bølgen mine Been,

Som min Bevidsthed længst af Laarer stride!

De r lyse Stierner i min Kistes Braae,

Min Gravskrift sætter Maanens Solv derpaa,

Og hvor jeg hviler — det skal ingen vide!

gaaer hurtig.

Arthur

gør en Bevægelse til at ile efter hende, men er forhindret af Malvina, som under det forregaaende, efterat hun nogle Pieblikke er kommet til sig selv, er sunket som i en lille Bonpaa Kæde; hun ligger i denne Stilling med lukkede Pine, og Ryggen lænet til Arthurs

Kææ. Selv er han deest imellem hende og
Moderen; til James.

Følg hende hurtig! Jeg er her fastbunden!
Lad intet Ondt tilstøde hende; Skynd Dig!
Jeg kommer strax!

James
iler til Døren, der er sprunget i Laas; han
ryster den forgiæves.

Ak! Døren er i Baglaas!
seer giennem Vinduet.
Hun er alt kommet langt, naaer jeg kun hende!
iler ud af Bagdøren.

Arthur.
Malbina! Elſſte Brud! — Hun hører ikke.
Opfyldt er nu, hvad Hjertet bange oned!
Nu veed jeg jo, hvorfor Stormvindens Brusen
Med ynksfuld Klang hentonede over mig;
Og jeg kan ikke slide Lænken ſonder!
Lor ikke ſhe! Mig holde tunge Pligter
Faſt i mit Hiems, med Rødsler ſyldte Fængſel.
O! Du min glade Ungdom!

James kommer langsom og bleg ind. Arthur
gæser.

Tael! For silde?

James.

Bed Haugegierdet flyder strid en Flod;

Hvad den bortriver seer ei Dagen mere!

Arthur

staaer bedøvet; endelig fatter han sig.

Saa sov da roelig, du vildfarne Hierte!

Dig kunde Verden saa ei Lindring give!

efter et Ophold, med Mod.

Nu er jeg vaagnet af den tunge Drøm!

Er, som nys før, Kildales udkaarne Søn,

Ei Pembrocke meer! Bort fra de dunkle Skove!

Bort! bort! langt bort! Didhen, hvor man kan
glemme!

Det Bytte vandt jeg dog i al den Gruue;

han betragter Malvina omt.

Ophold det, Gud! Skal jeg ei ligge under!

Malvina

kommer til sig selv, og seer sig mat om.

Bee mig, for hvad er skeet! Hvor er vor Moder?

Arthur,

Hun sover!

efter et Dyrhold.

Mod! For mig soverst Du at leve!

Malvina.

Hun med! Vee mig! Selv hid vi hende dreve!

Arthur.

Nei! Skiebne drev! Din Villie var jo reen;

Saa nær ved Brøde, brødestre vi bleve!

Min est Du, som jeg Din foruden Meen.

Han stutter heude i sine Arme, i det

Dækket falder.

Arlichino's Bryllup.

Lyst spil i 5 Optoge.

Personerne.

Fyrsten.

Marchesen til Castelnovo.

Signora Olivia.

Isaura, deres Datter.

General San Albano.

Oberst. San Albano, hans Søn.

Ciapo, Gartner.

Fiorillo.

Mascherillo. } Hans Børn.

Kammerherre.

Officier.

Vagt.

Tjenere.

Bønder og Bønderpiger.

Handlingen begynder den ene Aften og ender den følgende.

Første Optog.

Hangen ved Castelnovo, i Baggrunden en Jernport, der
 staaer aaben og vender ud til en Lund; foran Bænke
 under Træer. Det er Lusmarke.

I.

Isaura. Castelnovo.

Isaura sidder tankesfuld med en Guitarre paa Skiødet.
 Castelnovo kommer ind, nærmer sig, uden at hun bliver
 det vaer, og betragter hende en Tidlang.

Castelnovo.

Isaura! Signora! Skal jeg finde Dig her, sørg-
 modig, i dybe Tanker, medens det hele Slot gien-
 lyder af Lystighed og Glæde over dit forestaaende
 Bryllup? Jeg vil ikke formode at en Erindring,
 som endnu bringer mit Blod i Raag —

Isaura ængstlig.

Signor Marchese!

Castelnuovo.

Naa! Giv dig tilfreds, Isaura! Jeg vilde ikke fornærme Dig! Du maae nu selv lee ad en Barnagtighed, som et Dieblif kom Dig til at glemme, Du var Castelnuovos Datter; O! Dersom Du vidste, hvor det forhøier min Kierlighed til Dig, at mit eneste Barn saadan kan befæste sit Huses Glands! General Albanos Godser ligge vel, paa Beltriguardo nær, mange Mile herfra; men forenet med mine vil de næsten kunde kappes med Fyrstehuset i Anseelse. Jeg har hverken seet Fader eller Søn, siden vi sluttede denne Pagt ved din Vugge; men endelig er da den længe forønskete Tid kommet, takket være vor Fyrste, som har faaet i Ginde, at opslaae sin Lykke i Nærheden af os. Naa Isaura! See dog lidt munter ud! Du skal ogsaa blive tilfreds! Generalen var i sin Ungdom en smuk Mand, og hans Søn skal slægte ham paa!

2.

De Forrige. Ciapo. Karle og Piger,

blandt dem Arlichino med Maske.

Ciapo.

Her ere de, naadige Herre! Vi bringe ham
med os. See kun, see!

Castelnuovo

vender sig hurtig og gaaer dem i Møde med udstrakte Arme.

Min gamle Ven! Hvor? Lad mig omfavne
ham!

de gaae tilside, hvorved de aabne sig for

Arlichino,

med en dyb Compliment.

Underdanigste af alle Tienere! Al for stor Ære,
Deres Excellence!

Castelnuovo.

Allé Diab! Mine Comediantere! Naa, har I
sammensat os et ret lystigt Stykke til i Morgen?

Arlichino.

Det lystigste af alle lystige Stykker, naadige Herre!
Arlichinos Bryllup kaldet.

Castelnuovo.

Dit Bryllup? Arlichino! Du har da vel belabet
Dig paa en heel Deel Loier? min Ven!

Arlichino.

Dersom vi kunde være vis paa Deres Bifald,
Hr. Marchese! tør jeg staae inde for Catastrophen
ikke skal blive tragisk, dog maae især den skønne
Brud oplive mig med sit.

Castelnuovo.

Nu! Hun er som alle uskyldige Piger bange for
Bryllupsdagen, og har tusinde Griller over ingen
Sag!

Arlichino.

Dem vil jeg fordrive; Signora! Dersom De vil,
de gaae et Dieblisk i Skole hos Deres yndmyge Lær-
ner, saa skal De paa en behagelig og spøgende
Maade, modtage en grundig Underviisning i
Amors skønne Videnskaber.

Springer hen, tager Guitaren, spiller og synger:

Grum, men flygtig er den Smerte

Amors Pile volde os;

Trodse de end hvert et Herte,

Vynder det igien dem Trods!

Med sin Bue skielmsk i Armen

Flagrer han, let som en Fier!

Men naar Pilen rammer Barmen,

Lung, som Bløe, den sidder der.

Derfor dog, I unge Hierter!

Frygter ei hans visse Saar;

Amors Blæder, Amors Smerter

Snarlig fødde, snart forgaaer!

Men har først et Herte fundet

Skielmens heele Tryllerie,

Er et Saar ei halv forbundet,

Før igien det ønsker ti!

Jeg, som synger om hans Pile,

Har fast hele Røgret tæmt,

Og dog seer han mig at smile
 Hen mod Resten lige ømt.
 Derfor villig vender Eder
 Mod hver Piil, han trykker af:
 Troer kun mig, den nye helbreder
 Hvert et Ar, den gamle gav!

Castelnuovo

smilende i det han gaaer.

Arlichino veed, at hans Brig giver ham Lov
 til at sige alt.

Arlichino

graviterist og betydningsfuld.

Naadige Herre! Jeg kan ogsaa forvandle den
 til et Sværd.

Castelnuovo gaaer med de øvrige; Isaura, som hele Tiden
 har betragtet Arlichino med Uroelighed og Opmærksom-
 hed, vil følge. Arlichino lister sig bag hende, trækker hende
 i Riolen, og viser hende en Seddel. Hun bliver staa-
 ende, tvivlsragdig.

3.

Isaura. Arlichino.

Arlichino.

Eng! den, Signora!

Isaura

med udbredte Arme.

Giorillo!

Arlichino

synker for hendes Fodder, og tager Masken af.

Du kiender mig? Bort med de døde Bogstaver! Her er han levende for dine Fodder! — Du har ikke glemt ham?

Isaura.

Ikke et Dieblis! Jeg har Dig igien! Jeg kan neppe troe mine Øine.

Arlichino.

Du har ikke glemt den stakkels Gartnerdreng, som din Fader hævede og atter paa den uværdigste Maade forstødte, forjog fra sine Forældre, ud i den vide Verden, da han opdagede — Ja! her i denne

Hauge, paa dette Sted selv var det, Du trykkede
mig til dit Bryst, da din Fader —

Isaura.

Nævn ham ikke, nævn ikke noget af alt det,
som omgiver mig! Lad mig blot eet Dieblis være
lykkelig, førend —

Arlichino.

Dit Bryllup?

Isaura.

Førend Døden!

Arlichino.

Isaura! Din Mund siger, Du elsker mig, og
i Morgen —

Isaura.

Har jeg nogen Villie? Kunde jeg nogensinde
haabe at faae Dig mere at see! I enhver eensom
Time begræd jeg din Død!

Arlichino.

Min Død? Den maatte have været Dig be-
kiendt, da maatte Du have fornummet min Skyg-

ge, det er jeg, bis paa mine Tanker vare jo altid
hos Dig!

Isaura.

Com mine hos Dig! Du har vaakt mig til et
nyt Liv, hvori jeg Kiælder af Glæde; men snart
Fiorillo! af Fortvivlelse!

Arlichino.

Du elsker mig! Al anden Frygt er borte! Hør:
lad denne Dragt ikke forstrække Dig!

Isaura.

Denne Dragt! O! Jeg har endnu kun seet
Dig!

Arlichino.

Jeg er heller ikke mere den elendige Gartnerdreng.
Jeg gik i Krigstjeneste; Kierlighed gjorde Undervær-
ker, naar den Kæmper, og jeg har svunget mig saa
høit op, som det er mueligt paa min Alder, uden
et bekiendt Navn. Jeg er Adjutant hos Fyrsten!
Endnu er der vel en stor, en uhyre Afstand imel-

lem os; jeg troede det ogsaa, til Du igien sagde;
Du elskede mig.

Isaura.

Og hvilken Gavn af Himlen sender Dig hid
just nu?

Arlichino.

Jeg var hos Fyrsten, da San Albano udbad
sig Tilladelse til at holde Bryllup! Jeg maatte
vide om det var efter dit Hierte, det Koste hvad
det vilde. Jeg fik at vide, at din Fader havde bestilt
en Bande Comediantere hid for at giøre dit Bryll
up ret lystigt, jeg blev ogsaa lystig tilmode, og nu
er jeg her som Arlichino.

Isaura

Kaster sig i hans Arme.

Var Du istand til at redde din Isaura?

Arlichino.

Er du saa min? Der er lang Tid til i Mor
gen Aften for Mod og Kierlighed; det er mægtige
Medhjelpere! Vil Du ogsaa staae mig bi?

Isaura angst.

Et! Jeg hører Alarm! Afsted.

Arlichino.

Naar seer jeg Dig igien?

Isaura.

Gynd Dig bort! O! Jeg veed ikke!

Især ud; det er blevet mørkere.

4.

**Arlichino. Fyrsten. Kammerher.
re. En Tiener.**

Arlichino.

**Jeg bliver og vinder! Hvordan veed jeg vel
ikke endnu, men — Der kommer nogen, Stille!
Fra nu af er jeg Arlichino med Liv og Siel!**

Lager Masken paa og gaaer til Siden.

Fyrsten

i det han træder ind med Kammerh: til Tjeneren, som gaaer.

Lad Bognen holde ved Landeveien; Jeg kom-

mer strax tilbage! (gaaer frem, løst til Kammerherren).
Nu ere vi her da; en lille Recognosering er dog
først nødvendig.

Kammerherren.

Men naadigste Herre! Jeg begriber —

Fyrsten

hurtig og løst.

Et! Fra dette Dieblis af er jeg San Albano!
De maae sørge for, mine Folk ikke tale med et
Menneske her, og saasnart jeg er steget af, kører
De uopholdelig tilbage. I Morgen er jeg ikke vel,
taler ikke med nogen — Forstaaer De mig?

Kammerherren

heele Tiden, løst.

Ganske! Men naadige Herre! Dette Spøg,
som De saa pludselig aabenbarede mig paa Veien
hertil —

Fyrsten.

Skal ikke forurolige Dem! Baade Generalen
og hans Søn har med Hensyn til dette Bryllup

været særdeles tilbageholdende. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøielse, at nærne mig den deilige Brud, som de har yttret saamegen Frygt for, jeg skulde lære at kiende.

Arlichino affides.

Deilige Brud? Lad os give Agt!

Kammerherren.

Jeg er yderst forbauset, nuadigste Herre! De vil udsætte Deres dyrebare Liv for den Fare? —

Fyrsten.

Fare! Hvor er den? Generalen har ikke dess mindre meddeelt mig adskillige Smaa-Ømstændigheder. Ingen her har seet San Albano; han har dess uden faaet en Ordre, som vil holde ham borte til engang i Morgen. Jeg har en heel Aften at møde mig i!

Kammerherren.

Men om jeg underdanigst turde erindre —

Fyrsten.

Ingen Ting! De veed jeg holder ikke af Er

indringer; og i al Fald, tiltroer De mig ikke Tiins-
hed nok til at drage mig ud af en Intrigue?

Kammerherren.

Upaatvibelig, men om — ?

Fyrsten.

Intet men. Jeg har desuden et Paaskud, som
kan dække mit Inognito. (betynende). Ikke sandt?
Denne Castelnovo bestyrer jo Godset Belriguardo
her i Nærheden, som for en Snees Aar siden til-
faldt General Albano ved et heldigt Dødsfald.

Kammerherren.

De sætter mig i Forundring! Skulde?

Fyrsten.

Saa got som intet; en forvirret Historie, som
jeg næsten har glemt; nok herom!

Artichino affedes.

Jeg kan inter høre! Ihnu dristig! Jeg har jo
ogsaa min Masse!

han nærmer sig umærkeligt

Fyrsten.

Bryllupet skal vel holdes i al Stilhed; men
 hvorvel man neppe fiender mig her, kunde der dog
 komme en eller anden, og det maae jeg først erfare.
 (vender sig og bliver Arlichino vaer som staar bag ved ham.)
 Hvem der?

Arlichino.

Hvem der? Det er mit Spørgsmaal; jeg staar
 paa Post! Hvad bestiller I her, godt Folk?

Fyrsten.

trykker sin Hat ned i Pinene.

Vi tage frisk Lust! til Kammerherren. Vent De
 mig ved Vognen! (han gaar.) Og Du?

5.

Fyrsten. Arlichino.

Arlichino.

Jeg tager frisk Lust.

Fyrsten

giver sig Umage for ret at bese ham.

Seer jeg ret? En Arlichino!

Arlichino.

Til Tieneste!

Fyrsten.

Som jeg er saa uhykkelig at forstyrre i meget alvorlige Betragtninger?

Arlichino.

Vist ikke Signor! Arlichinos Betragtninger gaae ud paa, at giøre alle lykkelige; dog er denne Forstyrrelse nok især en Lykke for ham!

Fyrsten.

Saa?

Arlichino.

Thi den forudsætter een af to Ting.

Fyrsten.

Og det er?

Arlichino.

Enten har De en eller anden Lystighed for, og saa er Arlichino aldrig oversflødig; eller ogsaa er han paa Veie til at blive Trediemand ved et ganske hemmeligt Kierligheds, Stævne, og saa behøver De ham endnu mere!

Syrsten.

Og hvortil, om jeg maa spørge?

Arlichino.

Til at tie; — i begge Tilfælde er det mig en
Lykke, som er Guld værd.

Syrsten.

Maafsee! Hvem tjener Du?

Arlichino.

Alle fulde Punge.

Syrsten.

Som Du vel allesammen forraader for den
fuldeste?

Arlichino.

Sy Signor! Hvor kan De med en saa inhu-
man Mistanke krænke et uskyldigt Hierte? De kiens
der kun lidt til Arlichinernes Slægt; de ere over-
givne, forbovne, men især troe.

Syrsten.

Hvad Forsikring giver Du mig derfor?

Arlichino.

Mit ærlige Ansigt! Gee kun om De kan op-
dage et falskt Træk deri?

han træder pludselig ganske tæt hen til ham og søger ders
ved Feilighed til at see ham ind i Ansigtet.

Fyrsten

som mærker det, søger at rive Masken af ham.

Det Udvortes bedrager; jeg vil see Dig i
Siælen!

Arlichino

i det han, for at forsvare sig, slaaer Fyrsten Hatten af Hos
vedet med sin Bror.

Signor! Min Person er mit Liv, og De be-
gaaer et Mord, som jeg maae hævne! (Fyrsten har
grebet ham om Armen, og revet Masken af med den anden
Haand. De stirre hinanden et Dieblis i Pinene. Fyrstenviger
til Side, Arlichino bliver staaende, affides.) Fyrsten! For
en Ulykke.

Fyrsten

i det han tager sin Hat op.

Min Udjutant!

Arlichino affides.

Skulde han have kiendt mig?

Fyrsten affides.

Hvad bestiller han her? Imidlertid, — han er
i mine Hænder.

Arlichino som før.

Arlichino! Min Ven! Nu gielder det, om Du
har Genie til din Rolle!

Fyrsten.

Nu vel! (gaaer rask hen til ham.) Siig mig, min
Kiære! venter min Svigersfader nogle Fremmede
hertil?

Arlichino.

Jkke det jeg veed! (med mange Complimenter.) O!
Det er altsaa Hr. Oberst San Albano jeg har
været saa lykkelig at møde; tillad da, at jeg be-
nytter mig af det første Dieblik til at udbede mig
Deres Hoivelbaarenheds Begaagenhed; vi arme
Diæple trænge altid til de store Herrer.

Fyrsten.

Naar Du fører Dig vel op, og kan være taus
hvor det behøves.

Arlichino.

Hvilket Spørgsmaal! Det er jo den første Bes-
tingelse i en Egtmands Tjeneste. O! Jeg giets-
ter det: Deres Høvelbaarnhed! De har vist et Puds
for, og vil under en lystig Mæsse sege at vinde
Deres smukke, ubekiendte Bruds Hierte! For Pok-
ker! Tanken alene begejstrer mig!

Fyrsten.

Nei! Min Kiære! Jeg holder ikke af saadans-
ne Puds.

Arlichino.

Iffe det?

Fyrsten.

Imidlertid skal Du dog ikke tale om, Du har
seet mig her.

Arlichino.

Seet Dem, Signør! Hvem tager De mig vel

an for? Her er jo bældmørkt. Jeg vil spørge Dem selv; har jeg seet Dem? Hvad?

Fyrsten.

Got! Har Du opholdt Dig længe her? min Ven!

Arlichino.

En Times Tid i alt, Signor! Lystigheden i Morgen loffede mig hid, og jeg tænker at være borte igien, førend Brylluppet gaaer for sig.

Fyrsten.

Har Du ellers ingen Forretning her?

Arlichino.

Ingen, uden at være den naadigste Herres troeste Tiener.

Fyrsten.

Jeg skal have Dig i Erindring. (betænkelig.) Vi sees paa Slottet; Saalænge jeg er der, udfaarer jeg Dig til min lystige Adjutant. (i det han gaaer). Har han kiendt mig eller ikke?

Arlichino eene.

Adjutant! Vidste jeg kun om han har bedre

Dine end jeg? Grift Mod, Uelichino! Du er i det mindste i Hemmeligheden. De har altsaa ogsaa Deres Plan, naadigste Herre! Nu, nu! jeg faaer at see, om jeg ikke kan giøre Brug af den i min, Staffels Gartnerdreng! Du har mægtige Rivaler!

(løber ud.)

6.

En opløst Gal paa Slottet.

Isaura

allene, gaar fra Vinduet.

Stiernerne blinde igien saa mildt til mig, thi min Kierlighed er uden for! Og dog — O! Giorillo! opdagede min Fader Dig, vare vi uden Redning fortabte! Det gyselige Dieblis staaer endnu for mig, da Du laae for min Faders Fodder, da han — Nei! Jeg kan ikke tænke derpaa! Han troer, jeg har glemt det; jeg gjorde mig ogsaa Umage derfor; jeg visnede langsomt, som en Soel, blomst paa en taaget Dag, men min Soel er vendt tilbage, og med den — Et! — En Vogn! (gaar til Vinduet.) Det er dem; et unge Menneske stiger

ud; — min Fader omfavner ham! Ja! omfavn ham
 kun, om han var smuk som Apol, jeg skal dog ha-
 de ham! De komme; (gaaer til Speilet) han skal
 ikke see min Bedrøvelse, han skal ikke have den
 Triumph, at have kostet mig en eeneste Laare.
 Mod, Vist, Kierlighed og Fiorillo! Det er fire
 Riæmper, og een i det mindste ikke ganske enfol-
 dig Pige! (hun drager sig til Siden).

7.

Isaura. Fyrsten. Castelnovo.

Signora Olivia.

Castelnovo.

Velkommen endnu engang paa mit Slot, Oberst!
 (seer sig om). See her! Lad mig skynde mig, at fore-
 stille Dem en lille Pige, som har forlovet, at ansee
 sine Forældres Søn for sin Broder. (han forestiller
 hende).

Fyrsten affides:

Hun er deilig. (taber sig i hendes Beskuelse, kysser
 hendes Haand, hoit). Signora! Dette Dieblig er det

lykkeligste i mit Liv, dersom Deres Dine med Tilfredshed læser den Henrykkelse, som brænder i mine!

Isaura.

Signor! Den Mand mine Forældre kalde Deres Søn, maae en Datter—

Signora Olivia.

Modtage med Kierlighed! Jeg skal hjælpe Dig Isaura!

Isaura.

Min Moder! Det er ikke mine Ord.

Fyrsten.

Hvordan Signora!

Castelnuovo.

Ei! Oberst! forlanger De alt en Tilstaaelse i det første Dieblikt af Deres Bekiendtskab. Vies Kun, der er langt endnu til i Morgen, og inden den Tid skal vi give Dem al den Vællighed, De kan ønske Dem, til at vinde hendes Fortroelighed,

Fyrsten affides.

Jeg takker.

Castelnuovo.

Men, Oberst! i min Glæde over at see Dem,
forglemmer jeg jo reent min gamle Ven; han skulde
jo komme med Dem!

Fyrsten sagte.

Ja saa! (hejt.) Ja vist! Det skulde han, men
han er —

Signora Olivia.

Dog ikke blevet syg?

Fyrsten.

O! Nei! Langt fra! men — lidt svagelig;
Aftenlusten, desuden en Indbydelse fra Fyrsten til
at spise hos ham i Aften; men i Morgen tidlig
vil han sikkert —

Castelnuovo.

Der kender jeg ham igien! Et naadigt Smil
ovenfra er det Soelskin, som meest opvarmer ham;
og dog var mit Forslag ham ikke med!

Fyrsten.

Deres Forslag?

Signora Olivia.

Ja! San Albano! veed De, jeg er rigtig lide
fortrydelig paa Dem.

Fyrsten.

Paa mig Signora?

Signora Olivia.

Jo! Eiden Hændelsen dog engang havde bragt
vor naadigste Fyrste i denne Egn med sin Leir,
saa ønskede min Gemal og jeg, at forherlige Festen
med hans Nærværelse; det vilde have givet den
mere Glæde, og kunde bragt Dem væsentlig Nytte;
men De foretrak heller Ensomhed og Stillehed.

Castelnuovo.

Ja! Og lagde til: Fyrsten var en saa stor Elsker
af, at deeltage i Bryllupper, at De derfor
ikke gierne saae ham ved Deres.

Fyrsten.

O Sandhed! i Grunden kun et Spøg! (affides)
Herligt! Nu har jeg Naaben i Oversflodighed.

Signora Olivia.

Over dette Spøg kommer her nu dog ingen;
og det vilde have blevet en Fest!

Fyrsten.

Giv Dem tilfreds Signora! Maaſkee kan han
komme endnu.

Signora Olivia.

Meener De?

Fyrsten.

Man kan ikke vide det! Han er overalt, og
snarest der, hvor man mindst venter ham.

Castelnuovo.

som er gaaet til Vinduet.

Hvis jeg skimter ret! Ja, i Sandhed! en Vogn
med Fakler. Jeg vil vædde San Albano! det er
Deres Fader, som kommer alligevel. Jeg vil dog
see ud. (gaaer).

Signora Olivia.

Og De skal see, han har maaſkee dog ladet et
Ord falde til Fyrsten! Hvor jeg skal takke ham!
Jeg vil ogsaa see. (gaaer.)

8.

Fyrsten. Isaura.

Fyrsten

holder Isaura tilbage, som vil følge sine Forældre.

Bliv Signora! Lad vore Forældre modtage hinanden; det er mig vigtigere, at forsikre Dem om min Hengivenhed! (trykker hendes Haand til sit Bryst). Hvor lykkelig vilde jeg være, dersom den Ild, som brænder her, ogsaa maatte meddele sig Deres Bæsen, og (slaaer sin Arm omkring hende) et Kys af disse himmelske Læber forsøge at kiole den!

Isaura

snøer sig ud af hans Arme.

Signor! Det Forhold vore Forældre har sat os i, uden at spørge os derom, berettiger Dem ikke til at glemme den Afgtelse, De skylder mig personlig.

Fyrsten smilende.

Jeg taler til min Brud.

Isaura.

Til Deres Brud! Jeg beundrer den blinde Vredighed, De bærer for vore Forældres Villie, Sig-

nor! De synes ganske derover at forglemme, at jeg maaſtee ogsaa Kunde have een.

Fyrſten.

Og hvilken, uden at give eſter for Kierligheds Bonner? Det er ikke af Deres Forældre, jeg vil modtage Deres Haand; det er Kierlighed, ſom maae aabne mig Deres Yndeſt, Deres Hierte og diſſe ſøde Arme!

Iſaura.

Det lader, ſom De er meget viſ paa Deres Sag?

Fyrſten.

Liv! allene gjør uſhyffelig, Signora! Og er den Mand Dem ikke kærere, ſom har Mod til at erobre Deres Kierlighed, end den Frygtsomme, der grunder alt ſit Haab paa fremmed Myndighed?

Iſaura.

Jeg veed dog ikke Signor, om jeg ikke foretrak den, ſom ſtolede derpaa, for Een, ſom holder min Erobring for et Diebliks Værk.

Fyrsten hæftig.

I Sandhed Signora! De taler i en Tone —
(fatter sig) Nu vel da, jeg er Deres Brudgom, (ærs
bedig.) som beder om Deres Hjerter af bare sønlig
Lydighed, (hurtig i det han kysser hende) og som omfav-
ner Dem, allene fordi vore Forældre har befaleet det!

Isaura slider sig løs.

Signor! De er utaalelig!

Fyrsten.

Signora! De er deilig! Indtagende i alle De-
res smaae Luner! De har overbundet min Stolts-
hed i dette eene Kys, forbandlet min Driftighed til
yndmyge Sukke, og her knæler Deres Elave, for
at fornemme Deres Villie, (knæler, hurtig og med Latter)
thi, i Sandhed! han kan ikke blive flog paa den.

Isaura.

Min Villie? At forlade Dem, Signor! Jeg
slyr; men erindre Dem, fordi De kom og saae, har
De derfor endnu ikke bundet. (løber ud.)

Fyrsten seer efter hende.

Ikke bundet? Signora! Hvilket himmelsk Knisp!

Emil! O hvor sødt at opløse det i ydmyg Hengivelse!
 Mit Incognito lover mig megen Morselskab. Et! — de komme; om jeg til des større Sikkerhed gik tilside! (Springer ind i Cabinetten).

9.

Castelnuovo. Signora Olivia. General Albano.

Generalen.

Naa endelig er jeg da her! Puh! Men I veed ikke hvad det har kostet mig; ja, det er en Plage det Hofliv! I ere lykkelige — Puh! Jeg maae sætte mig; min Gigt og Scapperne, de gjør mig ligesaameget af det, som Fyrsten! ha, ha, ha, ha.

Signora Olivia.

Jeg er ret stolt af, at De har foretrukket Deres gamle Venner for en glimrende Soupee hos vor naadigste Herre!

Generalen.

Imellem os sagt, i Dag maatte vor naadigste

Herre gjerne være Fanden i Bold! Jeg maae giøre alting! Er jeg en Dag ikke tilstæde, ingen Resolutioner — Puh! Det vil koste mig Livet! men han føler det ogsaa, det maae jeg sige: Hvergang han nævnes i Tidenderne staaer mit Navn ikke langt derfra; jeg kan ikke sige andet!

Castelnuovo (affides.)

Endnu den Gamle.

Signora Olivia.

Jh General! Hvorfor ønske vor gode Tyrste saa ilde?

Generalen.

Jeg har ærgret mig, Puh! Jeg har ærgret mig! Men see til, den Epas gjør han mig ikke tiere! Jeg har ogsaa læst ham sin Text, den unge Herre, og Respekt har han for mig, jeg kan ikke sige andet!

Signora Olivia.

Hvem?

Generalen.

Jh hvem? Tyrsten mener jeg. J har ogsaa

Årsag, til at være fortrædne; har han ikke skildet mig ved den Fornøielse at forestille Jer Brudgommen i Aften,

Castelnuovo.

San Albano?

Generalen.

Hvem ellers? Tænk: Alting var i Beredskab, Permissionen givet, Kofferterne pakkede, saa kommer der mig pludselig en Ordre, at han uopholdelig skal bivaane et criminellet Forhør over en Gylngel, som skal hænges i Morgen! Hvad kunde det skade om den Æsel havde levet et Par Dage længer!

Signora Olivia.

Men fiære General! Det glæder mig —

Generalen.

At Lyben saameget desfenere kommer i Helvede? Jeg i Dieblikket hen i Strystens Qvarteer; Naadigste Herre, sagde jeg, imellem os sagt, jeg er en gammel Soldat; Deres Hr. Fader, høiloblig Jhus Kommelse beærede mig med sin Fortroelighed, imellem os sagt! Det var en Mand, der vidste hvad

han gjorde, og behandlede sine Officerer med Agtelse; kort sagt, jeg sagde ham Sandheden!

Signora Olivia.

Og den gode Fyrste var saa naadig at give efter? Hvor jeg skylder ham Tak!

Generalen.

Ja! Det gjorde han Signora! Det gjorde han, jeg kan ikke sige andet; han vilde selv have bivaaret Forhøret; men jeg tog ikke derimod. Nei! Naadigste Herre! sagde jeg, en Ordre er en Ordre! Lad kun min Søn opfylde sin Pligt; Han kan nok opsætte sin Fornøielse til i Morgen, forstaaer De, det var til Fyrsten!

Signora Olivia.

Til Fyrsten?

Generalen.

Ja ja! De skulde bare kiende ham, ikke en Time har han ledig, uden at der jo gaar ham en Kierligheds Historie om i Hovedet, jeg kunde fortælle Dem hundrede! Thi med alt det jeg er til

Nars, har han dog Fortroelighed til mig, jeg kan ikke sige andet!

Castelnuovo.

Da glæder det mig at kunne sige Dem: Hyrsten har dog forandret sine Tanker, Deres Søn er alt kommen.

Signora Olivia.

Og har indtaget mig ved første Biefast.

Generalen.

Hvad for noget? Min Søn? Det er ikke mueligt!

Signora Olivia.

Som vi sige Dem; Vi forlod ham hos vor Datter.

Castelnuovo.

De maae være gaaet ned i Haugen! Det glæder mig, Obersten saasnart gjør sig huusvandt!

Generalen.

Jo! Jo! bje fun! Men det kan jeg ikke begribe; Hyrsten er ikke at spøge med, naar det angaaer Tienesten, jeg kan ikke sige andet! Naal

Han faaer see, hvordan han kommer ud af det;
han veed nok hvad han gior! (opremt). Nu ja!
Saa skal vi da have en glad Aften.

Signora Olivia.

Der er han.

IO.

Castelnuovo. Signora Olivia. Ge-
neralen. Fyrsten.

Fyrsten

i Uniform, gaaer hen mod Generalen.

Velkommen kære Fader!

Generalen.

San Albano! — Hvad — hvad seer jeg! Naad —

Fyrsten hurtig.

Lad min pludselige Ankomst ikke forærde Dem;
jeg er vis paa, et Par Ord vil ende Deres Forun-
dring. (til de andre) De tilgiver, det er Tjenestefager.
(hemmelig til Generalen, som han gaaer til Side med)
De kender mig? General!

Generalen

sagte og ærbødig.

Ja naadigste —

Fyrsten.

Got! Jeg raader Dem altsaa for Deres og Deres Søns Bedste, at De fortsætter dette Spøg indtil jeg behager, at ende det. Det kommer an paa Dem selv, om vi skal vedblive at være Venner! (hoit) Jeg haaber altsaa, min Fader! det jeg har meddeelt Dem, vil sætte mig ud af al Forlegenhed.

Generalen

hoit, næsten forstenet.

Upaatvibelig! Jeg kan ikke sige andet.

Castelnuovo,

Gaa er det vel! Og nu ikke et Ord mere om Tienestefager i Aften. Men for Pokker, Oberst! Hvor har De gjort af Deres Brud?

Fyrsten.

Hun forlod mig, kort førend De traadde ind.

Castelnuovo.

Jh! Hun maae slet ikke forlade Dem! Nu maae De see, De faaer hende til at glemme alt andet, uden Dem!

giver en Diener Ordre.

Fyrsten

Det gjør jeg mig ogsaa al Umage for, Marskese!

Generalen

affides med et Suk.

Ja! det troer jeg nok!

Signora Olivia.

Deres Søn gav os et Haab! Han fortalte mig, De skulde spise hos Fyrsten i Aften, og jeg tænkte —

Generalen.

Jeg? Signora!

Fyrsten.

Mig synes dog, min Fader! jeg havde megen Grund til at formode det.

Generalen.

Ja! sandt nok!

Signora Olivia.

Og jeg haabede virkelig, det skulde bragt os
den Lykke, at see ham i Morgen, uagtet —

Castelnuovo.

Uagtet? Signora! Ja saadan er alle Truents-
merne! over den Forsængelighed, at see Fyrsten i
dit Huus, glemmer Du Din Datters Ære og Rygte,
samt de Efterstræbelser Du kunde udsætte hende for;
thi siden Generalen siger det samme som hans
Søn —

Generalen

hurtig og forstrækket.

Jeg vil ikke haabe, jeg eller min Søn har nyt
tret noget Ord, der kunde fornærme den Respekt —

han tørrer Svenden af sig.

Fyrsten.

Her er vi jo entre nous, min Fader! Hvorfor
da ikke være aabenhjertet?

II.

Fyrsten. Generalen. Signora Olivia.
Castelnuovo. Isaura.

Isaura.

De har befalet, min Fader! —

Castelnuovo.

Jeg vil forestille Dig for din Svigerfader!
General! Omfavn Deres Datter, fra nu af opgi-
ver jeg mine Rettigheder.

Generalen

i det han omfavner hende.

J Sandhed! Det glæder mig at see Dem —

Puh! De overgaaer min Forventning, (Kotter sukens
de til Fyrsten) og jeg tvivler ikke paa, De jo vil
gjøre min Son, eller rettere enhver Cavalier, lykkelig.

Castelnuovo.

Men hvad feiler Dem? General! De er jo gans-
ske forandret! Ser strømmede Ordene fra Deres
Læber og nu et Kort: i Sandhed; sandt nok;
det glæder mig; befinder De Dem ikke vel?

Generalen.

Aa jo, ypperlig! Men min Glæde er taus!
Jeg kan ikke sige andet.

Castelnuovo.

Naa, naa! De skal vel faae Munden paa
Gang! Lad os sætte os. Det er længe siden vi
havde en ret fortroelig Samtale. See her! Brud
og Brudgom skal sidde sammen. Jeg skal nok
faae dem bekiendte! Er det ikke ret? General!

(de sætte sig).

Generalen.

Aa jo vist! Det er ypperligt:

Fyrsten

affides til Isaura, i det de sidde dem ned.

Maae jeg da stedse være Deres Fader mere
tafnemmelig end Dem Signora? (høit) men for at
komme tilbage til hvad vi talte om, min Fader
har da ogsaa bemærket Fyrstens smaae Svagheder.

Generalen,

Gud bevares! Jeg —

Castelnuovo.

Th Snaak! Han veed hundrede Historier, har han sagt. De skal ud med dem, General!

Signora Olivia.

Aa ja! Det vil vist være meget moersomt.

Generalen

i den høieste Forvirring.

Jeg beder om Forladelse, Signora! Det var kun et Spøg, et Indfald!—

Signora Olivia.

Jo mæn Signor! De sagde jo tydelig nok, at Fyrsten ofte beærede Dem med den Slags Fortroelighed.

Castelnuovo.

Overalt synes mig, General! De har fattet et Had til alle fyrstelige Kierligheds, Intriguer, siden den sidste, De var impliceert i; De seer jeg kan huske!

Generalen.

Jeg? Marchese! (Ratter med Forvirring til Fyrsten.)

Castelnuovo.

Ja! Den smukke Grevinde Beltriguardo! Nu, nu! soiede Lykken just ikke Deres Kierlighed, saa skaffede den Dem dog et artigt Gods.

Generalen.

Ja! som den salige Grevindes nærmeste Paa-
rørende—

Signora Olivia,

Og som den afdøde Fyrstes Fortroelige.
General! Det er ikke venstabeligt, at De ikke er
meer aabenhjertet fordi vi Fruentimmer ere tilstæde!
Troer De da, Castelnuovo har dulgt for mig, at
den smukke Grevinde døde i Barselseng med en
Søn af høi Byrd, som blev betroet Deres For-
mynderskab.

Castelnuovo.

Fred med begges Aske! I Sandhed, General!
vi skyldte hans Minde et Glas Viin; thi det er
dog dette Barns Død, der i Følge den salige Fyr-
stes egenhændige Document gjorde Dem til Arving
af Beltrignano, og først bragte os paa den Idee

ved Brylluppet i Morgen, at giøre vore Godser til
een Besiddelse.

Fyrsten

affides, medens de Gamle drikke.

Herligt! Skulde Hændelsen hielp mig til en
Opdagelse, som min Letsindighed saalænge har for-
sømt? (heit) Rygtet kan dog ingen lade i Ro: der
gives dem, der paastaar, at dette Barn lever end-
nu; det skal endogsaa være forebragt Fyrsten!

Generalen.

Jeg vil ikke formode, vor naadigste Herre kun-
de troe en saadan Besskyldning! thi — sandt nok —

Castelnuovo.

Vist ikke, General! Troer De, vor naadigste
Fyrste horer efter slige Rygter?

Fyrsten smilende.

Det har ingen Nød! Desuden siden De har
den Lykke, at være Fyrstens Fortroelige i Kierlig-

hedsfager, saa kan De vel let spille Deres Rolle
saaledes, at han glemmer alt andet.

Generalen.

Ja! I Sandhed! Min Fyrstes Fortroelighed
er mig dyrebare! (sagte). Vid Guden havde ham
og dem allesammen! jeg kan ikke sige andet.

12.

De Forrige. Arlichino. Tienere.

Arlichino

fyder Tienerne tilside, som ere traadde ind forend han.

Plads Karle! Hvor Glæden og Lystigheden
residerer er Arlichino Ceremoniemester. Deres Naas
der! Der er anrettet.

Castelnuovo.

Herligt! Nu General! maae alle Griller for-
svinde! Et glad Maaltid, god Viin haaber jeg, en
rolig Søvn, saa vaagne vi alle med forfrisket Sind
til endnu større Glæde i Morgen! Kom nu! Brud
og Brudgom gaae sammen.

Isaura

hemmelig til Arlichino.

Bed Lysthuset i Morgen tidlig!

Førsten

til Arlichino paa den anden Side, i det han byder hende
sin Arm.

Arlichino! I Morgen tidlig, hvor vi talte sam-
men før.

Generalen affides.

Jo! det vil blive et glad Maaltid! Lever jeg
til i Morgen vil jeg blive en gammel Mand! Min
Søn, maae have Underretning, om jeg benyttede
mig af den første den bedste?

Castelnuovo.

Naa General! Alt i Tanker? Signora venter.

Generalen.

Om Forladelse! (til Arlichino i det han gaaer ham
forbi) I Morgen tidlig i Haugen! (byder hende sin Arm)
Deres Naade!

Castelnuovo.

Gaae kun; jeg slutter Troppen! (de gaae).

Arlichino.

Tre Stæbner paa engang og paa eet Sted!
 Hvordan vil du slippe fra det? min Ven! Ihnu!
 Er det første mig gunstigt, de andre skal jeg nok
 blive færdig med! løber ud.

Arlichino

Andet Optog.

Haugen mod Jernporten. Det er Morgen.

I.

Arlichino

eene, med Masken i Haanden:

Solen er alt høit paa Himlen, og endnu maae jeg vente. O! Ysaura! Hvor bliver Du af? Skulde Du virkelig kunne sove paa en saadan Morgen? Dog muligt Fyrsten? — Nu hvad han egentlig har i Sinde, komme vi vel efter, og Generalen, som ogsaa vil tale med mig! — Jeg begynder at finde Behag i min dobbelte Person! (seer ud) Skynd Dem mine Herrer! Tiden begynder at blive mig lang, og jeg maae ogsaa tænke paa mig selv! Men hvordan? — om jeg ved min Faders Hielp? Nei! Det duer ikke! Jeg har slet ingen Lyst til at opdage mig for ham, og det har altid været mig tungt at tænke paa, jeg er hans Søn. Et! —

der kommer nogen ! O ! Dersom det var hende ! — For
 Satan, Nei ! Min blodsfede Broder ! (tager Masken paa).

2.

Arlichino. Mascherillo.

Mascherillo.

Naa ! Det var vel jeg fandt ham, Mossio
 Arlichino ! Jeg har gaaet og streget paa ham
 som et Uesl ; Det er Under, han ikke har hørt mig.

Arlichino.

Det kommer sig af, jeg ikke hører efter Uesels
 strig ; hvad vil han mig ellers ?

Mascherillo.

Hvem siger han han til. Jeg er et stikkeligt
 ungt Menneske, der studerer Gartnerkunsten, den
 ædleste af alle Professioner, som føder sin Mand
 siger min Fader, og han er kun en Nar !

Arlichino.

affides, uden at have hørt paa ham.

See kun til om jeg faaer ham af Stedet ;
 (hoit) Hvad vil han mig da ?

Mascherillo.

Jeg er ingen Han, siger jeg ham; det kan han selv være, saadan en beklagelsesværdig Skabning, som intet nyttigt foretager sig, og ikke duer til at være Borger i Staten.

Arlichino

tager ham haandfast i Armen.

Gludre ikke, og sig mig hvad han vil.

Mascherillo.

Au, au! Tag ikke saa haardt! (grædende)

Jeg er ikke opdragen til saadan gemeen Haandgemæng! Vær dog ikke saa hidsig; man skal jo dog føre en fornuftig Diskurs. Seer han Hr. Arlichino! det er ikke andet end en Lap Papir, som den unge Signoras Kammerpige flyede mig til ham, og bad mig sige, at paa de Melodier, der staae, vilde hun helst høre ham synge sine Vers i Alsten.

Arlichino.

Mine Vers! Lad see. (tager den og læser) No.

1. Alt ved Solens første Straale — No. 2. Gienden

ved sit Vindue speider. Aha! — No. 3. Naar skal
jeg min Elſkte ſkue? No. 4. Red mig! Red mig!
Jeg er din!

Mascherillo.

De Canzoner kiender jeg ſlet ikke; de maae
ikke være af nogen af vore bekiendte Digtere!

Arlichino.

Jeg kiender dem desbedre! Hils den unge Sigs-
nora! Siig hende — (affides) Om jeg kunde give
hende et Vink? lidt mildt kan hun jo ſagtens ſee
til vor naadigſte Herre, for at gjøre alle ret trygge!
Hør lille Maſcherill! vil han bringe den unge Sigs-
nora en Bouket fra mig?

Mascherillo.

Gra ham! (affides) Jo mæn! Det havde jeg ſaa
mæn ſelv havt i Ginde, derſom det bare var ſelv
det mig ind.

Arlichino.

Gra mig! og ſiig hende tillige, at Melodierne
ere uforlignelige, men jeg formoder ikke, de ſkal
overſlige mine Kræfter. (ſeer Generalen komme) Gaae

nu kun lide afveien saalænge. Seer han ikke den naadige Herre? Han vil tale med mig! Vær vis paa min Ven, naar vi to komme i fornemt Selskab, maae den ædlestes af alle Professioner vige for Narren.

Mascherillo

til Arlichino, i det han med mange Complimenter lister sig forbi Generalen.

Siig ikke det! der gives dog adskillige, der holde af fornuftige Samtaler, og hos dem har jeg Fortrinet. (gaaer).

3.

Arlichino. Generalen.

Arlichino.

nærmer sig ham, med en Compliment.

Deres Excellence! Jeg har alt længe været ude af Søvnens Arme.

Generalen.

Jeg saamæn ogsaa, min Kiære! jeg kan ikke sige andet; jeg har ikke haadt et Øie luffet den hele Nat. Hør, kan Du giøre mig en Tjeneste?

Arlichino.

Saa mange De befaler!

Generalen.

En Bagatel! Jeg har just ingen af mine Føle ved Haanden, og huffer jeg ret, løber Landeveien her tæt forbi Porten!

Arlichino.

Ganske rigtig!

Generalen.

Ud paa Morgen vil der komme en ung Herre forbi i en Equipage; vil Du paatage Dig, at mælde ham at General Albano ønsker at tale med ham her; forstaar Du?

Arlichino.

Til Punkt og Prikke; jeg fører ham her ind til Dem og holder imidlertid Vagt.

Generalen.

Vagt? Hvorfor?

Arlichino fiffig.

Oh! Jeg troede Deres Høivelbaarenhed, nødvendig

P

vilde overrumple, for Exempel af Deres Hr. Søn
fra i Gaar.

Generalen.

Min Søn fra i Gaar! Hm! Det er en foru-
derlig Tale, jeg kan ikke sige andet.

Arlichino.

Ja! her foregaaer mange forunderlige Ting,
Deres Excellence!

Generalen.

Hvem er Du, min Kiære? Lad mig see din
Ansigt!

Arlichino.

Om Forladelse! Jeg og mine Lige ere helst in-
cognito! (hemmelighedsfuld) Derfor see og høre vi
ogsaa alt, og dersom Deres Excellence har Mangel
paa troe Tienere og Overflodighed paa Guld, saa
er min Lunge Steen og min Haand Jern! (høit)
Deres Excellence! Jeg iler at opfylde Deres Befæ-
ling. (affides, i det han løber ud.) Nu til Ghrsten!
Mascherill kan imidlertid passe paa. (raaber) Hei
Mascherillo!

Generalen seer efter ham.

Vie dog! Hm! Hm! Skulde han vide? — disse Karle har deres Næse allevegne! Jeg er ganske ør i Hovedet. Den fordomte Castelnovo med sit Beltriguardo! Jeg maae have fat paa den gamle Gartner, som jeg af en taabelig Meddynt med Barnets Liv, betroede det til; jeg finder ham vel etsteds her omkring! Skulde denne Hemmelighed, som jeg troede saa vel bevaret, nu endelig — og saa den Helvedes, Gud forlade mig min Synd! den naadige Gyrste! — Al! det er en tung Skiæbne paa eens gamle Alder, jeg kan ikke sige andet!

(gaaer.)

4.

Giapo

Kommer listende ind fra den anden Side, seer sig om, med lav Stemme.

Min Son Mascherillo sagde mig, at hans Excellence var i en dyb Samtale med Narren paa dette Sted; men jeg seer ham ikke. Al! det baas

de letter og betynger mit stakkels ærlige Hjerte!
 Got Gud! det er et tungt Skridt for en dydig
 Mand at tilstaae — Ihnu, Ciapo! brug din Fors
 nuft! Jeg er jo dog i Grunden en ærlig Mand;
 thi hvad vil det sige, at jeg i nogle usle Aar læn
 gere har hævet de 50 Dukater, som aarlig tilkom
 mig, saalænge Drengen var under min Varetægt.
 Sy Ciapo! Hvor kan en saa ubetydelig lav Ting,
 som Penge, ligge Dig paa Samvittigheden. Selvs
 opholdelsen er den første Pligt; dernæst Kierlighed
 til sine Børn! Jeg har dog den Trøst, at min
 Mascherill har lært noget i denne Verden, og naar
 jeg engang lægger mit Hoved til Hvile, saa har
 jeg efterladt ham den bedste Arvepart: en god Ops
 dragelse og en dydig Lænkemaade! Thi hvad den
 anden angaaer — ah! Der faaer jeg en stor, en
 gavnlig Tanke! Jeg har ikke talt med hans Exce
 lence i al den Tid, og han, som vil have sin Hems
 melighed bevaret, spørger ingen, og naar saa en
 Lastesuld, af falsk Undseelse for denne Verden, er
 istand til at fornægte sit eget Ried og Blod, hvor

for kan da ikke jeg, som har en naturlig og dydig
Kierlighed for mit Kød og Blod, hæve det til den
Gere, som var det Barn beffieret, som nu er Gans
den i Vold.

5.

Giapo. Generalen.

Generalen

kommer ind i dybe Tanker.

Jeg seer ham ingensteds! (bliver ham vaer) Ah!
der staaer han jo for mig, som en Aand! (nærmer
sig til ham).

Giapo uden at see ham.

Det er paa den anden Side endogsaa min
Pligt; thi sæt engang hans Excellence tog sig det
te Lab nær, saa vilde det skæde mig i mit Hjer
te —

Generalen

staaer ham paa Skulderen.

Nu! Kiender han mig igien? Gamle!

Ciapo farer op.

Oh! Deres Excellence! (affides) Hvad sagde han? Nu gielder det at spidse Dreene!

Generalen.

Jeg har længe seet efter ham her omkring.

Ciapo affides.

Han taler forbandet sagte, imidlertid forstaaer jeg ham dog ret godt; han har længtes efter at see ham! Vidste jeg ikke nok, han vilde strax tale om Drengen! (hoit) Ak! Det glæder mig, Deres Excellence!

Generalen

tager hans Haand, fortroeligt.

For at spørge ham, om han ogsaa har holdt sit Ord?

Ciapo affides.

Om han er bleven stor? Hvor han trykker min Haand! Ja, ja! det er Kierlighed! Havde jeg nu ikke min Mascherill vilde han sørge sig ihjel! (hoit) Ja! Det forstaaer sig — ja —

Generalen.

Han er forlegen, jeg kan ikke sige andet. (hejt)
Han har dog ikke glemt, at han kun ved at tie
kan giøre sin Lykke?

Ciapo.

Gud være lovet Deres Excellence! Nu kiender
jeg igien Deres ædle Hierte! Gud være lovet, at
De nu endelig finder det paa Liden at giøre hans
Lytte!

Generalen forbauser.

Hvad! Hvem mener han?

Ciapo.

Oh! Javist lever han! Det er ret et elskværdigt
ungt Menneske! (affides). Nu skal jeg dog sige
ham lidt Sandhed. (hejt) Alt fra sin Barndom af,
har der været noget udmærket ved ham! Ja, vor
naadige Marchese har selv ladet ham opdrage paa
Glottet, og gjort ham til den unge Signoras Lege-
broder! ja, nu er den Tid forbi; (affides.) Thi
hvordan det faldt ud, var det Synd at saare
hans Hierte med.

Generalen.

Hvad hører jeg, paa Glottet? Ja saa er det
intet Under, om jeg er forraadt! (ude af sig selv.)
Havde jeg ikke beselet ham saa tit? —

Ciapo.

Hvad befaler? Skal jeg kalde ham hid? Er det
mueligt? paa Dieblikket! (affides) Nu er jeg i en
deilig Knibe, Mascherill veed ikke et Ord.

Generalen som før.

Er han gal? eller Gud forlade mig min Synd,
jeg kan ikke sige andet, er han død? (raaber) Siig
mig: er han død?

Ciapo affides.

Hvad det er for et Spørgsmaal! (hoit) Nei
langt fra, Deres Excellence! Han har herlige Nas-
turgaver og et hypperligt Hierte; hverken sløv paa
Legeme eller Siel. De vil ret have Deres Glæde
af, at see den unge Herre.

Generalen.

Jeg troer, jeg gaaer fra Forstanden, jeg kan

ikke sige andet. (Skriger ham i Øret.) Siig mig, kan han da ikke forstaae en Løddel?

Ciapo (affides)

Der har vi det! (hoit) Jeg? Gud bevare mig! Deres Excellence! Jeg behandlet ham, som en Bøddel? Nei! Derfor er min Samvittighed reen som Sneen! men den man elsker tugter man; han har især lært Gartnerprofessionen; men han har Anlæg til noget større! Og jeg har aldrig tilladt ham at give sig af med andre gemene Børn! Han føler sig saamæn ogsaa selv, kan tage Deel i alle anstændige og fornuftige Diskurser og har ret noget fornemt i sit Væsen! (affides) Nu har jeg malt ham min Mascherill til Punkt og Prikke.

Generalen.

Gordømte Uforsigtighed! Jeg kan ikke sige andet; det er min egen Skyld! Hør: (Skriger ham i Øret) veed han, Du ikke er hans Fader?

Ciapo.

Ja, det har jeg altid troet, at De var hans Fader; men jeg har ikke ladet ham mærke det

mindste! Jeg har kun sagt: vær dydig, min Søn!
 saa kan der blive noget stort af Dig! Du er maas-
 ske af høiere Gødsel end Du troer, har jeg sagt,
 og —

Generalen.

Gjæld! Saa er alting ude! (Skriger som før)
 Havde jeg ikke befalt Dig, at tie, Du Hund?

Ciapo.

Ja! jeg kan gierne tie endnu en Stund! Det
 skal blive en Hemmelighed, saa længe De behager;
 jeg skal ganske uformærkt vise Dem den unge naas-
 dige Herre ved Festen i Aften! Oh! De vil ret ha-
 ve deres Glæde af at see ham, og jeg haaber
 Deres Excellence betænker mig —

Generalen.

Ja jer begge, med jeres Død!

Ciapo.

Ja, jeg veed nok, det har ingen Nød! (Assides i
 det han gaaer) Nu er det gjort, jeg har sørget for
 mit Barns Lykke. Jeg har opfyldt min Pligt!

gaaer.

Generalen

See ham! Jo, en deilig Glæde! jeg kan ikke sige andet! Hvi lod jeg ham blive saa nær Belriguardo? hvi lod jeg den Orm leve? Det er ret en Kierlingagtig Samvittighed man har, naar man er ung! Men det er tidsnok endnu, haaber jeg, tidsnok!

6.

Generalen. Arlichino.

Arlichino

med en Bøsse i Haanden.

Deres Excellence! Her er et Brev, som (laavt) Oberst Can Albano her paa Clottet, i dette Dier blik leverede mig til sin Hr. Fader!

Generalen.

Shye mig det! Har Du glemt Din Forretning?

Arlichino.

Langt fra, Deres Excellence! men man maae ogsaa bruge de subordinerede Hoveder! jeg har bedet en dum Gartnerdreng passe paa, og —

Generalen.

Hør nu Arlichino, eller hvad Du hedder —

Arlichino.

Arlichino, Deres Excellence! for den indseende fæde Mængde; men for enhver, som ynder Forbøvenhed, List og Mod, er jeg ingen Person, kun en Gierning uden Navn!

Generalen svær.

Ogsaa en blodig Gierning?

Arlichino.

Som det kan falde sig! (affædes) Skulde det gielde Tyrsten? Jhnu! Saa bliver jeg hans Genius!

Generalen

efter et Diebligs Betænkning.

Er Du noie bekendt i denne Egn?

Arlichino.

Saa temmelig!

Generalen.

Og har en spids Dolk?

Arlichino.

Kommer an paa min Formue! Paa de spidses-
te Dolke er Skæftet af Guld!

Generalen.

Kiender Du den gamle Gartner Ciapo?

Arlichino sagte.

Om jeg kiender ham? (hoit) Jo!

Generalen.

Han har en Søn!

Arlichind.

Tager jeg ikke Feil har han to! (sagte) Nu skal
man see, jeg gjør en Opdagelse!

Generalen.

Den jeg meener er omtrent tre og tyve Aar!

Arlichino sagte.

Det er mig! (hoit) Vel!

Generalen.

Et velopdraget ungk Menneske, der skal føre
fornuftige Diskurser, siger Faderen!

Arlichino.

Det er Mascherillo!

Generalen.

Opdraget i sin Opvæxt paa Slottet under
Marchesens Dine!

Arlichino sagte.

Det er mig!

Generalen.

Og har lagt sig efter Gartnerprofessionen.

Arlichino.

Det er Macherillo.

Generalen fortredelig.

Det Menneske er istand til at spille mig et
slem Puds. Det er mig altsaa om at giøre, at
han jo før jo hellere bliver hindret derfra.

Arlichino sagte.

Hvilken af os?

Generalen.

Og dertil vælger jeg Dig!

Arlichino

sagte med Latter.

Mig! (hoir) Menen Hre!

Generalen.

tager en Pung frem.

See her! 50 Ducater til en spids Dolk! Naar den er brugt, det dobbelte til den Haand, som har styret den.

Arlichino tager den.

De ere saa got som fortiente! Men tillad mig at gjøre et Par Spørgsmaal, for ikke at tage Feil!

Generalen.

Spørg kun!

Arlichino.

Thi han har, som sagt, to Sønner, og for den ene vilde det dog gjøre mig lidt ondt.

Generalen.

Jeg kender kun een!

Arlichino afsides.

Nu gielder det at snø sig! (hoir) Er det altsaa ham, som Marchesen af Medynk over Faderens flette Behandling i hans Barndom tog til sig, og lod opdrage paa Slottet?

Generalen.

Den Kjeltring! og til mig sagde han — Ja!

Det er ham!

Arlichino.

Men som Marchesen siden blev vred paa og
forjog?

General.

Det veed jeg ikke!

Arlichino sagte.

Aha! Vi vil sadle om! (heit) Og som nu dries
der om, som Gartner?

Generalen.

Rigtig!

Arlichino.

Et dumt, indbildt, veloptrukket Menneske, som
Faderen er uudsømmelig i Lovtaler over?

Generalen.

Just ham! Lad din Dolk betale dem.

Arlichino.

Naar?

Generalen.

Jo før jo heller, men uden Opsigt! Har Du mange Bekiendtere heromkring?

Arlichino.

Jeg har Bekiendtere i det hele Land; for mig og mine Lige er intet skjult.

Generalen.

Intet? Hm! Kiender Du denne Ciapo noie?

Arlichino.

Saa godt, som om jeg var hans Søn.

Generalen forstøende.

Mon denne Søn ogsaa skulde være hans?

Arlichino.

Paa min Ære, Deres Excellence! Det har jeg længe burdet tvivle paa.

Generalen.

Arlichino! Hurtig og snue! Den anden Pung venter Dig!

Arlichino affides.

Jo! jeg har rigtig nok gjort en Opdagelse!

Q

7.

Generalen. Arlichino. Mascherillo.

Mascherillo.

har sneget sig langsomt frem, affides.

De tale sammen endnu! Det er forstræffeligt,
hvor Smagen dog er fordærvet i Almindelighed.
(høit) Arlichino! (vender sig med mange Complimenter til
Generalen) Underdanigst om Forladelse, Deres Exce-
llence! (til Arlichino) Vognen kommer nede i Alleen!
(til Generalen, som ser) Jeg anbefaler mig i Deres
Excellences naadige Bevaagenhed!

Arlichino.

Deres Excellence! jeg iler! i det han slyr Bouquets
ten til Mascherillo) See der, hær sig nu fløgt ad.
løber ud.

Mascherillo

stødt, halv høit.

Hei! nu skal man see Egget vil lære Hønen!
løber ud med mange Complimenter.

Generalen

seer efter Artichino.

Godt, godt! Det lader til en duelig Karl! Den
Tone og disse Månerer kiender jeg; den Steen er
da lettet en Smule! (bryder Brevet) Lad nu see,
hvorledes vor naadige Fyrste vil undskyldes sin —
Skæbhed, jeg kan ikke sige andet! (læser).

„Nogle visse uforsigtige Dtringer mig angaa:
ende, der meer og meer er kommet mig for
Øre, har opmuntret mig til i det mindste at
fortiene dem! De, General! Min eeneste For-
troelige i denne nye Kierligheds-Handel paa-
ligger det, at faae Obersten til at finde sig i
dette Spøg; og overalt, at blænde mine Dine
saameget med Deres Tienstvillighed, at De ikke,
naar jeg kaster dem paa Brudegaven Belcis-
guardo, skulle blive Ting vaer, som vilde være
os begge ubehagelige“.

Puh! Hvad vil han sige? det kan blive alvorligt;
Jeg maae holde gode Miner, dersom kun min
Søn — der er han!

8.

Generalen. Oberst San Albano.
Arlichino.

Arlichino

som fører ham ind.

Her Signor! (til Generalen, i det han springer ud
paa den anden Side). Jeg passer paa.

San Albano.

Hvordan? min Fader! Det er Dem, som ønsker
en hemmelig Samtale med mig?

Generalen.

Ja! det troer jeg, min Søn! Der venter Dig
ganske artige Historier; jeg kan ikke sige andet.
Fyrsten er her —

San Albano,

Fyrsten?

Generalen.

Under dit Navn! Han har sat mig i tusinde
Forlegenheder! Tænk engang: jeg maatte kalde ham
Søn! Det var en Naade, jeg kan ikke sige andet,
men en Naade —

San Albano.

Som De har bekvemmet Dem til? Signor!

Generalen.

Jeg maatte vel min Søn! jeg maatte vel, til din Nytte. Men det er altsammen din Skyld; det kommer af Uforsigtighed; i denne Verden skal man hverken sige eller gøre andet, end man vil høre igien; Oberst! See der, læs engang, men biev lidt — (han bærer den sidste Deel af Brevet om, og viser ham det, uden at slippe).

San Albano
 efter at have læst.

Det Øvrige? Signor!

Generalen.

Det er ikke noget; en Fortroelighed, som Fyrsten viser mig, jeg kan ikke sige andet; og som jeg ikke tør misbruge! — Forstaaer Du? Hvad vil Du nu gøre?

San Albano.

Åh! Fyrsten er vel overgivet, men tillige rets-

findig; jeg vil bede ham bære mit Bryllup med
sin Nærværelse, og —

Generalen.

De vil røbe ham? Signor!

San Albano.

Ja Signor!

Generalen.

Det gaaer ikke an.

San Albano.

Lad De mig raade; jeg skal staae inde for
Følgerne.

Generalen.

Det gaaer ikke an min Søn! Det gaaer ikke
an! Jeg kiender Følgerne bedre.

San Albano.

Bær De roelig! Jeg skal nok forsvare mine
Ord, og dem, haaber jeg, Fyrsten ikke vil regne Dem
til Onde!

Generalen.

Hør: det gaaer ikke an, min kære Søn! Jeg

Har imellem os sagt, selv været lidt uforsigtig, fort,
der er noget —

San Albano.

Com De ikke vil høre igien? Ja, naar saa er,
min Fader! seer jeg intet andet Raad end at vige
Fyrsten Pladsen. Det koster mig ikke synderlig at
opgive en Brud, jeg aldrig har seet.

Generalen.

Død og Helvede! Signor! Det gaaer heller ikke
an! Hvad vilde Castelnovo sige, og Fyrsten selv?
Vær dog fornuftig. Han er jo vor Herre og Sou-
verain! Det er jo kun Epøg, vil jeg haabe.

San Albano.

Com fornærmer mig, min Fader!

Generalen.

Signor! Naar De kiendte alle Omstændighe-
der! — Har De læst hele Brevet? Hvad? Fyrsten
har Fortroelighed til mig, jeg kan ikke sige andet!
Han vil nok gøre det saaledes, at vi alle blive

fornøiede! (affides) Du skal man see, jeg heller ikke
kommer ud af det med ham.

San Albano

som imidlertid har faaet i synlig Eftertanke.
Belan! Min Fader! Lystighed mod Lystighed!
Jeg faaer ogsaa Lyst til at spille en Rolle —
O! ypperligt! Følg med, min Fader, og overlad
til mig at bringe alting i Rigtighed!

Generalen.

Hvad har De i Ende? Signor! Ingen Op-
tøier, jeg kan ikke sige andet.

San Albano munter.

Kom De, Kom De, og vær uden Frygt! Jeg
lover Dem, jeg skal ikke være San Albano. De
har spadseret i Skoven, mødt mig, vi komme nok
ud af det!

Generalen.

Ja! Det er godt! Men — ah! Jeg veed hver-
ken ud eller ind mere, jeg kan ikke sige andet!

de gaae sammen.

9.

Arlichino.

Kommer hurtig ind, naar de ere borte.

De gaae sammen! Jeg havde dog lyst til at tale et Par Ord med hans Excellence endnu! Det er mig han mener, det er temmelig klart; men hvordan det egentlig hænger sammen! — Ihnu, hystig Fiorillo! Du har en stor Kreds at gaae rundt i kort Tid! En Opdagelse leder til flere! Denne Pung med tilhørende Løfter, siger mig, min Død er noget værd; hvad maae da ikke mit Liv være? men tag mig det ikke ilde op Deres Excellence! for at slaae sig selv ihjel, er denne Priis vel lav!

springer ud.

10.

Isaura. Mascherilo. strax efter Gylden.

Isaura

Kommer hurtig ind forfulgt af Mascherillo, som holder Douketteren paa Ryggen. Hun seer sig hurtig om, halv for sig selv.

Var det ikke Giorillo? Al! neppe er jeg sluppet ubemærkt herved i Haugen, førend jeg forfølgtes paa nye!

Mascherillo ærgerlig.

Saa stands dog engang Signora! Jeg kan jo ikke faae et Ord frem.

Isaura.

Nu, hvad vil han da?

Mascherillo.

Hvad jeg vil? — O! forplumre mig dog ikke, Signora! (tager Bouketten frem) Jeg vilde kun overrække Dem disse Blomster, som jeg selv har plukket, samlet og bundet ved Morgenrødens første Rødme, medens Duggen endnu glimrede paa Aaalsbladene, liig Taarer i den Dydiges Døie, hvis bløddende Hjerte, er et Offer for opfyldt Pligt.

i det han vil give hende Bouketten, træder

Fyrsten

som sagte har nærmet sig, til, og slaaer ham paa Skulderen.

Ikke saa galt; min Ven! Han har Anlæg til Poesien. (Mascherillo lader af Forfrættelse Bouketten

falde, en lille Seddel glider ud). Hvad er det? (Fyrsten tager den op.)

Mascherillo forbauset.

O, Rei! Signor! jeg dyrker kun nyttige og alvorlige Videnskaber!

Isaura, som ved Mascherillos Forlegenhed bliver opmærksom og angst, søger at fatte sig, medens Fyrsten aabner Seddelen.

Fyrsten læser.

"Gør ved dit Smil hver glad, Din Brudgom riig,

"Til Melodierne udvikle sig." —

Hm!

Isaura smilende.

De maa vide, Signor! Mascherill anfører i Aften de blæsende Instrumenter.

Mascherill affides.

Jeg de blæsende Instrumenter! O! Hun troer virkelig, at det er af mig.

Isaura leende.

Paa Sammenhængen kommer det ikke saa meget an, som paa den gode Mening. Jeg tak-

fer ham, Kiære Mascherillo! Dette Vers lærer mig
først at sætte Priis paa hans Blomster.

Mascherillo.

Jeg er ude af mig selv af Glæde, og hvorvel
Poesien ikke er min Sag, saa dog, siden mit første
Forsøg har tildraget mig det naadige Pærs
naadige Bevaagenhed, vil jeg herefter anvende alle
mine ledige Timer til Musernes Tjeneste. (i det han
med mange Complimenter gaaer, affides). Dengang tog
jeg Signor Arlichino ved Næsen.

Isaura.

Den Nar!

Fyrsten.

De skælder ham, Signora! og jeg velsigner
ham! Han har gjort Dem opromt! Den strænge
Alvor i Deres Blik er forsvundet; Nu straalere det
først i sin milde Glands! Signora! Med det Vaas-
ben ber De altid stride; det trænger igiennem et
hvert Vandser.

Han kysser hendes Haand.

II.

De Forrige. Castelnuevo. Signo-
ra Olivia.

Castelnuevo

med sin Gemalinde under Armen.

Ketsaa Børn! God Morgen, kæreste Oberst!
Nu, det kan jeg lide Signora! at De ikke mere spils-
ler den Knipske!

Signora Olivia.

Blot Undseelse, Marchese! Tag det ikke for
andet, San Albano! Jeg har i Morges foreholdt
hende alle Deres udmærkede Egenskaber, og hendes
Kødme sagde mig tydelig nok, at hun ogsaa er
Kiendte dem.

Castelnuevo.

Ja! ja! Vil De troe San Albano! jeg har
ikke saaet et Øie lukket i Nat for bare Lovtaler
over Dem! (hans Blik falder ud i Sidegangene.) Ei!
See der er Generalen ogsaa! Han var slet ikke i
sit Es i Gaar! Lad mig see, min Datter! Du saer

ham opromt! Lad det første glade Syn der møder ham i Dag være hans Børn i hinandens Arme!

Fyrsten nærmer sig smilende for at omfavne Isaura, der efter et Diebligs Blikken finder sig deri.

12.

De Forrige. Generalen. Oberst
San Albano.

Generalen

i det han lader sin Son træde først ind.

Jeg har — (seer Fyrsten omfavne Isaura, halv sagte)

Oi Oberst! det er et smukt Syn, jeg kan ikke sige andet!

San Albano

med et Suk, i det han betragter hende.

O Sandhed! hun er meget smuk!

Castelnuovo

gaaer dem i Møde.

De bringer os Fremmede, General! Det skal

De have Tak for! Denne Herre? —

Fyrsten

som ved disse Ord vender sig, sagte med et Smil.

San Albano! — Hvad mon nu Generalens Forleghenhed vil føde af sig?

Generalen

med et angstigt Blik paa Fyrsten.

Det er — jeg har den Ære at forestille Dem — imellem os, forstaaer De? — Vor naadigste Fyrste! (halvsagte.) Nu er det sagt, jeg kan ikke sige andet.

Castelnuovo. Signora Olivia.

Fyrsten!

Fyrsten

affides, hæstig.

Hvilken Dristighed! Hvad monne de have i Sind?

San Albano.

Der kommer ganske incognito for ogsaa at tage sin Deel af denne Dags Glæde! Det vilde smerte mig om jeg skulde forstyrre den for Noget, og i denne Kreds attraaer jeg allene at erkiendes.

Castelnuovo.

De har ganske at befale min Fyrste!

Signora Olivia.

Naadigste Herre! Hvormeget blot Haabet om
Deres Nærværelse har smigret os, kan Obersten
bevidne.

San Albano.

Som dog i dette Dieblif er den eneste, hvem
jeg til min Smerte ikke synes at være velkommen.

Fyrsten ondskabsfuld.

Min Forundring og Glæde, over at see just
Dem være Vidne til min Lykke, gjør mig taus!
Lad mig at forestille Dem min Brud.

fører Isaura hen for ham.

San Albano.

Hvor vilde det glæde mig, Signora! om den
Forbindelse, De staaer i Begreb med at slutte,
maatte faae et heldigt Udfald. Et eneste Blik
overtyder mig om, at De fortjener al Kierligheds
Lykke; det siger mig, at De vil være forsigtig med
Deres Hjerter; at det veed, at skielne et slyngtig

Galanterie fra den frygtsomme Kierlighed! Oprigtig! Jeg traadde herind, uroelig over to unge Menneskers Stilling, som ere hinanden ganske ubeskiendte, og hvorved De, Signora! uskyldig og uersfaren, let kunde blive Offeret for en Overraskelse —

Castelnuovo.

Raadigste Herre! —

Fyrsten

med tilbageholdt Hæftighed.

Jeg smigrer mig med, at Signora alt kiender mit Hierte! (affides) Han bliver uforfæmmet.

Generalen

med ængstlig Forlegenhed.

Og jeg smigrer mig med, Høistfamme vil finde denne Dag ret behagelig — uagtet — i det mindste — hvad mine Bestræbelser angaaer, saa ønsker jeg i al Underdanighed at tiene alle, jeg kan ikke sige andet! (affides) Den Helvedes Knægt gaaer alt for vidt; Na! min Skyld er det ikke.

Signora! (affides) R

San Albano.
 Hvorfor ikke? General! I det mindste — dera
 som enhver er saa tilfreds med min Nærværelse,
 som jeg maae være det med denne elskværdige
 Omgivning, haaber jeg denne Dag skal blive een
 af de lykkeligste i mit Liv!

Signora Olivia.

De gjør os stolt min Fyrste! (affides til Fyrsten)
 Det er til Dem! Det er unægtelig en elskværdig
 Herre!

Fyrsten affides.

Det skal gaae ud over ham! — (hoit.) Jeg har
 det samme Haab; naadigste Herre! Men tag det
 derfor ikke ilde op, jeg viger ikke fra min Bruds
 Side! Jeg maae søge at befæste mig imod Talens
 ter, som De har aabnet mig Dinene for —

Signora Olivia.

For Himlens Skyld! San Albano! De vor
 der —

San Albano.

Vær De roelig Signora! Over et flygtigt

Mundsveir, en Ubefindighed i en Undersaats Mund, glemmer den retsindige Fyrste aldrig den Overlegenhed hans høiere Stilling giver ham; jeg haaber Obersten selv vil finde, at min Opsørsel ikke skal vanære den Rang, Tilfældet har givet mig!

Fyrsten affides.

Man moraliserer for mig!

San Albano.

Det er sandt, Oberst! veed De vel at vor vakre Adjutant, pludselig er forsvundet? Jeg har derfor beordret en Commando, at giennemføge Eggen i nogle Miles Omkreds! Jeg formoder der inden Aften vil aflægges Rapport her, og jeg frygter —

Isaura affides.

Min Gud! Fiorillo!

Castelnuovo.

Lad komme, hvo som vil! Her er Plads nok!

Fyrsten affides.

Han vil strømme mig! (høit) O ja! Lad dem kun komme.

Castelnuovo.

Men naadigste Herre! tillad mig at giøre Dem opmærksom paa, at De kommer fra Reisen, behøver Forstrækninger, Magelighed! Beviis os den Naade, at —

San Albano.

Com De vil! — Oberst! Naag de over Bruden; hun burde vel egentlig i Dag gaae ved min Side, men — (med Verbodighed) min Opmærksomhed haaber Siengjendelse!

gaaer med Castelnuovo, der lader ham Forrangen.

Signora Olivia

hvom Generalen byder Armen, til Tyrsten, der staaer smilende, fordybet i sig selv.

Nu, Oberst! Vi følge jo med! (lidt spodsk). Deres Beskrivelse af vor naadigste Tyrste falder ud til hans Fordeel; Hans Mine er meer besfeden, end dristig!

Isaura.

Og jeg vil ikke nægte, Signor! De yttrede vel

megen Frygt for at tabe, hvad De endnu ikke er vis paa, at have bundet!

Fyrsten.

Deres Hierte? Signora! Vel! jeg tilstaaer min Frygt, lov mig derfor, mine Damer! ikke at høre paa en Mand, som blot behøver at tale et par Ord med hver især, for at faae alle paa sin Side! Ikke sandt, General! ogsaa De maae tilstaae, at Fyrstens Ankomst hertil ingenlunde er Dem med!

gaaer med Isaura, i det han ondskabsfuld betragter Generalen.

Generalen.

Hvad der skeer og ikke skeer — jeg toer mine Hænder!

Signora Olivia

til Generalen, i det de gaae.

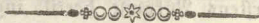
Obersten er virkelig uroelig! Min Gud! Om han ogsaa har nogen Ret, burde han dog stole

mere paa min Hengivenhed og mit moderlige Sina-
delaug!

Generalen

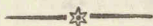
i Udgangen.

Som sagt, Signora! Jeg toer mine Hænder!
Jeg kan ikke sige andet.

Trebie Optog.

Endeel af Haugen, alle pyntet til Fester, ved den ene Side et stort Hækkelysthus, hvori staaer et Altr af Træ, i en Kuro ligger Blomsterkrandse og Guirlander, endeel ere allerede ophængte.

I.

Ciapo. Mascherillo.

Ciapo.

Har Du nu forstaaet det altsammen, Mascherillo?

Mascherillo hierteglad.

Ja! O Gud! Ja!

Ciapo.

Hvad?

Mascherillo

gør Tegn til ham.

Herregud! bliver han engang reent død, saa bliver jeg ganske umælende?

Ciapo.

Godt! Lad mig nu see, Du fører Dig klogt op,
og ved en fornustig Taushed bliver din Stand værdig.

Mascherillo.

Jeg skal nok tie, naar kun ikke mit Bøsen rø-
ber mig!

Ciapo affides.

Den Stakkel, han bedrøver sig! Det er dog
vel jeg har faaet ham i den Troe, han ikke er
min Søn! (heit) Jeg haaber ogsaa, at Du aldrig
i din Lykkes Stand vil glemme, at jeg har været
Dig en kjærlig Fader, og en lille aarlig Gumpaa
min gamle Alder —

Mascherillo halv heit.

Ja! ja! til Naade! Skræfter har han, og han
har godt af at arbejde! (sriger) Men veed han
hvad, imellem os selv, Kan han nok give mig den
Hre mig tilkommer, og ikke længere kalde mig Du!

Ciapo.

O! den Tid kommer nok! Det veed jeg ellers
ret godt, at Du ikke kan betale mig endnu; men

noft derom; gjør nu dette Kiont færdig! Jeg vil
hen og fee til de andre Dreng. Adieu, unge naa-
dige Herre! Adieu, min værdige Mascherillo!

han gaar.

2.

Mascherillo.

Gjør nu det Kiont færdigt! Ja! det har han
godt ved at ſige, det er hans Element! Jeg for min
Deel kan ikke nægte, at jeg jo bærer en inderlig
Foragt for dette gemene Haandværk; især nu, da
jeg kiender min rigtige Byrd! Mine Arme ſynke
under denne uværdige Forretning! Jeg vil lade det
ligge til der kommer en Gartnerdreng, og derimod
foretage mig et ganſke andet Arbeide, ſom jeg har
ſaaet i Hovedet, efterſom den unge Signora og
Oberſten, min Broder, ſiger min Fader, Gartneren
vilde jeg ſige, begge to har tillagt mig poetiſt Ge-
nie; jeg har derfor opreift dette Alter for Hymen,
hvor to Hjerter ſkal brænde i Transperent, og i
et Vers underneden vil jeg — Ja! det kommer nu

an paa Nimene! (tager et Stykke Pergament frem, lægger sig paa det ene Knæ, Pergamentet paa det andet, og begynder at skrive) Oh! der kommer nogen, nu maae eg igien for ikke at røbe mig tage fat paa de lumpne Blomster. (Han beskæftiger sig med Blomsterne, og drager sig alt meer og meer ud af Lyshuset).

3.

Mascherilo. Generalen.

Generalen.

Jeg kan ikke blive flog paa min Søn; og den naadige Fyrste kaster mig i Naade nogle Hævedes Blik til, som — Jeg bliver ikke rolig før Allichino har gjort Ende paa Gagen; men han er ingensteds at see! (seer sig rundt om).

Mascherillo

som hele Tiden har bukket, altsom Generalen hændes. sesviis har nærmet sig ham; assides.

A! det er jo min Fader! siger min Fader! Hiertet hopper i Livet paa mig af Glæde! Jeg er ganske rørt! Aa! gid jeg havde et Speil at

jeg kunde sammenligne vore Ansigtstræk! Han vil slet ikke see paa mig, (vokker) jo! nu seer han paa mig!

Generalen til ham.

Hør, min Kiære!

Mascherillo.

Ja, min allerbeste, Kiæreste General!

Generalen forbauset.

Hvad er Du for en Person?

Mascherillo.

Jeg! Ih, for Pokker! det veed Deres Excel-
lence nok! Jeg er den Søn, som Gartneren Ciapo,
jeg er Gartneren Ciapos Søn!

Generalen affides.

Den Slyngel! jeg kan ikke sige andet; men
jeg maae holde gode Miner! (heit) Ja saa! (fortroes-
tig) Hør, min Ven! et Ord!

Mascherillo (affides.)

Åh! Nu vil han selv opdage sig for mig!
(heit) Hvad behager?

Generalen.

Taler Du ikke med Arlichino?

Mascherillo affides.

See kun! For den fordømte Nar maae alle faderlige Golelser sættes tilside! (hoit) Naar Deres Excellence befaler.

Generalen.

Gaa siig ham fra mig, at jeg har sendt Dig til ham, for at lade ham vide, det haster.

Mascherillo affides.

Hvad mon det vil sige? — (hoit) Skal jeg ikke forklare ham det tydeligere?

Generalen.

Det er tydeligt nok, naar Du siger det; jeg kan ikke sige andet! Ei! der er alt Marchesen!

gaaer ham imøde. Mascherillo gaaer ind i Lyshuset og beskæftiger sig med sine Vers, men, hvergang man kaster Pinene til ham, med Blomsterne.

4.

Generalen. Castelnovo. Mas,
 herillo. strax efter Gyrsten.

Castelnovo.

Igien allene General! De forlader Deres Ven-
 ner og søger Eensomhed! Oprigtig! staaer Par-
 tiet mellem vore Børn Dem ikke an?

Generalen.

Jo! sandt for Gud gjør det saa, Marchese!
 men —

Castelnovo.

Men —

Generalen.

Enhver har sin Plage; jeg kan ikke sige an-
 det! Hør: De kunde lette en Steen fra mit Hjer-
 te, lov De mig, det skal staae urokkeligt, hvad der
 endogsaa monne hænde!

Castelnovo.

Al mit ganske Hjerter! Men hvad skulde —

Fyrsten

kommer hurtig ind.

Marchese! General! Hvor har De gjort af min Brud? Medens jeg talte med Signora er hun forsvunden! Vor fyrstelige Giest er heller ikke at faae Die paa; De havde lovet mig, Marchese! altid at holde ham med Selvfab!

Castelnuovo.

Det har Signora paataget sig; jeg har tusind de Ting at tage vare—hans Ankomst og Bryllupsfesten! Men vær De oprigtigere end Deres Fader, Oberst! Siig mig: er der noget paa Jærde? Jeg har endnu i dette Dieblif maattet love ham, at intet skulde forstyrre vor Contrakt!

Fyrsten

seer stift paa Generalen.

Har De taget det Lofte? General!

Castelnuovo.

Forundrer det ogsaa Dem?

Fyrsten.

Generalen er ængstligere for min Lykke, end

han behøver! Hvad mener De Tyrsten vilde sige, naar han vidste Deres Mistroe gif saavidt?

Generalen.

Min naadigste Tyrste vilde undskyldte en Faders Kierlighed og Frygt for sin Sons Opførsel. Han vilde — Ak! jeg veed ikke hvad han vil, jeg kan ikke sige andet! (gaaer).

Castelnuovo affides.

Sin Sons Opførsel! — (hoit) Kom, San Albano! lad os ikke give slip paa Deres Fader, førend vi veed alt, hvad der ængster ham! (gaaer.)

Tyrsten.

Jeg følger Signor! Ypperligt! der seer jeg Mascherillo! Jeg maae have holdt Die med San Albano; jeg gad vide hvad den Herre har i Sindet at foretage! Signor Gartner!

Mascherillo

der har arbejdet flittig paa sine Vers, springer ud af Løsthuset.

Ah! Signor Brudgom! (affides.) Naar jeg

tænker paa det er min Broder, koster det mig
 Noie ikke at falde ham om Halsen.

Syrsten.

De Talenter han i Dag har røbet, min Ven!
 har ladet mig opdage hos ham en riig Guldmine
 af Genie.

Mascherillo.

Alt for megen Ære! See her, Signor! har
 jeg endnu større Foretagende for: et Alter —

Syrsten.

For mig?

Mascherillo.

For alle ægtefabelige Dyder: gienfædig Over-
 bærelse, Taalmodighed, Oekonomie, fornuftig Om-
 gang og Taalmodighed.

Syrsten.

Øpperligt! Han er et opvakt Hoved! Jeg seer
 jeg henvender mig til den rette.

Mascherillo.

Befael! Deres Tillid hædrer mig, og jeg haaber,
 vi snart skal komme paa en endnu fortroeligere God.

Fyrsten.
 Vi ere det alt! Jeg vil derfor ogsaa betroe ham en Sag af Vigtighed: vil han ikke jo fer jo heller søge Arlichino op, og bede ham komme til mig paa mit Børelse. Jeg skal have ham i Erin-
 dring (gaaer.)

Mascherillo

tier nogle Diebstikke, ganske forstenet.

Ja saa! Var det, det altsammen? Den for-
 bandede Nar! Alle vil de have fat paa ham; jeg
 gjør en Eed paa, jeg svarer ikke mere, naar man
 nævner det Navn; mens jeg fremsætter mine store
 Ideer, sysselsætter han sig kun med den smagløse
 Nar! Men hie kun: min Tid kommer nok, min
 Tid kommer nok! (Knæler og skrider.)

5.

Mascherillo. Isaura.

Isaura.

Endelig ere de borte. Min Gud! Hvor jeg er
 i en Angest! Om Fyrstens Soldater komme og op-

dage Giorillo, før jeg faaer advaret ham! Hvor
 fan han dog være? Mascherillo har engang baaret
 sig dumt ad, men han er let at narre! Jeg maae
 have det! Lille Mascherillo!

Mascherillo.

Naadige Signora! (affides) Hvor hun seer milde
 til mig fra i Morges af!

Isaura.

Siden jeg seer ham, maae jeg endnu engang
 takke ham for hans smukke Foræring!

Mascherillo.

Smaaeting, Signora! Tillad mig heller at giø-
 re Dem opmærksom paa, hvad mine svage Talens-
 ter i mit Ansigtets Sveed og med megen Glid at-
 ter har frembragt!

Isaura.

Siden, min Kære! Har han ikke seet Arlichino?

Mascherillo stød.

Nei! (sagte.) Hun med, jeg svarer ikke, før bris-
 ster jeg af Harme.

Isaura.

Han kunde nok gjøre mig den Tjeneste, at lade mig ham op.

Mascherillo.

Forlad mig Signora! Min Tid er alt for kostbar, til at jeg skulde spille den paa at løbe i en saadan Karls plumpe Godspor.

Isaura.

Men naar han nu gjør mig en Tjeneste? lille Mascherill!

Mascherillo.

Åh! Naadige Signora! al min Glid og Glæben er kun til Deres Tjeneste. Behag blot at betragte dette Transperent og høre disse endnu uslede Vers.

Isaura affides.

Jeg faaer vel holde ham i god Lune! (hejt) Nu da lille Mascherill!

Mascherillo

paa Knæ ved Siden af Alteret, begynder at læse; hun

staaer ved Siden af ham, saaledes at hun kiuler ham for dem, som komme fra den anden Side.

“O! Ægteskab! Dig hylde vi!”

Oh! Signora! der kan jeg ikke læse, hvad jeg har skrevet, men bie lidt; jeg kommer nok ud af det!

6.

Isaura. Mascherillo. Arlichino.

Arlichino

Kommer ind i Tanker, for sig selv.

Min Plan er færdig. Obersten har givet sig ud for Hyrsten; det Indfald var Guld værd! (bliver Isaura vaer). Nu, Kierlighed være lovet! der er hun! (seer sig om) Og ikke en Siel i Nærheden! (styrer hen til hende) Bedste, elskede! (Isaura viger forskrækket til Sids, og peger paa Mascherillo. Arlichino fatter sig pludselig og omfavner Mascherillo.) Bedste, elskede Mascherill! Min Dreng!

Mascherillo.

O! Ægteskab Dig — Gaa, Fanden i Bولد
Der kommer Narren og forstyrrel det!

Arlichino.

Toærtimod; det er mig, der fuldbyrder det; ikke sandt? Signora!

Mascherillo

fortrydelig, tager Isaura ved Armen.

O! Signora! Hør ikke paa hans Narrestreger! Jeg skal underholde Dem paa en fornuftig Maade med mere alvorlige Materier; hør bare O Hgteskab! Dig hylde —

Arlichino

vrænger efter ham.

Giem dine Vers til Festen, lille Mascherillo! Jeg har langt vigtigere Ting for, hvortil vi end ogsaa behøve din Hielp —

Mascherillo.

Vigtigere Ting end Regler for et lykkeligt Hgteskab? Snak!

Isaura

sagte til Arlichino.

Jeg er i en dødelig Angest.

Arlichino.

Havist! Arlichinos Bryllup! Signora! Hjælp
 De mig at bevæge Mascherillo til at tage Deel i
 vor Comedie i Aften. (affides til Isaura) Vær uden
 Frygt, og forstaae et halvt Ord.

Mascherillo.

Hvad? Det bliver der ikke noget af! Han vil
 nok have mig til at være Nar med!

Arlichino.

Vist ikke! Du skal kun være den, der bliver
 narret! Seer De, Signora! det er ganske nødvendigt,
 at Bruden maae bortføres af Arlichino.

Mascherillo.

Af ham? Det gad jeg seet paa!

Isaura.

Og hvorhen? De ville sikkert blive grebne!

Mascherillo.

Lad dem det Signora! Det er just Loier!
 Det er tilpas for det Paa, som trodser alle borger-
 lige Love og Sædvaner.

Arlichino,

Frygt ikke, Signora! Arlichino har lagt sin Plan; men dertil behøves en tredje Person; nu mager Hændelsen det saaledes, at der paa Bryllupsdagen kommer ganske uventet en fornem Giest; for Exempel —

Isaura giættende.

En Fyrste!

Arlichino.

Rigtig, en Fyrste! (vender sig til Mascherillo.
Og ham kunde Du vel hielpe os med, lille Mascherillo?

Mascherillo.

Jeg? Det var endda noget! (affides) Saa fik jeg dog en Leilighed til at lægge det Bøsen, som det nu koster mig nok at undertvinge, for Dagen.

Isaura hastig.

Fra hvem Arlichino er rømt, savnet, og i Fare for at blive grebet af de udsendte Soldater endnu før Brylluppet.

Arlichino affided.

Au for Diæblen! (høit) Ypperligt! Denne Fars
re foreger hans Hurtighed og Snildhed; og fore
enet med den Opdagelse han har gjort om sin vire
felige Stand —

Isaura.

Sin Stand?

Arlichino.

Ja! Signora! Det skal altsammen blive nøie
ere udviklet. Alting lykkes, saafremt han under
støttes tilbørlig af den Rolle, Bruden maae paa
tage sig!

Isaura.

Naar den kun ikke er for vanskelig!

Arlichino.

Hun gaaer til Fyrsten; — vi kan gjøre en lille
Prøve strax! Mascherillo spiller med! Ikke sandt,
Signora! De overtaler ham nok?

Isaura.

Han har i Dag røbet saamange Talenter, at
jeg ikke tvivler paa, han jo vil kunde staae os bi!

Mascherillo.

Alt for megen Ære, Signora! Men tillad —
min Stand! Ja ja — lee kun ikke, og Anstændig-
heden tillader ikke —

Arlichino.

St! Vær stille og giv Agt! Bruden opdager
Fyrsten, at hun ikke kan udstaae den Mand hun
er bestemt til, og beder ham redde sig; Fyrsten,
som er en galent Herre og en stor Ynder af det
smukke Køn — Ikke sandt Mascherillo! den Rolle
vil Du nok kunde spille?

Mascherillo.

O ja, ja! Saavidt en anstændig Tænkemaade
og dydige Principer tillader — aa ja!

Arlichino.

Fyrsten beslutter naturligviis, efter hendes Æn-
ske, at føre hende til et Kloster; for ikke at blive
røbet, betroer han denne Forretning til Arlichino,
som er alles Fortroelige, giver ham et sikkert Pas,
og de Elskede reise lykkelig bort, under hans egen
høie Varetægt.

Mascherillo

som har hørt andægtig til,
Men naar de nu komme bort, hvor blive de
saa af?

Arlichino.

Ja! det vil ogsaa de andre spørge om! O!
Du skal see, skøndt Du spiller med, skal Du bliv
de ligesaa forundret som hele Resten. O! Signo-
ra! Mascherillo vil giøre det ypperligt!

Isaura.

Upaatvibelig! Og han vil ikke lade mig bede
sig forgiæves —

Arlichino.

Naar saa Comedien er til Ende vil hele Sels-
kabet falde i Staver over dine Vers!

Isaura.

Om dog neppe vil blive mig saa fiære, som
det han alt i Dag har digtet til mig, skønt i de
smukkeste Blomster! (Mascherillo bukter hele Tiden.)

Arlichino.

Hvad Fanden? — Saa han har alt bærer Signora med et Vers? den Ufel!

Mascherillo

Hurtig, lader som han ikke hørte det.

— J Sandhed Signora! Deres Berømmelse er min Stoltshed; og for end ydermere at fortjene den, vil jeg giøre alt hvad De behager! (sornem til Arlichino.) Det er sandt, Arlichino! Alle Menneſter vil tale med ham; Oberſten i ſine Børelſer og Generalen lader ham vide, at det haſter!

Arlichino.

Du kan ſige Generalen; at jeg, for Coel gaaer ned, ſkal lade Dig vide Udfaldet!

Mascherillo.

Mig! Kommer jeg i Hemmeligheden med? Om Forladſe, Signora! at jeg i Deres Nærværelſe —

Arlichino.

Ja viſt! Altid bliver klart for Dig ſaa den Tid af! Spørg ham kun.

Mascherillo affides.

O! Han veed vist ogsaa jeg er min Faders
Søn! Jeg vil med en passende Nedladelse see til
jeg kan fritte ham ud! (høit) Kom Arlichino! Jeg
anbefaler mig, Signora! Tillad mig i et Kys paa
Deres deilige Haand, forud at hofte Belønningen—
(i det han vil kysse hende paa Haanden, slaaer Arlichino, som
har seet ud af Siden til, ham med Bræven over sin Haand.)

Arlichino.

For dit smukke Vers? Der har Du den!

Mascherillo friger.

Au, au! Du Morder! Du Nar! Han har
Knust min Haand! Au, au!— (løber ud.)

Arlichino.

Fyrsten kommer i Alleen! Mascherillos Brø-
len bringer ham her hid. Vær ved godt Mod,
min Isaura! Kierlighed og List maae vinde!
springer ud.

Isaura.

Af Fiorillo! det gielder Dig! Jeg vover alt!
(seer ud) Ja! Det er ham! Mit Hjerte banker; i

Sandhed! min Angest og mit Had til San Albano er i det mindste ingen List.

hun har nærmet sig Bytthuset, men bliver i Udgangen af det.

7.

Isaura. San Albano.

San Albano.

Signora! Jeg hørte et Skrig!

Isaura.

Nogle af Folkene, der spøjte; de ere overgionne i Dag naadigste Fyrste!

San Albano.

Hvor jeg dog er lykkelig, at det gav mig Anledning til at see Dem et Dieblisk ene; jeg har ikke fundet nærme mig til Dem. førend strax alle Slotets Ører bleve opmærksomme!

Isaura.

Man frygtede maaskee for, jeg vilde tage min Tilflugt til den ædle Aand, som lyser i Deres Ansigt, naadigste Fyrste!

San Albano med Ild.

En Tilflugt? Og den skulde De behøve, Signora? (affides) Skulde hun ikke kunne lide ham? Hvilken heldig Opdagelse!

Isaura.

Og med hvad Dine vilde min naadigste Herre ansee en uhykkelig Skabnings Aabenhiertighed, som i hans fyrstelige Anseelse seer den eneste Skytse engel, der var i Stand til at redde hende?

San Albano.

Hvordan Signora! De er uhykkelig? Tael! Vær vis paa min Deeltagelse og virksomste Hielp.

Isaura.

Deres første Ord i Dag, hvori De saa treffende viste mig min Stilling, gav mig strax en Lidelid til Dem —

San Albano.

Som jeg aldrig skal svige! Med eet Ord: De elsker ikke Deres Brudgom?

Isaura.

Jeg hader ham! hans Anmasselse og Paa-
trængenhed er uden Grændser! Han stoler paa
min Faders ubøielige Villie og min Asmagt! Om
faae Timer er jeg hans, hvis ikke Himlen, under
Deres ædelmodige Beskyttelse lader mig finde et
Kloster.

San Albano.

Et Kloster! Vilde De da for evig lukke Deres
Hjerte for Kierlighed? Skulde det ikke allerede have
aenket den Lykke, det i sin Angest synes at ville
give Slip paa?

Isaura.

Naadigste Herre! jeg ønsker kun at reddes og
at reddes af Dem! En Flugt under Deres Bes-
kyttelse sikker mig for enhver Fare!

San Albano.

Deilige Isaura! vær uden Frygt! Reddes skal
De, det er kun Maaden — (sefter et Øieblikks Betænk-
ning, raar.) Hvorfor et Kloster, hvorfor Flugt? Sig:

nora! Lad et Spørgsmaal, som er ærlig meent
ikke forfærde Dem: Kunde De elske mig?

Isaura
yderst forkræffet.

Dem, naadigste Herre?

San Albano.

Hemmelighed for Hemmelighed, Signora! Jeg
kom hertil for at besidde Dem; for at rive Dem
ud af en Brudgoms Arme, hvis Fremgangsmaade
neppe er Deres Kierlighed værd; og for at høre
Deres Dom ligger jeg for Deres Fodder!

han knæler; de ere halv inde i Lysthuser.

Isaura.

Naadigste Herre! De forfærder mig! (affides)
Min Gud han er i Stand til selv at ville føre
mig bort!

San Albano.

Deilige Isaura! Kun et Ord, et Blik! Det
vil forandre mit hele Væsen, og give mig Mod til
at love alting for Dem.

8.

Isaura. San Albano. Signora
Olivia.

Signora Olivia

som har nærmet sig og seet sig omkring, staar lige bag
ved dem ved Byghuset, hoster.

Hm! Hm! Naadigste Herre! I Sandhed —

Isaura! Jeg har søgt Dig hele Haugen rundt, og
mindst formodede jeg vor naadigste Gyrste — (hurs
tig og med Myndighed.) Signora! Det er paa Tiden
at gaae til Toilettet.

San Albano

som har reist sig, affides.

Kunde jeg vinde hende, var Seieren min!
(hoit) Signora! De kommer ret beleiligt!

Signora Olivia.

Beleiligt? Naadigste Gyrste! Det tvivler jeg paa!
Jeg troer næsten efter alt, hvad jeg seer, vi have
megen Grund til at frygte Dem!

San Albano.

Aldeles ikke! Jeg elsker Deres Datter! Og i

dette Dieblig, da jeg tør smigre mig med, hun i det mindste ikke hader mig, lægger jeg med Stolthed min Lidenstaaelse for Dagen!

Isaura affides.

Min Gud! jeg er forraadt! (omfavner sin Moder hæftig.) O! min Moder! (iler ud, Signora seer forundret efter hende).

Signora Olivia.

Naadigste Herre! De sætter mig i en Forbauselse —

San Albano.

Signora! Jeg vender mig til Dem med Tilbedelse! Jeg smigrer mig med baade Deres Forstand og Deres moderlige Bønhjerte vil tale for mig!

Signora Olivia.

Hvordan kan min Fyrste haabe, jeg vilde være Medvidder i en Kierlighedsforstaaelse med mit eget Barn! En Fortroelighed, som paa den ene Side er ligesaa vanærende for mig, som den, paa den anden, nødvendig maa smigre mig.

San Albano.

De misforstaaer mig, Signora! Deres Datters
 Hre ligger mig meer paa Hjertet, end De troer.
 De har samtykket i hendes Forbindelse, med en
 Mand, som hun affkyer!

Signora Olivia

forundret.

Affkyer?

San Albano.

Com ved sin letsindige paatrængende Opforsel
 selv har lukket hendes Hjerte for evig for sig!

Signora Olivia.

Alt det veed jeg slet ikke!

San Albano.

Hun har selv sagt mig det.

Signora Olivia.

Gelv? Det maae jeg sige! (affides) Min Gud!
 Det er virkelig et farligt Menneffe.

San Albano.

Jeg elsker hende; min Haand er frie! Jeg har

ingen Slægtninger, som beherske min Villie, og i Alder og Væ kan Deres Familie staae ved Siden af min! Signora! Vilde De værdiges at stænke mig Deres moderlige Samtykke!

Signora Olivia.

Jeg forundres alt mere og mere, naadigste Herre! Er alt dette en Drøm?

San Albano.

Skulde det vel være Dem imod, Signora! at see Deres Datter som min Gemalinde, dele mine Rettigheder og Besiddelser, og ved min Side vinde hendes Underdaneres Kierlighed?

Signora Olivia.

Det er Deres Alvor? min Fyrste!

San Albano.

Guldkommen! Troe mig det er ingen Glybegrille, Signora! Den Tanke at besidde Deres Datter, har alt længe rodfæstet sig i mit Hierte! Hvor vilde jeg være lykkelig, om jeg ved Deres Bistand kunde rive hende ud af en Medbeilers Arme, der vil tiltrødse sig en Seier, han ikke veed at sætte

Priis paa. Signora! Gæst ikke Troe til en Mands Ord, der har anet min Kierlighed, og føler hvem jeg er.

Signora Olivia affides.

Hvilken uformodentlig Lykke! (heit) Virkelig naadigste Herre! De lærer mig at see San Albanos Opsørsel fra en ganske anden Synspunkt, men betænk, om faae Timer skulde Brylluppet gaae for sig!

San Albano.

Den nye Brudgom er jo tilstæde. Signora! Sørg De alene for Marchesens Samtykke! Skulde han ikke ogsaa gierne see sin Datter lykkelig ved Kierlighed? Lad ham ikke frygte for at bryde sit Ord: jeg skulde tage meget Feil, om Generalen ikke i sit Hjerte heller seer Deres Datter i mine Arme end i en Brudgoms, hvis fremsfusende Opsørsel, han selv er misfornøiet med.

Signora Olivia.

Min Gjæst! De veed at giøre mig denne Dag saa indlysende, at jeg næsten vakler, men tillad

mig, at forestille Dem Deres Stand! De vil nedlade Dem til en rigtig nok gammel og riig Familie, men som lever langt fra Hoffets Glands og vil opvække tusinde Misundere; vi maatte forlade dette fiære rolige Opholdssted, hvor ingen Cabaler forstyrre vor stille Kteds, for en glimrende Bane, som efter saa mange Aars Graværelse er os saa godt som nye.

San Albana.

Jeg har betænkt alt! De tier, Signora! Kan De endnu mistænke mine redelige Hensigter?

Signora Olivia.

Nu indseer jeg ret godt, at hvad man med en saa dyb Plan har forebragt mig om Dem, kun var en ussel List!

San Albano.

Kysser hendes Haand.

Saa vil De ikke heller længer nægte mig Deres moderlige Velsignelse?

Signora Olivia.

Nei! Min Fyrste! Deres saa smigrende Naade!

har bemægtiget sig mit Hierte endnu før jeg selv vidste det; men De indseer selv, der er ikke et Øie, Blik at opsætte. Lad os begge gaae til min Gemaal! Den listige San Albano! Jeg mærkede rigtig nok, han gjorde min Datter lidt for meget af det; men, naadigste Herre! De har aabnet mit Blik for al den Ulykke, der forestod hende.

San Albano.

O! Signora! Hvilken lykkelig Bending har De givet min Stilling!

9.

Signora Olivia. San Albano. Fyrsten. Castelnovo. Generalen.

Castelnovo.

Der er de! Naadigste Herre! Jeg har søgt Dem overalt for at gjøre Dem min Opvartning!

San Albano.

Og vi havde just nu i Sinde, at lede Dem op.

Fyrsten
affides til Signora Olivia.

Jeg takker Dem, min naadige Moder! for
den Omhyggelighed, hvormed De vaager over Fyr-
sten! Jeg var i Sandhed ganske frygtsom for min
Brud! Siig mig hvor er hun?

Signora Olivia
hejt og foldt.

Deres Brud? Signor! Min Datter er i sine
Værelser; og jeg haaber de vil beskiærme hende
for alt for paatrængende Elskere.

Fyrsten til hende.

Oppeilgt!

Generalen.

Jeg troer vi har gaaet Haugen tre Gange
rundt, Signora! Det er i Sandhed en deilig Bes-
siddelse; jeg kan ikke sige andet! (affides) Naar jeg
kun seer Dem sammen saa sveder jeg.

Castelnuovo.

Jeg frygter imidlertid dog for at Tiden skal
falde min naadigste Herre lang.

San Albano.

Langt fra! Signora har skænket mig saa megen Deeltagelse, at jeg næsten frygter for den skal blive for kort.

Signora Olivia.

Nei! Naadigste Herre! den er endnu tilstrækkelig, til at forebygge et Skridt, som ville koste os alle vor Roelighed.

Fyrsten affides.

Eskulde jeg være opdaget?

Castelnuovo.

Hvad mener De? Signora!

Generalen.

Puh! Det er en Heede, som i Hundedagene, jeg kan ikke sige andet!

Signora Olivia.

Za! Marchese! jeg har gjort en Opdagelse, som vil have høist betydelige Følger, og som (til Fyrsten) Obersten burde have forekommet.

Fyrsten.

Jeg? Signora! (affides) Jeg er røbet!

Castelnuovo.

Zael, Signora! Jeg staaer paa Bløder.

Signora Olivia.

Min Datter har i Fortroelighed tilstaaet mig, at hun ikke kan elske Hr. Obersten, at hans tilidsfulde Væsen mishager hende, og at en Forbindelse med ham vilde giøre hende grændsesløs ulykkelig! Hun har besvoret mig at redde hende, og jeg har lovet det; mit Barns Vel nægter mig at give mit Samtykke til denne Forening.

Generalen.

Jeg er i den yderste Forbauselse!

Fyrsten.

Jeg ogsaa! (affides) Skulde det være sandt?

Mit Blod kaager!

Castelnuovo.

Min Gud! veed hun da ikke at — General!

Vær De roelig! Veed I da ikke jeg har givet mit Ord?

San Albano.

Tillad mig at sige Dem, Deres Brede er uretsfærdig, Marchese! De har givet Deres Ord; men har De nogensinde spurgt om Deres Datters?

Castelnuovo

forundret.

Naadigste Herre!

Fyrsten

alvorlig og betyndende.

Min naadigste Fyrste synes at have forglemte at ethvert Heres Ord er helligt; Jeg har Marchesens og Generalens.

San Albano.

Jeg bryder aldrig mit! Men kan det ikke holdes med Herre, tager jeg min Tilflugt til deres Vedelsmodighed, som kan give mig det tilbage!

Signora Olivia.

Og desuden! (hastig) Nei! jeg kan ikke fortie det længere! Vor naadigste Fyrste selv elsker vor Datter, han har tilstaaet hende sin Kierlighed —

Fyrsten.

Hvordan?

Castelnuovo.

O! Signora!

Signora Olivia.

Og han er bered til endnu i Aften at formæle sig med hende, erklære hende for sit Lands Beherskerinde, dele alle sine Rettigheder med hende, og gjøre os til de lykkeligste Forældre i det hele Land!

Fyrsten

affides, smilende.

Hm! Han vinder, men tøbet er jeg ikke.

Castelnuovo.

Naadigste Herre! Hvor overraskende og smigrende end dette Forslag er, min Datter er alt for mange Aar siden Oberst Can Albanos forlovede Brud.

Generalen affides.

Gid hun var Gandens, jeg kan ikke sige andet!

Fyrsten.

O! nu seer jeg den hele Sammenhæng: min

naadigste Fyrste vil med dette haarde Spøg straffe mig for mine uforsigtige Ytringer! Hans Alvor kan det ikke være! Hans Huses Glands tilstøder ham ikke en Forbindelse, som hvor ærefuld den end er, dog er under hans Stand!

San Albano.

Og vilde Fyrsten vel nedlade sig til et Spøg, som satte en æret Families No og en Datters Lykke paa Epil! Et Forsøg paa at vinde hendes Kierlighed, uden at attraae hendes Haand, vilde være en Beskæmmelse. (fatter sig) Forlad min Varme! Den Priis, vi begge burdere saa høit maae undskyldes, om jeg et Dieblis glemte den Fornægtelse af mig selv, som vor Stilling maaskee synes at fordrer.

Fyrsten affides.

Jeg takker! (til Signora) Og De er ogsaa imod mig? Signora! De som nyelig forsikrede mig om Deres Hengivenhed.

Signora Olivia.

Jeg havde da ikke havt Leilighed til at sam-

menligne Dem med Fortienester, som De vist selv
maae erkiende, siden De gjorde Dem Umage for
at fordunkle Dem.

Fyrsten.

Signora! De kiender mig ikke; det er godt
at høre! Nuvel General! Saa tager jeg min Til-
flugt til Dem: vælg De imellem os. Jeg lover
ganske at underkaste mig den Dom, De behager
at affige.

Generalen.

Jeg? (nærmer sig sin Son) Naadigste Herre!
(sagte) Det bliver min Død, Du Elmygel!

Castelnuovo.

Vel! General! jeg overlader alting til Dem!
De har mit Ord og det staaer fast, til De selv løs-
ser det; Jeg kan ikke gjøre mere.

San Albano

affides til Generalen.

Min Fader! Et Diebliks Mod, saa har vi
vundet.

Fyrsten.

General! Glem ikke Deres og Deres Søns
Lykke.

Signora Olivia.

Alles Eliebne hænger af Deres Mund! Vær
selvstændig og ædelmodig!

Generalen.

Castelnuovo! Signora! Naadigste Fyrste! Hvad
befaler? Jeg er i en gruelig Forlegenhed, i et ind-
vortes Optror, i en haard Kamp, Gud hielp mig!
men min Fyrste vil ikke fordømme mig, fordi tvært-
imod min Hensigt min Fyrstes Uforstammenhed,
hvad jeg vilde sige — ak! min egen Tunge nægter
mig sin Bistand! (affides.) Hvordan kommer jeg ud
af denne Knibe? (høit) Marchese! Giv mig Deres
Arm! Det bliver fort for mine Dine! Den forbans-
dede Gigt stiger mig i Hovedet! (tører Taarene af)
Urgrelse og Bekymring lægger mig i Graven!
(affides.) Ak! det er ingen Løgn; jeg kan ikke sige
andet

Castelnuovo

tager ham under Armen.

Gat Dem! De er i en frygtelig Bevægelse!

Først en affides.

Han er bragt til det yderste! Alting bliver opdaget, hvis jeg viger fra hans Side. (høit) Tillad mig at følge Dem min Fader, og tilgiv den Forlegenhed jeg mod min Villie maa sætte Dem i.

tager ham under den anden Arm.

San Albano.

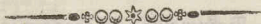
Kunde jeg kun komme til at tale alene med ham.

Signora Olivia

i det hun byder ham Armen.

Vær ikke nedslaaet, naadigste Herre! De har ganske indtaget mig for Dem; og imellem os sagt, med Moderen paa sin Side er Bruden alt bundet.

de gaar.

Fjerde Optog.

Isaurs Cabinet.

I.

Isaura ene.

Endelig er jeg dog et Dieblisk frie. Min Mo,
 der quæler mig med Tyrsten, min Fader med San
 Albano! O! Giorillo! Du var saa sikker! Jeg seer
 ingen Redning. (betænker sig) Der er intet Valg!
 Jeg maae vove alt for at lade ham det vide!
 (gaaer til Bordet og sætter sig til at skrive) Min Haand
 skielver! (medens hun skriver) Treffer jeg nu kun Mas,
 herillo for at besørge det. Der vil ingen List mer
 re falde mig ind; vel, jeg vil stole ligestrem paa
 hans Trofskab!

2.

Isaura. Tyrsten.

Tyrsten

sniger sig sagte ind.

Det lykkedes! (lukker Døren i) Hun skriver.

Isaura

mærker ham, springer forskrækket op, kroller Papiret sammen, kaster sit Tørklæde over det, og gaaer frem.

Min Gud! Oberst! De kommer herind?

Gyrfsten.

De burde billig betage mig Modet dertil, Signora! som i Dag har givet mig en Prøve paa al Deres Kions Overlegenhed; medens Deres søde Smil vugger mig i Haabets Arme, glemmer De reent Deres stakkels Elsker, hvis stille Lue maae blegne i Gyrfstekronens Glænde.

Isaura.

Deres Bebreidelse, Signor!

Gyrfsten.

Maae være Dem ligegyldig, thi De affryer mig jo; lad blot Deres egen Mund overtøye mig derom; det skal være den sidste Øttring af min Paatrængenhed.

Isaura.

De spoter mig, Oberst! maaſkee burde De snare ere ynke mig.

Fyrsten.

Og advare Dem! thi den Glands, som nu fortryller Dem, kan meget hurtigt forvandles til Mørke, eller, deilige Isaura! skulde maaskee den naadige Fyrstes Nedladelse, og hans ædle Manerer med eet have rørt det lille Hjerter? Signora! Jeg kan ogsaa være ædelmodig! Det koster mig kun et Ord til Generalen, og De har hans Samtykke, som man hidindtil forgiæves har søgt at aflokke ham. Vel! jeg gaaer; (pathetisk) De vil for silde erfare, hvilket Hjerter De har opofret!

vil gaae.

Isaura hastig.

For Guds Skyld! (fatter sig) Hvor De qvæler mig, Oberst!

Fyrsten vender om.

Hvad? De yttrede en Angest! — O! Signora! De kunde endnu sætte mig i meget godt Lune, hvis maaskee Tilstaelsen af Deres Kierlighed til Fyrsten, blot var et lille moderligt Paasund!

U 2

Isaura forundret.

Tilstaaelsen af min Kierlighed!

Fyrsten.

Ypperligt! De elsker ham ikke? Vidste jeg kun om mit Billed ikke sad lidt fastere i Deres Bryst end hans?

Isaura.

Vidste De, hvor De ængster mig, Oberst! Jeg tilstod ham min Ulykke, det er sandt.

Fyrsten sukker.

O! min Afsteed! Vel, jeg maae finde mig deri, og jeg vil det ogsaa, naar De kun tillige vil give ham sin. (seer vist paa hende). Men, paa min Tre! De søger forgæves at tvinge Deres Laarer; min Gud! skulde en Lvang fra Deres Moders Side —

Isaura

nærmer sig Bordet, ængstlig.

Jeg kan ikke svare Dem!

Fyrsten hæftig.

Lvang? Død og Helvede! og han talte i en Skolemestertone! Godt, godt! — (han vil gribe hendes Haand). Signora! Oprigtig! Har De Gudhed for

ham? Hvis ikke, — De skal aldrig blive hans; det sværger jeg Dem til, om jeg end med Magt skulle føre Dem herfra!

Isaura
som har grebet Tørklædet, og med det Brevet, halv affæd.

Min Gud! Han ogsaa! Jeg er den ulukkeligste Skabning paa Jorden, (løber ud, Papiret glider ud af Tørklædet paa Gulvet. Fyrsten tager det op.

3.

Fyrsten ene.

Signora! bliv! De tabte noget; (løber til Døren)
Hun er alt langt borte. Skulle den fyrstelige Titel alene have bestykket Moderen, og San Albano benyttet sig deraf paa det arme Barns Beføstning? Han som fører, hvad man kalder et ædelt Sprog! Jeg var paa Veien til ganske stille at vige ham Pladsen, men denne nye Intrigue, gjør mig det til Pligt at holde et vaagent Øie — men om han endda bedrog mig? For Pokker! Mon dette Papir, som hun syntes at skulle med en Slags

Uengstlighed, ikke skulde give mig nogen Oplysning?
 Lad see! (læser) "Min Elskede!" Det har vi det!
 O! Gruentimmer! Gruentimmer! Hvem kan blive
 flog paa Eder!— "Uagtet Blomsterne i Morges
 vilde have robet os for et mere mistænkeligt Die!"
 Atter noget nyt! See kun til om hun ikke holder
 os begge for Nar! Mig har hun taget ved Næ-
 sen, det er klart; videre: Hm, hm, hm! "Fyrsten
 vil bestrie mig, men Prisen er min Haand! Jeg er
 endnu ulykkeligere end før!" Men hvem kan
 denne Elsker være? Den dumme Mascherillo?
 Umueligt! -- O! der gaaer et Lys op for mig!
 Min forklædte Adjutant! Men hvad kan han have
 i Sinde? Castelnubos Slægt er en af de ældste i
 Landet! O! Signora! Jeg begynder, at forsoner mig
 med Dem, hos Dem er ingen Persons Anseelse!
 Hun er ikke kommet længere — og jeg heller ikke,
 men det er dog altid noget; det maae undersøges
 nøiere! — Afsted til Haugen! Jeg har bedet ham
 passe paa min Bogen, der maae jeg vel finde ham.
 vil gaae men møder

Syrsten. Castelnovo. Generalen.

Mascherillo.

Komme ind efter hinanden.

Castelnovo.

Bliu, Oberst! Deres Fader kommer strax; jeg hørte af min Datter, at De var her, og saa gav jeg ham et Bink. For Ganden! jeg er i Dag som en Fange i mine egne Værelser: Syrsten taber mig ikke af Sigte, og Signora plager mig med sine Bønner. (Generalen kommer ind lænet paa Mascherillo) Kom min Ven! Mascherill! gaae sin Vej! Hvor dan er det med Dem? Behøver De endnu Stok?

Generalen

seer skævt til Mascherillo, halv sagte.

Jeg var tilfreds den Stok var Ganden i Vold, jeg kan ikke sige andet! (lænt til Mascherillo.) Vær sig nu fornuftig ad, viig ikke fra hans Side.

Mascherillo sagte og galant.

Jeg skal give Dem Prøver paa, at jeg er den

Ekkebnæ værd, De har bestemt mig. (Gaaer med mange Complimenter.

Castelnuovo.

See saa! Endelig ere vi da ene, og kan tale uden Forbeholdenhed. Can Albano! Deres Fader har yttret nogen Misfornøielse med Deres Opførsel; men imellem os, jeg kan ikke andet end billige den! De havde Ret i at frygte Tyrsten. At misbruge Giestfriheden til at snige sig ind i en uersfaren Piges Indest, søge at stille hende ved sin Brudgom — Fort: jeg spaaer mig saa intet godt af dette Ægteskab! Jeg veed: det er en letsindig Herre, hvis mindste Sorg er Regjeringen, som han overlader — De har selv sagt General! De har Deres Deel!

Tyrsten affides.

De Uforskammede!

Generalen affides.

Hvad jeg ikke har saa faaer jeg vel, jeg kan ikke sige andet. (høit) Hver Pligt min naadigste Tyrste behager at paalægge mig, opfylder jeg glad

i det sikre Haab, han vil vide at sætte Priis derpaa.

Castelnuovo.

Fyrstens Rang og Magt skal ikke seire over min faste Villie; det har bestandig glædet mig at tænke mig det smukke Beltriguardo mellem min Slægts Besiddelser, og jeg giver ikke Slip paa den Evisgerson, som bringer mig det.

Fyrsten.

Hører De General! De seer hvormeget De har denne Eiendom og Deres Fyrstes Tillid at takke!

Generalen.

Himlen har været mig gunstig. (affides) Det er fordømt med de Talemaader, som har to Mee-ninger, jeg kan ikke sige andet!

Castelnuovo.

Men mod en saa mægtig Fiende maae man møde List med List —

Fyrsten.

Meget sandt Marchese! (affides) De giver mig ret allesammen Lyst til at drille dem.

Castelnuovo

fortroelig og labt, i det han tager dem begge ved Haanden.

Og derfor—Oberst! De maae føre min Datter bort!

Fyrsten lystig.

Jeg føre hende bort? Hvad siger De dertil General?

Castelnuovo

fortroelig.

Eller lade hende føre bort, thi Deres Gravrelse kunde gjøre Opsigt. Seer De, San Albano! først maae De træde tilbage, og Generalen give sit Samtykke. Signora Olivia og Fyrsten berede sig til Brylluppet, naar Timen kommer gaaer jeg ind til Isaura for at hente hende, men i det Sted fører jeg hende lige ned til Haugeporten, hvor jeg hemmelig lader komme en Vogn, sætter hende i den, lader Mascherillo følge med —

Generalen forstønet.

Mascherillo?

Castelnuovo.

Han er dum men troe! Han skal blot følge hende en halv Miils Vei til Belriguardo, hvor Intendanten allerede veed Besked. Jeg gjør Alarm; min Datter er forsbundet; giver at forstaae, hun er flygtet til et Kloster; der bliver intet af Brylluppet i Aften, og Kommer Tid Kommer Raad! Hvad siger De, mine Venner? Nu, General! De tier! Er det Dem heller ikke med?

Generalen.

Aa jo! Aa jo! Jeg har gjort den Eed, aldrig at sige nogen inod i nogen Ting, saa kan jeg ikke gjøre mere! Ak! Gud!

Fyrsten hurtig.

Deres Plan er Guld værd Marchese! Hold kun gode Miner, General! og erindre Dem, hvor lykkelig Marchesen er ved at kunne forene Belriguardo med sine Besiddelser. Kom! Kom! (affides) Hvo

veed om Signora Isaura ikke endnu kommer til at takke mig?

Castelnuovo smilende.

Ja! Kom! Lad os gaae ind og give bort Minde! (De gaae.)

Generalen.

Jeg følger! (affides) Jeg er dødsens, hvis Arlia hino nu ikke bruger sin Dolk i en Hast! Gaa kun de jeg dog med en god Samvittighed gjøre min Sed paa hans Død. (gaaer).

5.

Isaura

kommer ind, saasnart de ere borte.

Den Samtale varede en Evighed! (Iser hen til Bordet). Nei! Ikke her! (seer under det). Min Gud! om De skulde have fundet det? Endnu i dette Dieblis maae jeg søge Giorillo, trods al Fare, i Huset, overalt! Han maae strax bort, med mig, eller uden mig! Gaaer min Fader et Nys derom er det ude med os begge! (løber ud.)

6.

Haugen ved Jernporten.

Arlichino alene.

Det er et forbandet Arbejde, at holde Vagt for andre, naar man trænger til nogen at passe paa for sig selv! Imidlertid har jeg dog brugt Tiden; men Fyrsten har ikke sagt mig et Ord om sin Hensigt! Der gaaer en kold Gysen over mig, naar jeg tænker paa, han kunde faae i Ginde at tage bort i al Stilhed: San Albano var uden Medbeiler, og hele den smukke Plan, som skulde sikre min Flugt, gik overstyr. Jeg veed ikke engang, hvordan det er løbet af; dersom jeg nu ikke havde lagt mig ud med Mascherillo — Ei! ei! Der er han jo! Jeg har Lykken med mig,

7.

Mascherillo. Arlichino.

Mascherillo.

Uagtet jeg i mit Hjerte foragter hans plumpe,

uanstændige Maade at omgaaes mig paa, Arlichino!
 saa har dog hans Excellences Bonner for-
 maaet mig til endnu engang at nærme mig ham;
 thi han sagde til mig: Siig den fordomte Hund!
 det var ham! — at nu gielder det om at skynde sig.

Arlichino.

Tog Du ikke feil, var det ikke Dig?

Mascherillo.

Og Du min Søn, sagde han til mig, viig
 ikke fra hans Side, seerend han har betegnet Dig,
 alt, hvad som ligger mig paa Hjertet! Formodent-
 lig Arlichino! skal han opdage mig noget af Hemme-
 ligheden, som min Fader i denne Tumult ikke selv
 faaer Leilighed til.

Arlichino.

Din Fader?

Mascherillo.

Na! Stil sig ikke saa fremmed an. Siden
 Generalen har betroet ham noget til mig, saa veed

han vel ogsaa han er min Fader! O! jeg veed nok
det er det, han skal opdage for mig!

Arlichino.

Jeg vil ikke nægte mit Brinde til Dig, jo
giver Prover paa hans faderlige Hjerte! Men
hvoraf har Du faaet det at vide?

Mascherillo.

Af min Fader, af Gartneren vilde jeg sige;
han har selv aabenbaret mig, at Generalen under
den strengeste Taushed betroede ham min Opdra-
gelse, da jeg var et lille raat uskyldigt Barn.

Arlichino.

Det er Du jo endnu, min Ven! (affides) Jeg
kommer min Gedsel nærmere, thi hvad ham an-
gaaer er det en Gandens Løgn.

Mascherillo.

Hvad siger han? Sy! Lad ikke en lav Miss
undelse over den Lykke, som vedersfares mig, forles
de ham til at udsætte den for mig. Skynd sig!
Noget maae der være i Giære og det angaaer vist
mig, thi der er en gruelig Alarm paa Slottet.

Ulichino affides.

Alarm paa Slottet? jeg maae derop! Hvor
dan bliver jeg af med ham? (høit) Hør: for die
eget Bedste vil jeg endnu udsætte det en Emule,
men for at berede alting dertil, saa gaae ud i
Lunden, og lad mig vide, naar Du seer en Vogn
med fire Heste dreie ind i det tykke Skrat!

Mascherillo.

Hvad? Angaaer det mig? Jeg skal dog vel
ikke fiere herfra i min egen Equipage? O! Hvor
jeg bliver lykkelig, uudsigellig lykkelig!

Ulichino.

Din Equipage! Ja, det sørger han nok for,
som henter Dig!

Mascherillo.

Hvem skal hente mig?

Ulichino.

O! En fornem Mand, kan Du troe, som
maaе takke mig for, han kan modtage Dig saa
snart, med en Equipage, hurtig som Lynilden, og

mange Tienere i ildrødt Eiberie med soovlgule
Snorer.

Mascherillo.

Rødt og guult, det er Moden! O! jeg kom-
mer til at svømme i et Hav af Bellsst og Glæde!
Adieu Arlichino! Jeg maae skynde mig at see den
Herlighed! (løber ud af Porten.)

Arlichino.

Hændelsen hjælper mig til artige Opdagelser! Det
er klart, at Ciapo, i den Tanke at gjøre hans Søns
Lykke, har givet ham ud for mig! Men hvem er
jeg da? Ja! der bringer Generalens Dukat mig
i en bandsat Forvirring; dog lad saa være, nu
gielder det kun min Kierlighed!

vil ile ud, men møder Fyrsten.

8.

Fyrsten. Arlichino.

Fyrsten.

Bliv! Er min Vogn der? (affides) Jeg vil ænge-
ste ham lidet.

Arlichino.

Endnu ikke, Signor!

Fyrsten.

Fordømt! og alting burde være paa rede
Haand.

Arlichino affides.

For en Ulykke!

Fyrsten.

Arlichino! Tiden er kommen, at jeg vil benytte
mig af den Tieneste, Du har tilbudet mig; jeg kan
jo dog forlade mig paa din Troestkab.

Arlichino.

Den forsikrede jeg Dem jo allerede om i Gaar
Aftes, Signor! (affides) Hvad Ganden kan han have
i Sindet?

Fyrsten.

Der trække sorte Ekker op paa min Kierligheds
Horisont. Jeg staaer i Fare for at gaae Glip
af Signora Isaura; og jeg seer ingen anden Udvei
til at forvise mig hendes Besiddelse, end den, at
føre hende bort.

Urchino.

De Signor? Ypperligt! Gaa er jeg i mit Elæmet! (affides) Jeg begynder at komme mig igien, den ene er ligesaa god som den anden; (hoit) men hvad behøves det? Signor! De er jo den erklærede Brudgom!

Fyrsten.

Min fiære Urchino! foruden andre Hindringer har jeg opdaget en farlig Medbeiler i Signoras Hierte, og Du skal hielpe mig videre paa Sporet; thi for en Karl som Du, er vel ingen af Husets Hemmeligheder skjult!

Urchino.

Signor! Jeg smigter mig med at være et Giemme for de fleste!

Fyrsten.

Godt! Signora Isaura har en hemmelig Kierelighedsforstaaelse, som Du sandsynligviis er Medvidder i.

Arlichino.

Signora Isaura! (affides) Du er det nok mig,
som bliver narret.

Fyrsten affides.

Han er i Knibe! (hoit) Du betænker Dig?

Arlichino.

Giv mig et Løsen Signor! Jeg kan kun overs
bevise Dem om min Troesfab, ved ikke at forraade
nogen anden.

Fyrsten.

Åger ham Brevet.

Løsenet er dette Papir; kiender Du Haanden?

Arlichino.

læser en Tidlang; sagte, som om han endnu læste.

Det er til mig, men med et forbandet dyrt Poste
bud; nu gielder det, Arlichino!

Fyrsten

som har betragtet ham opmærksomt, smilende.

Er Løsenet godt nok?

Arlichino.

Der behøves ikke mere for at giøre Dem til
Medvinder i alt,

Fyrsten.

Du lader dog til at være raadvild! Skulle
maaskee denne Elsker under en Forklædning —

Arlichino

med Mod, affides.

Ypperligt! (hoit) Som Gartner Signor! De
har giettet det. (under det Følgende lægger Arlichino
Brevet behændig sammen, og faaer det i Lommen.)

Fyrsten.

Som Gartner! Du vil dog aldrig faae mig
til at troe, at den ubehændige Mascherillo, som
bragte Bouquetten —

Arlichino.

O! ikke saa ubehændig, som De troer! For-
stod De den vel Signor? Han veed nok hvad han
gior, den Karl! selv hans paatagne Dumhed rø-
ber hans Forstand.

Fyrsten.

Bild Dig ikke ind at gøre mig bag Lyset. Hans Dumhed er bekendt nok; han er jo opdraget her paa Godset, og er Gartnerens Søn.

Artichino.

Gaa har alle troet uden han selv, men ved General Albanos Ankomst hertil, haaber han at fuldende den Opdagelse, han alt længe har arbejdet paa.

Fyrsten.

Ved Generalens Ankomst?

Artichino.

Signor! De seer i det mindste, jeg er oprigtig; thi Oberst Can Albano kan det vel neppe være behageligt at vide, at hans Fader har betroet et lille Barn under den strængeste Taushed til Gartneren Ciapo; det kunde maaskee forøge Familien!

Fyrsten.

Hvad hører jeg! Til Gartneren Ciapo? (for sig selv, men høit.) Hvilken Uforsigtighed! eller rettere

hvilken Forsigtighed kan modstaae en høiere Beskyttelse! (til Arlichino) Og han troer sig virkelig at være Generalens Søn?

Arlichino.

Hvordan, Signor! denne Tildragelse synes heller ikke Dem ubekendt! Ja! Han og Ciapo staaer i den Tanke, men jeg troer det ikke!

Fyrsten.

Ikke?

Arlichino.

Jeg er fuldkommen overbeviist om, at Generalen bærer en hemmelig Frygt for dette unge Mand; han har endogsaa vaalagt mig, at holde et vaagent Øie med ham.

Fyrsten.

For Pokker! Arlichino! der hjælper Du mig ogsaa til en Opdagelse, jeg længe har gaaet paa Spor efter; naar har Generalen givet Dig denne Forretning?

Arlichino.

De paa Spor? Signor! — Det var i Moss

ges. Han kunde spille ham et slemt Puds, sagde han. (affides.) For Ganden! man skal see jeg bliver til en vigtig Person i Staten.

Fyrsten

affides, i dyb Eftertanke.

Hvis det er sandt, har jeg den hyperligste Leilighed til at straffe dem alle, og ende mit Spøg paa en for mig glimrende Maade! (høit) Alt dette, Signor! er mig vigtigere end De maaſkee troer; derfor — har De Mod til at vedſtaaе det ſamme uden Maſke? Jeg var ſaa lykkelig at ſee Deres Anſigt et Diebliк i Gaar, og da jeg ingen bruger, formoder jeg, min Adjutant veed, han taler med —

Arlichino

tager hurtig Maſken af, og hilſer ham erbedig.

Ein Fyrſte! Naadigſte Herre! dette Ord har ſkilt mig ved min Carakteeer, men med den aſlægger jeg frivillig al den Forſtillelſe, ſom er den egen; imidlertid hvad jeg har ſagt, er Sandhed. Tillad mig blot eet Spørgſmaal? Skulde min

naadigste Herre kiende dette unge Menneſkes ſande Herkomſt?

Fyrſten.

Maaskee! Men ſiden vi endelig er blevet be-
kiende med hinanden, hvad er Deres alvorlige Hens-
igt med denne pudsſeerlige Rolle?

Arliſhino.

Min? Naadigſte Herre! Interesſe for hiint unge
Menneſke, ſom ogsaa De synes at røbe Deeltagel-
ſe for. Han har længe elſket Signora Iſaura hem-
melig, og han haabede ved min og denne Maſkes
Biſtand at finde Leilighed til at redde hende af
den Brudgoms Arme, ſom Marcheſen har opdraget
hende for!

Fyrſten betænkelig.

I Sandhed! Maſcherillo har ſpillet ſin Rol-
le vel.

Arliſhino

hurtig, ſom for at adſprede ham.

Naadigſte Herre! hvad ſiger De da om min?
Jeg tilſtaaer Dem, ſelv i dette Diebliſk er den mig

ikke let, da min Tilstaaelse maaskee udsætter mig
mig for at tabe min Fyrstes Naade.

Fyrsten.

Frygt ikke! Jeg skylder Dem endogsaa Tak!
Thi hvis det Barn, som Generalen for 23 Aar
siden har udsat, som jeg nu hører til Ciapo, er
Signoras Elsker —

Arlichino affides.

Rigtig, min Alder igien!

Fyrsten smilende.

Saa kunde jeg maaskee faae i Ginde, at be-
sørge dem bort sammen.

Arlichino.

Hvordan? O! Naadigste Herre! Saa er jeg
den lykkeligste Dødelige paa den hele Jord!

Fyrsten forundret.

Signor!

Arlichino knæler.

Her for Deres Fødder er Signora Isauras
Elsker! Det Barn, som Gartneren Ciapo har mod-
taget af Generalen, som ved en lykkelig Forvir-

ring forveyles med Mascherillo, og som endelig, da han under Arlichinos Maske blot haabede at vinde sin Elskede, har opdaget sin høiere Stand, og er maaskee lykkelig nok til at have vundet sin Fyrstes naadige Bistand.

Fyrsten.

Reis Dem Signor! De? Jeg behøver en nøiere Forklaring. Væ lidt! Min lange Gravværelse kunde opvække Mistanke; kom til mig paa mine Bærelser! Jeg vil desuden overveie alting saa roie, at man ikke oftere skal bestylde mig for Uetsindighed, og saa (smilende) gjør jeg Dem til Mascherill!

Arlichino.

Til Mascherill?

Fyrsten.

Nu! Marchesen vil under dennes Beskyttelse hemmelig lade sin Datter bringe til Beltriguardo for at skaffe Fyrsten, og

Arlichino.

Øpperligt! Naadigste Herre, kommer det alene.

an paa Sandheden af mine Ord, tvivler jeg ikke
meer om min Lykke.

8.

Fyrsten. Arlichino. Isaura.

Fyrsten

som vil gaae, faaer i det samme Die paa Isaura, der vil
undvige ham, men standser da hun mærker, hun er seet;
han gaaer imod hende og fører hende frem.

Hvorfor standser De Signora? Kom De kun
og frygt ikke, jeg skal være mere ædelmodig end
De! De har forsmaaet min Kierlighed, jeg skal
beskytte Deres. Jeg veed De elsker den unge Mas-
cherillo.

Isaura forbauset.

Mascherillo?

Fyrsten.

Den troe Arlichino har opdaget mig alt. Jeg
veed ret godt hans Ubehændighed med Bouquetten
i Morges, var en List for desto bedre at føre mig

bag Lyset; jeg indseer nu hvorfra Deres hele Godehed kom.

Isaura

seer til Arlichino med Forlegenhed. *uvis.*

Signor! Skal Deres grusomme Spøg da altid forfølge mig?

Arlichino

betrydende.

Der naadigste Fyrste —

Fyrsten

afbryder ham hurtig.

Der naadigste Fyrste har søgt at skille mig ved Dem. Det er billigt, at jeg igien skiller Dem ved ham. Hav De blot, uagtet al min Grusomhed Tillid til mig.

Arlichino.

Ja, Signora! hav Tillid til os!

Fyrsten.

Og tilstaae mig ligesvem Deres Kierlighed til den unge Gartner!

Isaura rast.

Du vel! Jeg elsker ham!

Førsten hurtig.

Snedige Signora! De elsker ikke Mascherill!
De elsker Arlichino! De rødmer! Deres Hemmelig-
hed er for Dagen; uden ham havde det atter lyk-
kedes Dem at narre mig; men bide kun, jeg skal
hævne mig, og De skal komme til at holde af mig,
uagtet al min Paatrængenhed og Løstindighed!

gaaer hurtig.

IO.

Arlichino. Isaura.

Isaura.

Giorillo! Hvad vil dette sige? Tusinde Gares
omringe vor Kierlighed! Mit ulukfsalige Brev —

Arlichino

viser hende det.

Har jeg faaet! Kierlighed er os gunstig! Vi
blive lykkelige! Frygt ikke min Isaura! Du skulle

have valgt vor Fremtid! Hver Forsatning vilde have været mig kær, naar den kun gav mig Dig. I det smukke Vallombrosa, i en ringe Hytte, midt i Naturens Herlighed skulde vi have ført et Hyrdeliv, om Du havde ønsket det; vort stille Paradis skulde være beskyttet af din Elskers Mod. Gaa tænkte jeg før, men nu — min Stilling vil tage en mere glimrende Bending! En anseelig Byrd, Ære, Magt og min Fyrstes Naade vil herester gjøre Dig stolt af din Giorillo.

Isaura.

Fyrstens Naade! Alt er mig ubegribeligt, men dit glade Dje kan ikke bedrage mig.

Artichino.

Jeg vilde strax forklare Dig alt, men Du kunde blive savnet. Jil til Elottet; Din Fader vil selv føre Dig bort; gjør en smule Modstand! naar Du er i Sikkerhed, skal alting blive Dig klart,

II.

Isaura. Arlichino. Mascherillo.

Mascherillo.

Jeg seer endnu ingen Bogn, skøndt jeg har ledt i hver Bust. Ah! Signora Isaura! er De her? Det er nok om Comedien i Aften, ja den bliver der nok ikke noget af?

Arlichino

som hurtig har taget Masken paa.

Det vil vi haabe! Signora og jeg er i dette Dieblis blevet eenige om Slutningen; og jeg er vis paa, Mascherillo ogsaa vil bidrage sit til et lykkeligt Udfald.

Isaura.

Jeg stoler paa Arlichino og Mascherillos Godhed for mig. (gaaer)

Mascherillo.

Godhed for mig! Saa artig har Signora aldrig været før, skulde hun maaskee have anet?

Arlichino.
 Mestendeels! Hor, Marchesen vil ret snart betroe Dig en Hemmelighed, som angaaer Dig og Signora Isaura.

Mascherillo.
 Mig! O! Arlichino! Han veed dog alting, fortæl mig —

Arlichino.
 Lad ikke Marchesen mærke, at Signora bærer megen Godhed for et vist ungt Menneske, som hidindtil er holdt for Gartnerens Ciapos Søn,

Mascherillo.
 Hvordan? Hvordan?

Arlichino.
 Alt nok, min Ven! ethvert Ord mere vilde være for meget. (løber ud.)

Mascherillo.
 Hvad vil han sige med det? Der er Uenighed paa Slottet, Bryllupet angaaende, det er vist og

sandt! Han skal have hende, sagde Marchesen; jeg giver aldrig mit Samtykke, sagde Signora Olivia! O! der opstaar i mit Bryst et sødt Haab, ablet af denne Dags vigtige Tildragelser: Gud i Himlen! om hun skulde være bestemt til mig! om de kierlige Blik, hvormed hun nys beærede mig, den Omhed, som toned i hendes yndige Stemme: "Mascherils Godhed! Mascherils Godhed!" O! lykkelige unge Menneſke! saa bliver din Dyd, din Glid, dit mœisommelige erhvervede Genie ikke ubelønnet, saa bliver —

Ci a p o udenfor.

Mascherillo! Mascherillo!

M a s c h e r i l l o .

See saa! Nu skal vi have Tak! Hvor det Navn skurrer i mine Øren! Jeg maae endnu engang nedlade mig til denne plumpe Gemeenhed. Naa, naa! Laalmodighed, unge Herre! det er den sidste Gang vil jeg haabe.

12.

Ciapo. Mascherillo.

Ciapo

noget beskænket.

Mascherillo! Væsel! hvor er du henne? Om
Forladelse, unge naadige Herre! jeg glemte Res-
specten, (seer sig om) imellem os sagt; men jeg er i
en Uroelighed, i en Glæde vilde jeg sige, over min
faderlige Kierlighed, og den er steget mig saaledes
i Hovedet, at jeg er blevet confus lige ned i Venene!

Mascherillo.

Ja! jeg kan nok mærke han er i Confusion!
(Eriger) Skam sig; erindre sig dog, at det er en,
et fornuftigt Menneske nedværdigende Last, at
drikke.

Ciapo.

Haster det ikke! Jo Gud! haster det! Marcher-
sen spørger efter Dig i enhver Krog; men hør:
Du svarer mig saa studs i Dag, Signor! og
ovenikøbet vil Du ikke staae stille, mens jeg taler

med Dig: Du har dog ikke drukket Dig et Glas
formeget? Sy! Kom mig ikke med saadanne Stres-
ger; Drukkenstab er mig en Pest!

Mascherillo skriger.

Glem ikke hvem han taler med, og viid: Ge-
neralen har kaldt mig sin Eiere Søn.

Ciapo.

Åaaer Hænderne sammen.

Alt erklært Dig for sin Søn!

Mascherillo skriger.

Sys! det er ikke bekiendt endnu, men der kom-
mer snart en glimrende Stads-Equipage.

Ciapo.

En glimrende Mariage! Hvem med? min Dreng!

Mascherillo.

Sys! det kunde hænde sig; jeg har gjort en
herlig Opdagelse!

Ciapo.

En herlig Opdragelse! — Ja den maae Du
takke mig for. (græder) Gud skee Lov! dit Hierte er
dannet og dine Sæder gode! See Dig fremdeles i

Speil paa mig, din gamle Fader, og gaae som
han lige hen ad Dydens Vej hen til din Grav;
saa vil det gaae Dig vel, og Du vil ikke glemme,
at lade mig heste Belønningen for al min Kier-
lighed og min Flid; og modtag —

Ma scherillo.

Hans Flid! Han skulde dog sige min, for jeg
har maattet slide, som jeg var en Hest.

Ciapo.

Og modtag i denne høitidelige Stund min fa-
derlige Velsignelse, Du min kiere og ophæiede Søn!
Kom til mit Hierte, og — (standser og betænker sig)
hvad var det nu jeg vilde sige?

Ma scherillo

hierteglad.

Herre Gud! Hvem skulde troe der kunne ligge
saadanne Ord i hans Mund. (Knæler.) Her ligger
jeg, velsign mig nu; saa bærer vi os dog endelig
ad som honette Folk, og som dannede og fornuftige
Væsener!

Giapo
omfavner ham.

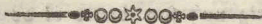
Mit Barn! lad dette Kys besegle din Lykke,
og glem ikke det store Dieblis, hvori tvende dy-
dige Hierter slaae imod hinanden! En Fader ved
sin Sønns Bryst, svømmende i Taarer, dannet ved
Kunsten, forædlet af Naturen, er et Skuespil, som
altid maae røre gode Hierter.

Mascherillo

grædende:

Det var et sandt Ord; thi naar jeg hører saas-
danne Salemander og seer saadant et Syn, bliver
jeg altid forskrækkelig bevæget!

Han understøtter Giapo, som snubler i det han hælder sig
over ham for at omfavne ham, og holder ham med synlig
Nøie i Beiret indtil Dækket er faldet.

Femte Optog.

Dplyst Cabinet paa Slottet.

I.

San Albano. Signora Olivia.

Signora Olivia

i fuld Pragt.

Ingen Betænkelighed, naadigste Herre! Jeg indestaaer for min Datters Sindelaug. Vi ere alle i en Stilling, som forbyder lange Erklæringer; men hendes Rødme og hendes Blik har sagt mig tydelig nok, at De først har lært hende at Kiende Kierlighed. Troer De desuden at et Partie, som alt er sluttet i Buggen, er en smigrende Erøbring for en ung Pige? Jeg har længe mærket at hun havde et Hjerter, som maatte overvindes før det kunde indtages, men derom vilde Castelnovo intet høre, og hvorvel han har givet sit

Samthkke, er jeg dog ikke ret rolig, førend Foreningen er fuldbyrdet.

San Albano affides.

Vid den var, hun er istand til at tage sine Ord tilbage. (Heit) Torde kun min Person under alle Omstændigheder gjøre Regning paa Deres Bistand! Det vilde smerte mig om det allene er en Rang, som er mig til Byrde, der havde forskaffet mig Deres Gunst!

Signora Olivia.

Det vilde smerte mig endnu dybere, om min Fyrste vilde sætte mig i Klasse med de forsængelige Skabninger, som kun veed at sætte Priis paa udvortes Fortrin; og jeg vil reent ud tilstaae Dem, naadigste Herre! at det især er min Datters mærkelige Kierlighed til Dem, som har bragt mig paa Deres Side.

2.

Signora Olivia. Fyrsten. Castels
 nuovo. General Albano. San
 Albano.

San Albano.

Hvis saa er, Signora! har jeg kun desstørre
 Aarsag til at glæde mig over denne Dags tilsynes
 ladende Uheld! (Fyrsten træder ind med de øvrige; afs
 sides). Alha! Fyrsten! Jeg maae dog søge at dække
 fe ham. (Gøit, i det han gaaer imod ham.) Jeg vilde
 just lade Dem vide, Oberst! at det udsendte Detas
 chement, som skulde søge Adjutanten, er kommet
 her til Egnen med forurettet Sag; ifald De sy
 nes, kunde man maaskee endnu lade det drage
 videre.

Fyrsten.

Hvorfor det? Ders Ankomst hertil vil gjøre
 Tøsten endnu mere glimrende; naadigste Herre!
 (med et tragisk Sæt) thi jeg for min Deel er neppe

stikket til at forøge Glæden, ikke sandt? General!
(affides) Mon han endnu vil have mig bort?

Generalen.

Hvorfor ikke det? Vor naadigste Fyrste vil
med sin Naade være istand til at udlette al Sorg
i et bekhmret Hjerte.

Signora Olivia.

Saa mangler da intet til denne Aftens Glæde;
og jeg iler, naadige Herre! for at see om min
Datter har iført sig den Dragt, hvori hun skal
give Dem Haanden til den lykkeligste Forening,
hvortil jeg nogensinde har været Vidne! (gaaer)

Castelnuovo

som hele Tiden har staaet i dybe Tanker, som han af og
til har robet ved Gebærder.

Og jeg vil see om alle mine Tilberedelser ere
færdige (affides til Fyrsten og Generalen) i Haugen.
gaaer.

San Albano

nærmer sig Fyrsten hurtig.

Naadigste Herre —

Generalen

paa samme Tid, sonderknuet.

Allernaadigste —

Fyrsten

smilende og med Skadefroehed.

Et! Diebliffet er da kommet, det Diebliff, som
kroner den Enedigste med den skionneſte Seier!
Fyrsten maae vinde, og (med et Suk) den ulykkelige
Elſker bærer ſin Skiebne med Taushed! (affides til
Generalen.) Nu, General! huſt paa: dette er Des
res ſidſte Prøve! (gaaer)

3.

Generalen. San Albano.

San Albano.

Hvad ſagde han? min Fader!

Generalen

ſeer langſom efter ham, opbragt, med Mod.

Hvad han ſagde? Hm! De er meget nysgierrig,
Oberſt! og har bragt mig i piinlige Forlegenheder,
mellem os ſagt.

San Albano.

Jeg beder om Forladelse, det er snarere Dem, som har fattet en overdreven Frygt for Gyrsten! Der behøves kun den samme Driftighed, som hans; jeg indsaae det, og vinder Seier!

Generalen.

Du vinder Seier! ja vist gjør Du, jeg kan ikke sige andet!

San Albano.

Om faae Dieblikke modtager jeg Signora Isauras Haand. Gyrsten vil ikke tage bort, saa meget desbedre! Ved Ceremonien maae alting opklares, og han maae selv gjøre Begyndelsen!

Generalen.

Min kære Søn! Seieren er ikke vor, slet ikke; jeg siger ikke et Ord mere.

San Albano.

Hvad skulde der da være i Veien? Signora Olivia er løbet i en Gælden, hun ikke kan drage sig ud af; Isaura har selv tilstaaet mig sin Afstye for Gyrsten, og Castelnauvos Samtykke har jeg;

paa ham vil min Opdagelse endog gjøre et behageligt Indtryk!

Generalen.

Ja! et forbandet Indtryk vil det gjøre, jeg kan ikke sige andet!

San Albano.

Hvordan? Og det var kun Dem selv, der kunde overtale ham til at høre sit Ord?

Generalen nyrer.

Hm! hm! hm! hm!

San Albano.

De svarer mig ikke, General! Kan De virkelig have Hemmeligheder for Deres Søn i denne Anledning?

Generalen.

De har misbrugt min Fortroelighed, Signor! Den Comedie, De spiller, vil bekomme Dem ilde.

San Albano.

Mig? Skal vi vædde, den vil bekomme mig ypperligt!

Generalen.

De er meget vis i Deres Sag!

San Albano.

Naturlig! Lykken er med mig!

Generalen.

Lykken! Hør, Du gjør mig gal, min Fædre
Søn! Lykken er en falsk Qvind, som vender En
Ryggen paa sin gamle Alder, jeg kan ikke sige
andet! Hør da; det maae nu enten briste eller
bære; men for at overbevise Dig om, at Du er
en selvflugt Tusentast, som har giort en gal Regs-
ning, opirret vor naadige Fyrste, fordærvet dit
Spil og lægger mig i Graven, saa — imellem os
sagt, men ikke mine Ord igien, det siger jeg Dig —
der bliver ikke noget af dit Bryllup.

San Albano.

Hvad?

Generalen.

Som jeg siger; men lad Dig ikke mærke med
noget! Castelnovo, som vil holde sit Ord, lader i

i dette Dieblig Tyrsten hemmelig føre Signora Isaura bort.

San Albano.

Min Gud! Og det siger De mig først nu, min Fader!

Generalen.

Hvad skulde jeg gøre? Signor! Man kan jo ikke betroe — De gjør en Ophævelse over ingen Ting, som kan bringe os allesammen i den største Ulykke!

San Albano.

Over ingen Ting! General! De veed ikke selv hvad De siger! Tyrsten!

Generalen.

Ah, Nei! han er kun Medvinder, men den Skurk, den Mascherillo! Tyrsten skulde blive her i Aften for ingen Opsigt at gjøre; men i Morgen —

San Albano.

I Morgen! Død og Helvede! og hun afflyr ham! jeg har lovet hende Beskyttelse! Hvem skul-

de have troet han var istand til det? Det maae forekommes. (vil ile ud.)

Generalen

holder paa ham.

See, det er Følgerne af min Fortrolighed! Tænkte jeg det ikke nok! Bliv dog, din Rnægt! Har jeg ikke sagt Dig i Forveien, Du ikke maatte lade Dig mærke med det allermindste! Over Du at røbe mig, gaaer baade jeg og din Arv Fanden i Vold, jeg kan ikke sige andet.

San Albano

som imidlertid har tænkt sig om, for sig selv.

Fyrsten er ikke selv med, Soldaterne ere her i Nærheden og skal undersøge alt hvad de finde mistænkeligt! Ypperligt! (Heit til Generalen.) Vær De rolig, min Fader! røbes skal De ikke; lad Dem kun ikke selv mærke med noget. (gaaer ud.)

Generalen ene.

Jeg lade mig mærke mig noget! Jeg er ikke gal! men De Oberst! De! — Den Kolde Eved staaer mig paa Panden. Den Hsel Arlichino!

som drager det saalænge ud; nu havde han just en prægtig Leilighed derude i Eskoven; men nu kommer maaskee min Søn, med de fordomte Soldater, og forstyrrer alting. Fyrsten vil hævne sig — Gud være mig naadig, han vil vist hævne sig, og han veed alting, alting, jeg kan ikke sige andet. Om San Albano kun kom for sidste, det var dog en Lættelse! Lad vor naadigste Herre kun tage og beholde hende; han er dog vor Herre og Regent; jeg vil ikke sætte mig imod hans Villie! Bare Signora Isaura dog nu var klædt, de Gruentims mer kan heller aldrig blive færdige! (gaar.)

4.

Haugen ved Jernporten. Det er mørkt.

Arlichino. Fyrsten.

træde ind i Samtale sammen; den første har en lille Pakske af Klæder og en Kaarde i Haanden.

Fyrsten.

• Som jeg siger Dem! Mine Soldater ere i Nærheden; De vil neppe kunne undgaae dem!

For at De ikke skal standses, og jeg ikke handle overilet, har De her en Ordre, hvori De overdrages i Spidsen for denne Commando, at ledsage Signora til nærmeste Kloster.

Arlichino.

Øpperligt!

Fyrsten.

Imidlertid er det dog til Mascherillo, at Marchesen har overdraget denne Forretning; han faaer i dette Øieblik sine sidste Ordres.

Arlichino.

Lad De mig sørge for Mascherillo, naadigste Herre! Jeg venter ham her hvert Øieblik.

Fyrsten.

Godt! Jeg vil da trække mig tilbage. Tillid og ingen flere nysgierrige Spørgsmaal! Og nu — en lykkelig Reise, min Kiere — Oberst!

omfavner ham hurtig og iler ud.

Arlichino seer efter ham.

Oberst! — Min Fyrste! Deres Naade er mig et lykkeligt Forvarsel! I Sandhed, denne Drage

begynder at blive mig til Byrde! Ah! til Lykke,
er Mascherillo alt der, for at stille mig af med den!

5.

Arlichino. Mascherillo.

Mascherillo.

I en stor hvid Kappe, fra Veien, taler udad.

See saa! see saa, som jeg siger! (Kommer ind.)

Nu holder Bognen der alt; det er nok den Equi-
page Arlichino meente!

Arlichino.

Pst! pst! Mascherillo!

Mascherillo,

Jeg syntes, man nævnte mit Navn. (gaaer heelt
frem.) O, Arlichino! Fjæreste Arlichino! Jeg er uuds-
sigelig lykkelig, og dersom der ikke nu var en saa
uendelig Afstand imellem os, saa var jeg istand til
at omfavne ham! Vær nu endelig aabenhjertet
og siig mig alting, saa vil jeg ogsaa sørge for
hans Lykke; men det maae han love mig, at han
holder op at være Nar!

Ulichino.

J Sandhed! i Tillid til Mascherillos Ord, vil jeg om et Dieblis for stedse aflægge denne Dragt.

Mascherillo.

Det er ret, min Ven! gior det! Der kan endnu blive noget nyttigt af ham: jeg vil giøre ham til min Tiener! Hor, han kan strax følge med mig! Det er dog saa sin egen Sag at fiøre allene med en Dame om Nattetid i den mørke Skov.

Ulichino.

Ja vist er det en egen Sag! Men hvor skal Reisen giælde?

Mascherillo.

O! Han narrer mig ikke meer! Han veed det altsammen; men han skal høre, jeg kan ogsaa lægge sammen. Marchesen har betroet mig ganske hemmelig og hurtig at fiøre Signora Isaura hen til Beltruardo. Signora ynder en vis ung Person, som hidindtil er holdt for Gartneren Ciapos Son! Hvem har sagt mig det? Hø!

Urchino.

Det er Sandhed! det kan jeg bevidne.

Mascherillo.

Nu slutter jeg som saa: Generalen har opdaget dette unge Menneskes Herkomst for Marchesen og hans Datter. Begge foretrække ham for en vis San Albano; men han vil, af Frygt for denne rasende unge Krigsmands Rasenhed, sætte dem begge i Sikkerhed, bringe dem nærmere sammen — hæ! og saa, og saa — ikke sandt, Urchino! det er den hele Hemmelighed?

Urchino.

Nei lille Mascherillo! det er ikke et Ord af Hemmeligheden.

Mascherillo.

Ikke det? Aner jeg endnu ikke det høieste Maal af min Lykke?

Urchino.

Ikke det mindste!

Mascherillo.

Og det er slet ikke noget af det, min naadige
Fader har betroet ham til mig?

Arlichino.

Ikke et Ord!

Mascherillo.

En, Arlichino! Hvor kan han da være saa usor-
ffammet at overtræde Generalens naadige Befal-
ling; har han ikke ladet ham sige ved mig, at det
hastede?

Arlichino

heitidelig.

Tiden var endnu ikke kommen.

Mascherillo.

Han svarer mig saa fort; jeg frabeder mig
al Grovhed, hvis han vil vente sig noget Godt af
mig! Siig, naar kommer da den Tid?

Arlichino.

Den er kommen! den store Time er forhaanden.

Mascherillo.

O! Gud skee Lov! Gud skee Lov! saa ophold
mig ikke længer! Oplad sin Mund, tael, fuldend
min Lykke!

Arlichino.

tager en Pung og en Dolk frem.

See her.

Mascherillo.

Hvad er det? For en Ulykke! her er saa mørkt;
jeg kan ikke see det; men det glimrer for min Siels
Dine! Lad mig ved Tølsens overtyde — (griber til)
en vægtig Pung! Er den til mig?

Arlichino.

Nei! den er til mig! Vennen for mit Vrinde.

Mascherillo.

Og Vrindet, lille Arlichino! Vrindet?

Arlichino

holder Dolken henimod ham.

Er her.

Mascherillo.

Hvor? (han samler omkring, og stikker sig.) Au! for
Dævelen! det er et grovt Spøg!

Arlichino.

En lille Forsmag —

Mascherillo.

Hvad for noget —

Arlichino.

Paa Generalens naadige Befaling. Han har
rigtig nok hastet, men jeg holdt det for raadeligst
at bide, indtil Natten med sit sorte Slør kunde skjule
le det Blod, jeg mod min Villie maae udse.

Mascherillo

inderst forkrækket.

Herregud! Arlichino! Hvad er det han har i
Sinde? Jeg striger —

Arlichino.

For alting tie! Gør Du mindste Allarm, frem,
skynder Du kun det uhyggelige Diebstik!

Mascherillo grædende.

Aa sy! Arlichino! hold op! hold op! Det er en søl Spøg!

Arlichino.

Det er mit Alvor! Lovt engang paa denne Pung!

Mascherillo

løvter paa den.

Gud hielp mig — men Sy! Har han da en saadan lav Lænkemaade, at jordiske Godele, at det usle Metal saa dybt kan fornede Menneffets Værdighed i ham, at han for dets Skyld vil udøse uskyldigt og ædelt Blod.

Arlichino.

Det er din Ulykke, min Ven! Gartneren og Du har ikke været forsigtige nok. Generalen, som kun seer paa Can Albanos Lykke, og hvis faderlige Kierlighed —

Mascherillo.

Ja! det er en deilig Kierlighed, som forleder ham til saadan Grusomhed! Ak! just som jeg nær

mede mig Dykkens høieste Trin. Siig ham, at jeg aldrig erkiender ham for min Fader, at jeg forbander min Stand og min Gødsel! Siig ham, hvad han vil, men blis han mig Barmhiertighed, fiere Arlichino! husk paa, at uagtet han er en Nar, har jeg dog bestandig været høflig imod ham, og tolereret ham!

Arlichino

sliber sin Dolk paa Bixen.

Det er forgæves.

Mascherillo grædende.

Forgæves! Al! uhyksalige Time, hvori jeg blev født til Høihed og Ære! Al! hvem der var en Bondesøn, og levede i en rolig Hytte, langt fra de Stores Forsølgelser! Al, Arlichino! tænk paa sin sidste Time, og paa sin Dødsstund, saa vil jeg staae for ham i blodige Klæder—

Arlichino.

Men ligge for mig nu.

Mascherillo

salder paa Kna.

Her ligger jeg alt, Kiereste Arlichino! Lad det blive derved; jeg vil ikke reise med Signora! O! Arlichino! spar mig, saa skal jeg være hans forbundne Tjener indtil Døden.

Arlichino.

Mascherillo! Du rører mig.

Mascherillo springer op.

Gudsfeelov! Kommer det først til en Kærelse, saa er jeg reddet!

Arlichino.

Men hvad kan det hjælpe? Om jeg end drager mig tilbage, er der dog tusinde Dolke oploftet imod Dig, af hvilke der ingen Medlidenhed er at vente.

Mascherillo.

Tusinde Dolke! Ak! Gud! jeg er dog ganske uskyldig i det altsammen. Har jeg nogensinde beset den Generalen sætte mig ind i Verden! Og nu vil han, uagtet jeg al min Tid har souteneret en dy-

dig Tænkemaade og en anstændig Opførsel, sende mig paa en Reise, som jeg har en indvortes Modbydelighed for!

Arlichino.

Min Medynk og min Enlidhed lader mig skimte et Middel til din Grelse; kan Du bære Dig fornuftigt ad, tvivler jeg ikke paa, det jo vil lykkes!

Mascherillo.

Fornuftigt? Arlichino! vær ikke bange! det er just mit Sag.

Arlichino.

Tag min Dragt paa! Vær uden Frygt, og overlad til mig at føre Signora Isaura til Belriguardo.

Mascherillo.

Hvad? Jeg skulde agere Nar! Nei!

Arlichino

løfter Dollen.

Nu saa Kom da! Hvor er dit Hjerte, min Ven! min Haand er vis, og det skal snart være gjort.

Mascherillo

Kaster Kappen.

Nei! Fiere Arlichino! saa vil jeg for beqvems
me mig til alting; men jeg være Nar! O! jeg vil
bære mig grumme dumt ad!

Arlichino

tager sin Troie af, og begynder at hielpe ham den paa.

Det høendes flere fornuftige Folk; det siger
intet.

Mascherillo

grædende, i Arlichinos Troie.

O! hvor jeg kommer til at see ud! han om-
gaaes jo værre med mig, end om jeg var en
Hedning.

Arlichino.

Du Toffe! Hedningerne vare bedre Christne, end
de fleste nu til Dags ere det! Rør Dig nu ikke af
Stedet, og naar Marchesen kommer, saa svar i mit
Sted. Tag Dig i Agt, min Dreng! husk paa, det
gielder Livet eller Doden. (Giorillo, som er i Uniforms

Underklæder, hvilke han har søgt at stule med den Paffe han har holdt i Haanden, drager Riolen paa bag ved Mascherillo, samt hæfter Kaarden paa, og faster hans Kappe om sig.

Mascherillo gysende.

Døden!

Giorillo.

Srygt ikke! Bliber jeg fornøiet med din Opførsel, lover jeg Dig for Estertiden et ligesaa lykkeligt Levnet, som Du hidindtil har ført. Er Du fornøiet dermed?

Mascherillo.

NE! Livet er dog det kostbareste Klenodie i dette Liv!

Giorillo

binder ham imidlertid Masken paa.

Lie stille! vi bleve netop særdige, der ere de.

6.

Mascherillo. Giorillo. Castelnovo.
vo. Isaura.

Marchesen leder sin Datter, der er hyllet i en stor Kappe ind ved Haanden.

Isaura.

Min Gud! hvor fører De mig hen?

Castelnuovo.

Giv Dem tilfreds, Signora! jeg sørger for min og Deres Vre! En hurtig Bortreise vil befrie Dem fra en besværlig Veiler!

Isaura.

Glem kun ikke, min Fader! det er Dem selv, som befaler mig dette Skridt; og regn mig det ikke til Onde, hvis det skulde falde ud imod Deres Ønske!

Castelnuovo.

Jeg veed hvad jeg gjør! (til Artichino) Er Vognen færdig?

Giorillo

sagte til Mascherillo, som staaer bag ham.

Svar!

Mascherillo kiasvende.

Ja! naadige Hr. Marchese! alting er som De har befaleet.

Castelnuovo.

Saa Kom! jeg vil selv følge Dem til Bognen
Signora! (til Giorillo) Mascherillo! Hurtighed og
Taushed!

Han tager Giorillo under den anden Arm. De gaae hen
mod Porten. Mascherillo bliver staaende. Som De vil
træde ud, mødes de af Vagt, som omringe dem. Nogle
have Blindlygter, hvormed de tænde Fakler, som oplyse
Scenen.

Mascherillo.

A! Jesus! vi ere forraadte.

7.

Vagt. En Officier. De Forrige.

Officieren.

Holdt!

Mascherillo søger forgæves at komme bort.

Castelnuovo.

Hvad? Hvo vover at standse os? Hvem er I?

Officieren.

I Kyrstens Lieneste! Vi har Ordre at giens-
nemføge den hele Egn, til vi finde den vi søge.

En Vogn her strax ved indskud os en Mistanke,
som blev foreget ved de Svar, man gav os. (vens
der sig) Takler hid! Vi maae besee disse Folk!

der bringes Takler.

Castelnuovo.

Er da alting mig imod? Nu vel! Kun hurtig!
Det er en stakkels Gartner, som ikke har gjort
noget Barm Fortred.

Officøren

betrakter ham, forbauset.

J Sandhed! meer end jeg havde formodet.
Vagt herhid!

Castelnuovo

vil ile til sin Datter.

Hvad? Hvad er dette for en Figur? Grib ham
Signor! Det er Forræderie.

Giorillo

kaster sin Kappe, drager Kaarden, stutter Isaura i sine
Arme, fører hende hurtig til Siden, og stiller sig foran
hende.

Bort! Denne Spidse mod enhver der vil bruge

A a

Hold! (tager Papiret frem). Signor! De kiender Deres Fyrstes Haand, læs!

Mascherillo

som har betragtet ham, affide.

Al! min Gud! min Gud! hvor kan en Nar komme til saadanne Klæder!

Officieren

tager Papiret, og læser.

"Det Detaschement, som monne antrefte Oberst" (studser) Oberst! Jeg beder meget om Forladelse — "haver strax at begive sig under hans Commando, for at ledsage den Dame han fører med sig, under sikker Bedækning til Klosteret" —

Castelnuovo

iler til, og seer i Papiret.

Hvad! O! jeg er nederdrægtig forraadt! Signora! skulde De?

Isaura angst.

Min Gud! det er forbi!

Giorillo.

Frygt ikke Signora! De er under Fyrstens

Beskiærmelse. Soldater! J har hørt eders Ordre,
afsted! (vil gaae med Isaura.)

Castelnuovo

holder dem tilbage.

Bliv! vor naadigste Tyrste er her! Følg mig
til ham! Jeg vil spørge ham: med hvad Ret, han
vil rive en Datter ud af sin Faders Huus?

Giordano.

Marchese! Han vil lette Dem Deres Hensigt.

8.

San Albano. De Forrige.

San Albano

i det han træder ind, affides.

De ere standsede; det er paa Tiden! (hoit)
Jeg hørte en Alarm!

Castelnuovo

tager Ordren fra Officeren.

Lillad! Naadigste Herre! Er det mueligt dette
kan være skrevet af Dem? Skulde Deres ædle Haand
ikke være misbrugt?

San Albano

læser forbauset.

Vi ere fangne! Marchese! De er hildet i Deres egen Snare! (griber hans Haand) Kun Hurtighed og Mod kan redde hende! (hæver Stemmen) Soldater! I kiender mig, gaaer bort!

Arlichino.

Soldater! I kiender mig, følger og bestyrer Signora.

San Albano

gaaer imellem, med dragen Kaarde.

Hvordan? De her! Ruvel, forsvar Dem!

Giorillo møder ham.

Jeg skal straffe Deres Ulydighed. (til Officieren) Capitain! Udfør paa mine Begne Kyrstens Befaling!

Castelnuovo.

Hans Ulydighed! Jeg forstaaer ikke et Ord.

Isaura

flyver i Arlichinos Arme, hvorved hun taber Rappen og staaer i sin Brudebragte.

Holdt! Vil Du jeg skal see dit Blod?

San Albano

standser forbauset.

Signora! De kiender ham. Marchese! hvad vil dette sige?

Castelnuovo.

At jeg neppe sandser mere, Signor!

9.

Signora Olivia. Generalen. Fyrsten. De Forrige.

Tienere med Fakler, Fyrsten holder sig endnu tilbage.

Signora Olivia.

Rom, General! her er det Tumulten er! (foran)
Himlen være lovet, vor naadigste Fyrste er her ogsaa! Marchese! De med! Min Gud! skulde min Mistanke have været rigtig?

Castelnuovo.

Signora! der opstaaer tusinde Mistanker hos mig, som sætter mig i den yderste Forbauselse! General! ved Deres Høje sig mig, hvem er denne Mand?

Generalen.

Denne Mand! det er — Ih Marchese! det er
— en forbandet Sag, jeg kan ikke sige andet.

Signora Olivia.

Min Gud! Marchese! Kiender De ikke mere
vor naadigste Herre?

Officieren forbauset.

Vor naadigste Herre! (vender sig og seer Fyrsten,
som nærmer sig.) Der er han! Sværdet i Skeden
Signori! Fyrsten kommer.

de stikke hurtig Sværdet i Skederne.

Castelnuovo

Signora Olivia

Isaura

Fyrsten!

} i den yderste Forbauselse.

Fyrsten.

Capitain! lad Bagten drage tilbage! (de gaae
henimod Baggrunden) Min Rolle er tilende! San Al-
bano! giv mig Deres tilbage. Dem, General!

forsikrer jeg paa, at den Offentlighed denne Bending synes at frembringe, hverken er med mit Visedende eller min Villie.

Signora Olivia.

Jeg er næsten forstenet! Hvilken forfærdelig Feiltagelse!

Castelnuovo.

Naadigste Herre! min Forbauselse nægter mig Ord!

Generalen.

Jeg har været stum i lang Tid, jeg kan ikke sige andet.

Fyrsten.

Jeg haaber imidlertid at jeg, som saa gierne deeltager i Bryllupper, ikke desmindre skal ikke synes overflodig her.

Signora Olivia affides.

Den fordømte San Albano. Det kan vi alle sammen takke ham for.

Castelnuovo
som har fættet sig.

Gud skee Lov! Vor naadigste Herre har kun
ved et Spøg vildet straffe —

San Albano hurtig.

Mine uforsigtige Udladelser! Erindre Dem min
Fyrste, at jeg allene er den Skyldige!

Fyrsten

især henvendt til Generalen.

Naar De selv føle det upassende i at gjøre
Deres Herres Skiemt til Alvor og hvert af hans
Smil til en Kierligheds Intrigue, Signori! saa er
mit Spøg og Deres Straf endt; imidlertid kom
jeg hertil, uroelig over to unge Mennefters Stille-
ling, som ere hinanden ganske ubekjendte, og hvors
ved De, Signora! ung, uskyldig og uersaren, let
kunde blive Offeret for en Overraskelse!

San Albano

affides, medens Castelnuovo betragter Fyrsten med Fors-
undring.

Mine egne Ord! Hvad har han i Ginde?

Fyrsten.

Dog seer jeg nu med Glæde jeg har taget
 Feil! Can Albano har lagt sin uegennyttige Tæn-
 kemaade for Dagen; uden Signoras Kierlighed —

Can Albano.

Vier jeg ingen Paastand paa hendes Haand;
 (med et Blik paa Signora Olivia) men, i Sandhed!
 jeg havde Grund til at haabe.

Fyrsten.

Ypperligt! Jeg ønsker Dem altsaa til Lykke
 Signora! De er fri; thi ingen af os besidder De-
 res Kierlighed.

Can Albano.

Næsten paa samme Tid, de Øvrige.

Hvordan?

Castelnuovo.

Jeg vil ikke formode, naadigste Herre! —

Signora Olivia.

Det er den affølgeligste Hændelse i mit Liv!

Thyrsten.

Den lykkeligste haaber jeg, Signora! her kun:
Et ungt Menneske, som har opholdt sig her under
Arlichinos Maske —

Castelnuovo

opmærksom.

Arlichino! (vender sig) Her er han; bie! lad mig
endelig see dit fordømte Ansigt.

Mascherillo

yderst forfærdet.

O! staa mig, naadige Marchese! De fiender
mig jo nok, jeg er Narren!

Castelnuovo.

Hvilken Stemme! (river Masken af ham) Mascher-
rillo! Vsel! Hvad vil det sige? Hei, Vagt!

Mascherillo

kaster sig fortvivlet paa Knæ.

Al! naadigste Herre! Jeg vil betro Dem alle
Ting. Kald bare ikke paa Soldaterne! Bestyt
mig heller mod mine høiædse Mordere. Jeg kan
slet ikke gjøre for Signora Isauras Kierlighed;

og forehold Generalen, at saa sandt jeg er hans
Søn —

Castelnuovo.

Generalens Søn! er Du fra Forstanden?

Signora Olivia.

Min Datters Kierlighed! Jeg forgaaer af
Skam.

Generalen med Mod.

Min Søn! det er en Helvedes Løgn!

Fyrsten.

Rigtig! men dog overleveret i sin Barndom til
Gartneren Ciapo; et lykkeligt ungt Menneske, haa-
de ved sin ædle Byrd, og endnu mere, som den
tredie Medbeiler til Signoras Kierlighed.

Castelnuovo.

Alle Helgene!

Generalen affides.

Min sidste Time er kommet.

Mascherillo reiser sig.

Å! vor naadigste Fyrste taler min Sag! jeg
er atter saa lykkelig at turde haabe —

IO.

De Forrige. Ciapo. Bønderpiger
og Karle.

Ciapo

med en stor Blomsterkrands, i Indgangen til Bagten.

Lad mig komme frem, siger jeg; jeg hører til
Bryllupsstadsen. Deres Excellencer! alting har for
længe siden været færdig til Ceremonien, men saa
som ingen kommer, saa kommer jeg med mit hele
Følge, for at bede den ædle Brudgom med egne
Hænder, sætte denne Krands, Naturens og min
Gierning paa Brudens Hoved. (til Fyrsten) Sig
nu! modtag denne Krands!

Castelnuovo

griber ham i Armen, og dreier ham om.

Rasende Nar! Kom hid! Hvad har du ind-
bildt Mascherillo? (til Mascherillo) Spørg ham selv,
jeg kan ikke tale med den døve Ksel.

Mascherillo

hierteglad, gjør Tegn til ham af alle Kræfter.

See kun! See! (tager Krandsen fra ham, peger paa Isaura) Det er mig! (vil sætte Krandsen paa sit Hoved, men Tyrsten river ham den af Haanden.

Ciapo.

O! lyksalige Stund! men i denne Narredragt? Jeg er ganske forvirret—

Mascherillo

peger paa Arlechino.

Ja! Ja! Han har narret mig den paa!

Ciapo.

Har han havt den paa? Hør: (gaaer truende hen til ham, yderst forbauset) Død og al Ulykke! Giorillo! (affides) Nu gielder det, at holde Ørene stive.

Mascherillo.

Min Broder! Ja! sandt for Gud! og han gaaer om og gjør Familien saadan Skam!

Castelnuovo.

Giorillo! Gartnerdrengen! O! det falder som

Skæl fra mine Dine! (træder hen til ham) Elendige!
Du vover endnu —

Giorillo.

Jeg bærer vor Fyrstes Uniform, Marchese! og er ikke den De holder mig for, Kort: Den listige Ciapo har benyttet sig af min Bortjagelse for at indbilde Dem, General! at hans Kloddrian var et vist Barn af ædel Herkomst, hvis Tilværelse laae Dem meget paa Hjertet, som nu, takket være Deres og vor naadige Fyrstes Bestræbelser endelig er fundet i mig, der giver Dem denne Pung tilbage, som De betroede mig i Alchinos Dragt, for at staae Dem bi i Hensigter, som det gjør mig Ondt, jeg ikke ganske kunde opfylde.

Generalen affædes.

Jeg er røbet! (tager Pungen) Det glæder mig i Sandhed —

Fyrsten.

Mig ogsaa, General! Et Ord kan spare os mange unødvendige Details, som evig bør blive en

Hemmelighed: erkiender De dette unge Menneſſe
for —?

Generalen.

Det er ham! min naadigſte Tyrſte! jeg kan
ikke ſige andet.

San Albano affides.

Min Fader blegner! O! min Miſtanke!

Caſtelnuovo.

Hvilken Gaade!

Tyrſten.

Com ſkal løſes! De ſkal ſee, Marcheſe! mit
Ophold her har havt en meget alvorlig Henſigt,
ſom jeg ogsaa har været ſaa lykkelig at opnaae.
(tager Arlichinos Haand) Marcheſe! vil De nægte dette
unge Menneſſe, ſom Eliebnen fra hans forſte
Ungdom har forfulgt, ſom Ondſkab og Rænker for-
giæves har efterſtræbt, men ſom det endelig lykkes
des en ſkuffet Formynders ængſtlig Omhue og en
Broders ſkarpe Døie at opdage; Vil De nægte
Oberſten, den unge Greve af Belciguardo, min

opstandne elskværdige Broder, Deres Datters Haand?
Han omfavner ham; de staae alle forbausede.

Fiorenzo.

Naadigste Fyrste! er det mueligt? Hvilken
Lykke over al Forventning! (springer hen og tager Ciapos
Haand.) Ciapo! vær ved godt Mod, jeg tilgiver
Dig for Udsaldets Skyld.

Ciapo

river sin Haand løs.

Tilgive! Nei! Nei! Jeg holder mig for god
til at have en Arlichino i min Slægt! Jeg var
Gartner førend jeg blev Fader.

Fyrsten smilende.

De tier Marchese! Beltruardo vil blive Deres
Borns skønneste Besiddelse, og Afstaaelsen deraf
vil under disse lykkelige Omstændigheder ikke falde
Generalen —

Generalen

hurtig og med Mod.

Med Glæde! I Sandhed min Fyrste! De er
alt for naadig! I Deres Sted havde jeg ikke vær

ret saa lemsældig imod de Skyldige; vær lykkelig med Signora! — Castelnovo! De vil ikke afflaae Deres gamle Vens indstændige Bøn! Omstændighederne have meget forandret sig; nu er det min Giel! mit Alvor, jeg kan ikke sige andet!

San Albano til Fiorillo

Greve! Signora elsker Dem. Maatte mit Samtykke og min Hengivenhed forsone Dem med Hensigter, jeg aldrig har anet!

Fyrsten.

Signora Olivia! Jeg bød Deres moderlige Hierte allene lader sig bestemme af Deres Datters Tilbøielighed, og derfor —

Signora Olivia.

Naadigste Herre! Jeg er i mange Henseender dybt beskiæmmet; men jeg haaber Deres Naade vil tilgibe en forvirret Moder, hvad hun talte i sin dumme Uvidenhed. I Sandhed! næst min Fyrste, er det ingen jeg heller kunde ønske min Datter, end hans Broder, som alt fra sin første Barndom har været mit Hierte saa kjær!

Castelnuovo.

Vi maae alle staae forvirrede for vor naadigste Herre; men jeg haaber min Datter vil staae os Tilgivelse! Kom, Signora! Kierlighed har vundet det; De er —

Isaura i Fiorillos Arme.

Den lykkeligste Brud!

Fyrsten

leverer Krandsen til Arlichino.

Signor! modtag denne Krands —

Fiorillo.

O! min Fyrste! (sætter Krandsen paa sin Brud) Isaura er min! Min for den hele Verden! og hvor forunderligt! Her paa dette Sted, hvor hun først lovede mig Kierlighed, hvor Magten skilte os ad, hvor jeg omsider saae hende igien, der omfavner nu Belriguardo sin elskovsittrende Brud, og forlader det, for at fuldbyrde den lykkelige Arlichinos Bryllup.

